

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 368 • CENA 46,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,70 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
4. februar 2005.

CRVENA REKA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

368

Frenk Larami

CRVENA REKA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 368

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

BRACE YARGO

Recenzija i adaptacija

Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 27. I 2005.

Tržište: 4. II 2005.

CIP - Каталогизacija y публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (05)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. - 1972, br. 1 -. - Novi Sad : Marketprint,
1972-, - 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: JP MAGYAR SZÓ – OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – BRACE YARGO

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

U gradu nije bila tajna da će Slim Kotrel izazvati Holideja. O tome se šušalo još od trenutka kada je pre koji dan neki brbljivac ispričao da se dotični Kotrel u Santa Moniki raspitivao za poznatog pustolova. Zatim je vest dopunio pričom da je Holidej pre tri meseca poslao na svet Kotrelovog starijeg brata. Naravno, odmah posle toga svima je bilo jasno da dvojica ljudi svoje međusobne račune mogu izravnati samo u direktnom dvoboju.

To je bio razlog uznemirenosti koja je vladala u gradu. Naime, čim su ugledali neočešljanog i plavokosog revolveraša duge kose na vrancu prekrivenom prašinom, građani su počeli da se okupljaju oko saluna „Srećni pezos“. U istoj drvenoj zgradi na prvom spratu, Holidej je imao sobu. Pošto je Kotrel već ranije boravio u Turangu, većina ljudi odmah je prepoznala opakog revolveraša. O njemu su kružile najrazličitije priče i moglo bi se reći da je većina glasina odgovarala istini. Jer, na Divljem zapadu bilo je malo tako surovih i zlih ljudi brze ruke kao što je to bio Slim Kotrel.

Stanovnici Turanga spazili su ga čim je ujahao u glavnu ulicu, praćen jednim čovekom sličnog izgleda. Lagano su dojahali do malog trga u centru, svesni da su im oba konja na kraju snaga i da im noge klecaju od umora. Pošto su

ostavili životinje da se napoje i odmore, rutinski su proverili svoje koltove, a onda je Kotrel pozvao jednog od prolaznika i postavio mu nekoliko pitanja. Mucajući od straha, čovek je nekako sklepaio odgovor i požurio niz ulicu.

Pošto je saznao ono što ga je interesovalo, Kotrel je zadovoljno klimnuo glavom i rukom pozvao svog drugara da pođe sa njim prema salunu.

Dok Holidej ih je pratio pogledom sve dok mu nisu nestali iz vidokruga, odnosno, izgubili se iza leptir vrata saluna koji se nalazio u prizemlju. Zatim je osmotrio njihove umorne konje na privezištu kao i građane koji su poput lešinara koji čeka da navali na žrtvu, tiho razgovarali i muvali se okolo, očigledno nestrpljivo očekujući razvoj događaja. Znao je da je to za njih nešto poput putujućeg cirkusa, ili bilo kog sličnog „spektakla“ koji će ih na kratko razonoditi. Naravno, niko nije ni pomišljao na to da će ishod očekivanog događaja biti smrt jednog ili više ljudi.

Čudno je to, pomislio je Holidej, kako je smrt za većinu nešto bolno i strašno samo u slučaju kada pogađa njih, kao da su drugi ljudi koji, recimo, umru pred njihovim očima, neka strana, daleka bića sa kojima oni nemaju nikakve veze. Taj osećaj opšte ravnodušnosti pratio ga je uvek kada se suočavao sa smrtnom opa-

snošću: osećao se tuđ i dalek, beskonačno udaljen od svih ostalih ljudi.

Već je unapred znao kako će se odvijati naredni događaji i sve mu je ličilo na poznatu, već davno pročitano knjigu. Naravno, postojala je mogućnost da već poznati scenario izmeni tako što bi krišom izašao na sporedna vrata saluna, u gradskoj štali uzeo svoga konja i nestao iz Turanga. Ali, to u krajnjoj liniji ne bi izmenilo, već samo odložilo krajnji ishod, a njegovom životu bi dodalo još jednu mučnu komponentu: prezir okoline i stalno bežanje. Za razumnog čoveka to je bilo isto toliko besmisleno kao i obračun koji ga je čekao.

Uzdahnuo je i sa urođenom smirenošću prišao krevetu preko čijeg čela je bio prebačen njegov opasač sa koltovima koji su imali drške od slonove kosti. Izvadio je jedan kolt iz futrole, zadržao ga izvesno vreme u ruci i svojim dugim, negovanim prstima prešao preko tamnosive, metalne cevi. Taj hladni komad čelika bio je njegov verni pratilac i u dobru i u zlu. Koliko puta mu je spasao život, ali isto toliko puta ga je doveo u opasnost, jer je njegova slava često privlačila raznorazne bandite koji se želeli da steknu „ime“ tako što bi likvidirali čuvenog Doka Holideja.

No, sada nije mogao da razmišlja o tome, prosto zato što je znao da ne može ništa protiv sudbine. Uvežbanim pokretom prsta okrenuo je cilindrični magacin u kojem su se u nizu zavrtele žućkaste čaure metaka, a zatim vratio revolver u futrolu. Lagano je pripasao opasač, a zatim obukao karirani sako od mekog, kvalitetnog tvida. Pred ogledalom je pritegnuo kravatu i namestio šešir, da bi

zatim nekoliko trenutaka stajao potpuno nepomično, zamišljeno zagledan u svoj lik.

Da li će se ikada više ovako gledati u ogledalu ili će to ozbiljno lice siv plavih očiju postati samo sećanje u mislima malog broja ljudi? Odgovor na takvo pitanje nije znao. O tome je kroz nekoliko minuta trebalo da odluči neumitna sudbina.

Zatvorio je vrata za sobom i krenuo niz stepenice. Znao je da ga dole čekaju dva neprijatelja, dva bandita željna osveta, bitange koje neće prezati ni od čega samo da bi ostvarili svoj naum. Pomisao na to probudila je u Holideju nagon samoodržanja, refleks nepokolebljivog borca za pravdu i dobro u ljudima. Za tih nekoliko trenutaka on se na određeni način preobrazio, odnosno, od mirnog i povučenog čoveka postao je neustrašivi ratnik. Tako nešto uvek se dešava kod svakog hrabrog i u osnovi poštenog čoveka suočenog sa smrću.

Na poslednjoj stepenici, Dok je zastao i pažljivo osmotrio ceo salon. U tom trenutku činilo se da je sve stalo, da nigde nema bilo kakvog pokreta ili treptaja. Samo se duvanski dim u slojevima i „repovima“ dizao prema tavanici, ploveći na sve četiri strane. U polumraku kasnog poslepodneva, sva lica su bila bleđa, a neprijatna „ledena“ atmosfera mogla je skoro da se opipa.

Slim Kotrel je stajao nehajno naslonjen na šank i držao čašu viskija u ruci. U mukloj tišini njegov reski glas zvučao je preteće.

— Najzad smo se sreli, gospodine Holideje. Ne verujem da se radujete ovom susretu, mada mogu reći da sam ja zado-

voljan što imam priliku da se sretnem sa tako glasovitim junakom. No, šalu na stranu, morao si ovako nešto očekivati... s obzirom na ono što si učinio pre dva meseca.

– Ti si Slim Kotrel? – dobacio je on tek reda radi.

– Naravno, druškane! – odvratio je ovaj nervozno. – Hm, mister Holidej je nedavno napravio veliku grešku – dodao je okrećući se prema ostalima. – Bolje reći, učinio je nešto zbog čega će sada biti kažnjen. Da, da, kažnjen jednom zauvek, tako da više neće ostavljati leševe za sobom.

– Tvoj brat me je izazvao – odgovorio je Holidej mirno. – Morao sam da odgovorim na izazov. Bila je to poštena borba, a svi očevici su tako nešto i potvrdili.

– Pih! Gomila kukavnih lažova! Bojali su se tvoje osвете, pa su izjavili ono što si hteo! – odbrusio je Kotrel gnevno.

Dok ga je posmatrao. Iako se trudio da deluje mirno, znao je da ništa neće moći zaustaviti Slima Kotrela. Još samo malo i doći će do kulminacije...

– Bio je pijan i potegao je revolver. To će ti svi reći.

Revolveraš ga prostreli besnim pogledom.

– Iskoristio si njegovo pijanstvo da ga izrešetaš – nastavio je. – Ali, nemoj misliti da će se to ponoviti! Ja sam potpuno trezan i ruka mi ne drhti – dodao je, podigao čašu i lagano otpio gutljaj. Eto... vidiš! Sve je tiho i mirno, zar ne? Za tebe će biti još mirnije kada budeš šest stopa ispod zemlje.

Dok je shvatio da je odsudan trenutak blizu i da ga od konačnog obračuna, a možda i smrti, deli svega nekoliko

sekundi. Nije mu promaklo treperenje Kotrelovih očnih kapaka kao i lagano grčenje mišića. Bio je to predznak svojevrsnog grčenja duše, onog skoka koji čovek čini kada u mislima želi da preskoči provaliju smrti. Kotrel je ostavio čašu na pult i lagano zakoračio u stranu, ostavljajući svog pratioca desno od sebe, pored samog ulaza u šank. Iskusno Holidejevo oko procenilo je da je revolveraš tim pokretom svesno žrtvovao svog druga. Na određeni način, taj neznaniac je predstavljao veću opasnost za Doka, pošto se u jednom skoku mogao naći iza šanka i iz zaklona pripucati na protivnika. Dakle, morao je da puca prvo na njega, što bi Kotrelu dalo bar koju sekundu prednosti. On je to znao i zlurado se smešio osmatrajući protivnikovo ozbiljno, gotovo potpuno bezizražajno lice.

Znao je to i Holidej, ali protiv takvog rasporeda snaga nije mogao ništa. Osmeđivao se u sebi pomislivši na gorku igru sudbine koja mu je namenila ovakvu zamku. Pored sve njegove veštine, sada mu je trebalo i mnogo sreće da iz ove klopke izađe živ. Osećao je gorčinu, ozlojeđenost, ali je u isto vreme bio maksimalno pripravan, ustreptalih čula i sav u nekom grču.

– Sada! – zaparao je tišinu Kotrelov uzvik.

Istoga trena njegov pratilac je krenuo rukom ka bedru, istovremeno uskačući u otvor u šanku. Kada ga je pogodio prvi Dokov metak, bio je već delimično u zaklonu, ali ga to nije spasilo. Drugi je stigao odmah zatim, tako da je izgubio ravnotežu, počeo da mlatara rukama, a onda svom težinom grunuo u policu iza tezge, rušeći čaše i flaše koje su se uz lomljavu

sručile na pod zajedno sa velikim okruglim ogledalom postavljenim iznad police.

Naravno, sve se to odigralo u deliću sekunde. Još dok je staklo padalo na zemlju, Holidej je okrenuo kolt prema svom glavnom protivniku čije oružje je takođe bilo upereno u njega. Kotrelov revolver je planuo, ali je metak pogodio prazan prostor, jer se Dok bacio u stranu, istovremeno pritiskajući okidač. Drugi metak zario se u ivicu stola tik pored njega, dok ga je treći gotovo očešao po licu.

Holidej je nastavio da se kotrlja, ali se u jednom trenu zaustavio i nanišanio prema Kotrelu. No, uspeo je da mu skine samo šešir sa glave. Ostavši bez pomaća, revolveraš je iznenađeno ustuknuo i počeo da se povlači nazad, preskačući stolove. Kod salunskih vrata je zastao i okrenuo se, želeći još jednom da pokuša. Upravio je revolver prema protivniku koji je još uvek ležao na podu, ali je samo koji tren ranije, Dok ispalio preostala dva metka. Kao da je ponet olujnim naletom vetra, Kotrel se trgao i krenuo unazad, a onda se presamitio napred i pao kao pokošen. Ostao je da leži mirno, bez i najmanjeg pokreta, jednim delom tela na polju, a jednim u salunu.

Dok se hitro uspravio, izbacio iz kolta prazne čaure, ubacio nove metke i oprezno prišao vratima. Udarcem noge izbacio je na ulicu njegov ispušteni revolver, a zatim vrhom čizme okrenuo revolveraša na leđa. Kotrel je zurio u njega već staklastim očima, a na levoj strani košulje brzo mu se širila mrlja krvi. Neprijatno krkljanje umirućeg čoveka ispuniло ga je jezom, ali tu se nije moglo ništa

učiniti. Još uvek držeći kolt u ruci, on tiho promrmlja:

– Sam si kriv za ovo što ti se dogodilo, Kotrele. Nisam želeo tvoju smrt, kao ni smrt tvoga brata. Želeo sam da izbegnem i ovaj obračun, ali ti to nisi dozvolio.

Revolveraš je zurio u njegovo ozbiljno lice, dok su mu se u poluugašenom pogledu smenjivali talasi gneva i nemoćnog oćaja. Neki hrabriji posmatrači, prišli su malo bliže kako bi čuli poslednje reči umirućeg i kasnije ih uz piće važno preprićavali. Malo su se trgli i za tren ustuknuli kada je čovek koji je ležao na podu gnevno izustio:

– Proklet da si... Holideje. I ti ćeš... jednoga dana... naići ćeš na bržeg od sebe i onda ćeš... stići u pakao... a tamo... tamo ti je i mesto – završio je sa napomom, a onda pokušao da se zakašlje. Međutim, smrt je bila brža: sledio je poslednji, nemoćni trzaj i... sve je bilo gotovo.

Holidej je nekoliko trenutaka stajao pored beživotnog tela, a onda vratio kolt u futrolu. Okrenuo se i odmerio zbunjena i pomalo uplašena lica oko sebe. Shvativši da na njima ne vidi ni trunku saosećanja ili prijateljstva, neprijatno se lecnuo. Čudno, pomislio je, zar je zaista moguće da ljudi ne razlikuju dobro od zla? Bio je direktno izazvan i ovoga puta samo mu je puka sreća pomogla da se spase. No, izgleda da je tako nešto bilo svejedno ljudima koji su stajali okolo. Pokušao je da to opravda strahom, ali ipak... Oni su u njemu videli čoveka čije je oružje odnelo dva života, a ne onoga koji je odbranio svoje pravo da živi. Pored toga, dvojica stradalih bili su pravi revolveraši, opaki i zli ljudi koji su ubi-

jali za novac, ali izgleda da je svest o toj činjenici kod ljudi iz Turanga u trenutku izbledala. Možda su u momentu sve zaboravili i sada na leševe ubijenih gledali kao na ljude koje je hladnokrvno ubio jedan čovek.

Razmišljajući o tome, Holidej je odjednom shvatio da ti ljudi ne prave razliku između njega i njegovih protivnika i da su za njih, izgleda, svi podjednako krivi.

Pogođen takvim odnosom i nekim osećanjem neprijateljstva koje je „visilo“ u vazduhu, okrenuo se i bez reči izašao iz saluna. Sutradan ujutro odjahao je iz grada, da se u njega nikada više ne vrati.

*

Za Brejsa Hikama moglo bi se reći da je najgori i najopasniji probisvet od svih ljudi koji su ikada radili za Milarda Risa. Iako i sam oštar i prilično grub, sedokosi rančer se ipak pitao zbog čega je njegov mladi nadzornik, Sem Boni, uopšte unajmio tog Hikama.

Naime, koliko je on mogao da vidi, taj prokletnik nije bio neki veliki stručnjak za hvatanje i obuku divljih konja, mada je korektno obavljao svoj posao. Ali, isto tako je znao da je bilo na desetine drugih kauboja koji mogli raditi sve to sa mnogo većim uspehom. S druge strane, imao je tešku i čudnu narav i do sada se potukao skoro sa svakim od kauboja koji su radili na Risovom ranču „Srećna potkovica“. Iza njega je čak bio i jedan revolveraški obračun u obližnjem gradu Konču: tada je čovek na koga je pucao pukim slučajem ostao živ, jer se Hikam u odlučnom trenutku okliznuo i samo ranio uplašenog revolveraša pridošlicu.

Ali, to je bilo više nego dovoljno da ljudi shvate kako Hikam može da bude opasan čim malo više popije. Kao trezan, bio je sasvim običan i ni po čemu se nije isticao. Imao je negde oko trideset, bio mrgodan i škrt na rečima, prek i „kratkih živaca“, pa se umesto rečima, sa neistomišljenicima najradije obračunavao pesnicama. Bio je visok kao motka, koščat, zamašćene crne kose i uvek neobrijan. Nosio je duge opuštene brkove koji baš i nisu bili uredni, jer je njihov vlasnik slabo vodio računa o svom izgledu. Jednom prilikom je izudarao dvojicu kauboja koji su imali neke primedbe vezane za njegovu higijenu, tako da se više niko nije usudio bilo šta da mu kaže.

Na Divljem zapadu bilo je na stotine takvih osoba kao što je Hikam, ali do sada nijedan nije stigao do ranča „Srećna potkovica“: tu je radilo mnogo grubih i sirovih ljudi, ali niko nije bio zao i opak kao što je to bio Brejs Hikam.

Tog dana Hikam je bio spreman za kavgu i Milard Ros je to odmah primetio. Još uvek pripit, Brejs se vratio sa subotnjeg izleta u grad i sa sobom doneo neko staro burence sa viskijem. Sada je sedeo pod pamukovim drvetom, iza spavaonice za kauboje, povremeno uzimao po koji gutljaj i zurio u nešto što je samo on video.

Kao i obično, bio je sam, jer niko od kauboja nije hteo da se druži sa njim. Ovo je bio dan odmora, tako da se svako zabavljao kako je znao i umeo. Ris je već znao da u spavaonici određena ekipa igra poker, dok je druga grupa veselo galamila prateći takmičenje u nabacivanju potkovice. Jedan postariji kauboj sedeo je na tremu i strpljivo rezbario kutiju za

duvan, drugi je monotono svirao na gitari, dok su ostali leškarili u hladovini, pušili ili jednostavno zevali.

Sve u svemu, bila je to slika mira i spokoja, mada je Ris imao neko gadno predosećanje da tako neće dugo ostati. Sigurno da neće, sudeći po načinu na koji je Brejs Hikam posmatrao okolinu.

Čuvši šum vrata iza sebe, rančer se brzo okrete. Jedna mlada devojkica duge crvenkaste kose vezane u rep izašla je na trem, pažljivo nameštajući šeširić sa uzanim obodom. Sa zglavka desne ruke visio joj je kožni korbač, dok su mladačke bujne grudi zategle njenu belu pamučnu košulju. Vitke i duge noge vidljivo su se ocrtavale u njenim uskim pantalonama, tako da je slobodno moglo da se kaže kako je devojkica savršeno građena.

Milard Ris sa neodobravanjem nabra obrve. Bio je svestan činjenice da se njegova kći rascvetala u pravu, izuzetno privlačnu ženu, ali ipak mu se nije dopadalo što u ovom „kostimu“ izgleda tako napadno.

– Opet ideš da prošetáš onog šarca?
– upitao je nabusito.

– Idem samo u kratko jahanje do reke, tata – odvaratila je Dru Ris sa osmehom.
– To je najbolji način da provedem ovo nedeljno poslepodne.

– Ne, bogami, nećeš ići u tom odelu.

Ona se još vedrije osmehnu, a na njenom prelepom licu bljesnu srdačan, mazan osmeh.

– Oh, tata, nemoj da si smešan, molim te! Priznajem da su mi pantalone malo tesne, ali to je zato što mi je potreban veći broj. Obećavam ti da ću kupiti druge čim prvi put budem išla u Končo.

Zatim je prišla ocu, nežno ga poljubila u jedan i pomilovala po drugom obrazu. Već uveliko omekšan, rančer se nakašlja i dodade mnogo blaže:

– De, de... opet me podmićuješ. Dobro, dobro... Pazi samo da ne ostaneš suviše dugo, čuješ li? Hoću da nadgledaš pripremanje večere, dete. Onaj glupavi Meksikanac će me svojim jelima jednoga dana sigurno otrovati!

Ona se slatko nasmeja.

– Pravi si stari meda! – dobacila je ljupko i strčala niz stepenice. Sišavši u dvorište, okrenula se i kroz vazduh mu dobacila poljubac. – Sem će jahati sa mnom – dodala je.

Ris se uozbiljio, upola se uspravivši u stolici.

– Čekaj malo!

Dru ga pogleda sa odglumljenom nevinošću.

– Pa zar tako nije bolje, tata? Na taj način imam imam i neku vrstu zaštite, zar ne?

Rančer odlučno odmahnu glavom.

– Dovraga, devojkico! Znaš da ne volim da se suviše mešaš sa radnicima na ranču!

Ali, Dru je već trčala preko dvorišta prema ulazu u koral, gde ju je sa dva osedlana konja već čekao Sem Boni. Stigavši, ona zastade i uputi mladom nadzorniku blistav osmeh.

Boni klimnu glavom i odmeri je očima punim divljenja. Bio je to prilično dopadljiv mlad čovek, ali ipak sa dovoljno iskustva da bi mogao da obavlja jedan odgovoran posao. I sam Ris je morao da prizna da Sem Boni svoj posao radi gotovo bez greške. Bio je vešt sa revolverom, ali i prilično šarmantan, čak bi se moglo

reći lepuškast, tako da je privlačio poglede mnogih žena. Jednom rečju, rančer je trebalo da bude zadovoljan što takav čovek pravi društvo njegovoj kćerki.

Ali, u Semu je postojalo nešto što se rančeru nikako nije dopadalo i zbog čega je bio toliko rezervisan. Naime, u njegovim plavim očima Milard Ris je video nešto što ga je podsećalo na proračunatost i određenu urođenu, pritajenu hladnokrvnost. Zbog toga mu se momak nije dopadao, zato ga je na čudan način odbijao, ma koliko da se Boni trudio da se „umili“ gazdi i svoj posao obavi na najbolji mogući način.

No, u tom času, on se iznenada trgao, jer je primetio kako Brejs Hikam sa burencetom viskija u rukama uporno pilji u Dru. Čak i sa tog odstojanja, brižni otac je mogao da pročita smisao njegovog pogleda.

I dok je Boni pomagao devojci da se popne na konja, on iznervirano dobaci:

– Hej ti, Hikame! Šta dođavola, radiš?

Polupijani kauboj nevoljno odvoji pogled od devojke i iznenađeno pogleda u gazdu. Na taj uzvik su se trgli i ostali i iznenađeno pogledali u Milarda Risa. Hikam nevoljno otpuhnu i poteže još jedan dobar gutljaj viskija.

– Ja? – odvratio je zaplićući jezikom. – Pa, evo... cugam svoj viski, gazda. Hoćete li i vi malo?

Rančer ljutito ustade i naže se na ogradu trema. Ljutito je odmerio kauboja i pripremio mu.

– Ako još jedanput tako pogledaš moju kćer, išibaću te kao psa, što i jesi! Da li si me razumeo?

Hikam izdrža njegov pogled i još jedanput nategnu iz burenceta.

– Do sto đavola! – dodade rančer iznervirano. – Pitao sam da li si me razumeo?

– Sasvim jasno, gazda – promrmlja kauboj najzad. – Ali, moram reći da devojka stvarno dobro izgleda.

Zatim se lagano pridigao i rukom se prihvatio za obližnje stablo. Revolver mu je visio nisko na levom bedru, u crnoj futroli privezanoj za butinu. Na desnom bedru nosio je opasač sa bovi nožem na koji je bila usadena drška od jelenskog roga.

Povrativši ravnotežu, on se okrete prema rančeru.

– Mislim da bih mogao da odem i malo odspavam, gazda.

Ris promrmlja nešto nerazumljivo i namrštenog čela otprati Brejsa pogledom: posrćući, kauboj krenu prema spaonici, ne primećujući zanemele kolege koji su mu pratili svaki korak. Kada je došao do ulaza, nespretno je posrnuo, ali ipak nije pao. Jednom rukom se prihvatio za dovratnik i lagano odtetirao unutra.

Rančer je sa olakšanjem odahnuo i zagledao se u pravcu prerije. U tom trenutku, Dru i Sem Boni su nestali iza uzvišenja koje je skrivalo reku od pogleda. On tiho izusti neku kletvu, vrati se u svoju stolicu na tremu i počeo da zavija cigaretu.

Do vraga, pomislio je, počeo sam da se ponašam kao neka stara babetina. Ali, osećanje je bilo jače od njega i u tom pogledu nije mogao ništa da učini: jednostavno, nije voleo da Dru bude van domašaja njegovog pogleda, mada je znao da je već odrasla i da prema njoj ne treba da se ponaša kao prema malom detetu. Ili je to bilo zbog toga što je ona bila nje-

gova jedinica i miljenica. Posle ženine smrti, stariji sin je otišao na istok da potraži svoju sreću, jer nije želeo da se bavi rančerskim poslom. To ga je još više vezalo za Dru i koliko god je želeo, sada, pošto je odrasla, nije mogao da se oslobodi preterane brige koja ga je obuzimala.

Dole, na reci, Sem Boni i Dru su posle gotovo sat jahanja, zaustavili u hladu jedne vrbe. Devojka je skinula šešir, sela na travu i naslonila se na jedno ogromno staro deblo. Lakim pokretom glave rastresla je svoju divnu, dugu kosu koja joj se rasula po ramenima. Za to vreme, obučen u svoje najbolje odelo, Sem je još uvek stajao i zadivljeno je posmatrao. Zatim je palcem zabacio sa čela svoj svetlosmeđi šešir i dodao uz osmeh:

– Moram da ti kažem da si izvanredno lepa žena, Dru.

Devojka mu uzvratila blistavim osmehom i on istog časa čučnu pored nje i nežnim pokretom ruke joj skloni sa lica nekoliko nestašnih pramenova. Zatim se oprezno nagnuo napred i potražio njene meke, tople usne.

Nije se bunila i to ga je ohrabrio da je zagrlji, privuče sebi i naprosto je obaspe poljupcima. Dru se u početku nije opirala, a onda se izgleda uplašila strasti koja je izbijala iz tih poljubaca i lagano ga odgurnula od sebe. Njene lepe zelene oči ljutito su sevnule, a ruka se našla na njegovom obrazu.

Boni samo zatrepta.

– Šta je sada? Pa, nikada do sada me nisi ošamarila!

– Nikada me nisi tako ljubio... na taj način – dodala je pomalo uvređeno. – I...

bilo bi ti bolje da više to ne uradiš, Seme. Ako tata sazna, ne piše ti se dobro!

– Bestraga, Dru... – izustio je Sem zadihano. – Zašto se ljutiš? Nisam mislio ništa rđavo, veruj mi. Mora biti da sam se zaneo... Znaš, ti si izuzetna žena i kada te čovek oseti tako blizu sebe...

Zaćutao je, jer je shvatio da je njena ljutnja splasnula. Uostalom, nije ni bio previše iznenađen ovakvom devojčinom reakcijom. Imao je dovoljno razuma da shvati da ne treba da požuruje stvari, već da se prepusti događajima. Osim toga, bio je veoma strpljiv čovek i na duže staze je uvek uspevao da dobije ono što želi...

– Izvini, Dru – dodao je tiho.

Ona se osmehnula i vrhovima prstiju ga pomilovala po obrazu, a zatim ga tek ovlaš poljubila.

– Biće bolje da pođemo kući – rekla je.

– Dosta smo se udaljili i moramo da se vratimo pre mraka. Ako to ne učinimo, tata će naprosto poludeti.

Lice Sema Bonija u trenutku se uzbiljilo i u njegovom pogledu blesnu varnica mržnje. I ranije je osetio starčev oštar jezik koji ga je već više puta uvredio. Znao je da on smatra da jedan običan nadzornik nije dovoljno dobar za Dru i to ga je peklo. Ipak, brzo se povratio, jer nije želeo da devojka primeti da je promenio raspoloženje. Samo je slegnuo ramenima i blede se osmehnulo:

– Pa, dobro, hajdemo onda – složio se.

Pružio joj je ruku koju je ona sa osmehom prihvatila. Kada je ustala, tela su im se za trenutak dodirnula i Sem oseti neopisivo, slatko uzbuđenje. Reagovao je potpuno instinktivno i, kao oparen, brzo koraknuo nazad.

Dru se ponovo osmehnula i ćutke uputila prema svom šarcu koji je pasao u blizini. Uzjahala ga je bez njegove pomoći i, trgnuvši naglo uzde, okrenula životinju tako brzo da je Sem morao da odskoči unazad. Glasno se nasmejala i zarila pete u konjske slabine.

– Trkajmo se do kuće! – povikala je i pojurila napred što je brže mogla.

Sem je u prvi mah bio zatečen, misleći da se šali. Ali, nekoliko časaka kasnije, već je bio u sedlu i ljutito psujući, poterao konja u trk.

*

– Gde je, dovraga, moja kći? – zagrmio je Milard Ros, žurno prilazeći Semu. Iako se već spustio mrak, mladić je dobro video njegovu povijenu priliku. Moglo bi se reći da mu je rančer potrčao u susret i to ga je zaista iznenadilo.

Sem Boni nije znao šta da kaže. Svetlost fenjera okačenog na stub korala obasjavala je njegovo zbunjeno lice.

– Zar nije ovde, gazda? – upitao je zapanjeno.

– Da jeste, ne bih te pitao, prokletniče? – zauriao je Ris. – Vuci se dole i reci mi šta je sa mojom kćerkom, Boni?

Mladić brzo sjaha i pogleda u radoznala lica kauboja koja su se pojavila na prozorima spavaonice.

– Ništa se nije desilo, gazda! I šta mislite, ko sam ja pa da tako razgovarate sa mnom?! Izjahao sam danas poslepodne samo da bih pazio na Dru! I to sam i radio. Međutim, kada je trebalo da krenemo, ona je prva poterala konja dobacivši mi da treba da se trkamo...

– Da se trkate? – prekinu ga rančer nervozno.

– Ja tu nisam mogao ništa, jer je pojurila kao mahnita – nastavio je Boni tiho. – Uzjahao sam i krenuo za njom, a onda je mom konju otpala potkovica, pa sam morao da stanem i namestim je. Posle toga nisam mogao da ga teram punim trkom i zato sam stigao malo kasnije. Ali, računao sam da je Dru stigla još pre jedan sat...

– Nije stigla i to je tvoja greška! – besneo je Ris i dalje.

Boni ga preneraženo pogleda.

– Moja greška! Kako to mislite?

– Kako, kako?? Pa, nisi smeo da je pustiš da se trka.

Mladić stisnu vilice.

– Oh, pa... to stvarno nije pošteno, gazda. Nisam mogao ništa, jer...

– Da ti nisi učinio nešto mojoj kćerki? – prekide ga rančer unoseći mu se u lice.

Mladić se lecnu.

– Nisam je ni taknuo i strašno je što tako govorite sa mnom. To mi se stvarno...

– Šta, ne sviđa ti se? – prekinuo ga je Ris besno. – Baš me briga za to, druškane, da znaš! Ja samo hoću da znam šta se desilo mojoj Dru?!

– I sami znate da je svoje glava i... pa ja nisam mogao da je zaustavim. Jednostavno je sela i pojurila.

– Možda ju je zbacio konj – dobaci jedan od kauboja koji su se okupili oko njih.

– Zaveži gubicu! – obrecnu se Ris na njega. – Tako nešto neću da čujem!

– I tako nešto treba uzeti u obzir – odvrati Boni, trudeći se da mu glas zvuči mirno.

Rančer ga besno odmeri.

– Šta god da se desilo, smatram tebe odgovornim! A sada uzmi ljude i pođi u potragu! Hoću da moja kćerka bude pronađena i to što brže!

Kaubojima nije trebalo dva puta ponavljati. Odmah su počeli da sedlaju konje, kratko se dogovarajući među sobom. Još uvek sav crven u licu, Boni naredi da mu osedlaju neku odmornu životinju.

– Naći ćemo je, mister Ris! – dobacio je rančeru kada je posle desetak minuta grupa bila spremna da krene u noć.

– Bilo bi bolje za tebe da tako bude – odvratio je ovaj.

A onda, baš kada su hteli da pođu, kroz tišinu prerije prolomio se neki čudan zvuk. Svi su iznenađeno podigli glave i osluškivali.

– Šta je... ?

– Umuknite! – zaurao je Ris, dok su svi jahači zastali kao ukopani.

Isti zvuk se sada začuo još jednom, samo što je sada bio jasniji i prodorniji.

Bio je to vrisak neke žene.

Toga trena je svima bilo jasno ko je u pitanju. Rančer žurno dograbi lampu i osvetli lica ljudi na konjima.

– Gde je Hikam? – upitao je brzo. – Gde je taj prokleti gad?

– Izašao je iz spavaonice pre večere, gazda – odvratio je jedan dugajlija. – Udaljio se još uvek noseći ono svoje burence. Verovatno ga je do sada potpuno ispraznio.

Ris bukvalno skinu sa konja jednog od kaubojja, pope se u sedlo brzinom mladića, lupi životinju po sapima i grmnu:

– Za njim!

Svi jurnuše kao da su izbačeni iz kaptapulta, shvatajući da se možda radi i o sekundama. Noćni vetar doneo je do njih

još jedan ženski vrisak koji se završio jecajem. Jahali su kao bez daha i bili sve bliže i bliže mestu odakle se jecaj čuo. Onda Ris odjednom skrenu levo i kroz gusto žbunje se probi do grupe drveća u podnožju jednog uzvišenja. Sem Boni i ostali stigli su odmah za njim i za trenutak zastali.

Kroz šuštanje vetra u krošnjama moglo je dobro da se čuje lomljenje grana, a onda i muklo, nerazgovetno psovanje nekog muškarca. Zatim su opet ponovio ženski krik, ali ovoga puta mnogo tiše i slabije. Posle njega su se čuli jasni uzdasi, jer se žena očigledno borila sa nekim.

Rančer i Sem Boni skočiše na zemlju i kao bez duše jurnuše kroz žbunje. Iznenada, pred njima zaništa neki konj koji se, uplašen iznenadnom pojavom dvojice ljudi, visoko prope na zadnje noge. Sem Boni se okliznu i baci se u stranu, jer je to bio jedini način da izbegne konjska kopita. Ali, pošto je već imao revolver u ruci, Milard Ris nije oklevao. Ustrelio je životinju bez razmišljanja i pri kratkom blesku revolverskog pucnja, ugledao dve osobe koje su se borile na zemlji.

Odmah je u raščupanoj devojci sa iscepanom odećom koja je jednom rukom udarala muškarca, prepoznao Dru. Onaj koji je pijano psovao i pokušavao da strgne još ono preostale devojčine odeće bio je Brejs Hikam, kauboj sa njegovog ranča.

Ris se u jednom skoku našao pored njih i već sledećeg trenutka, uz Brejsovu glavu prislonio hladnu cev oružja. Iako još uvek pod snažnim dejstvom alkohola, Hikam je shvatio da je u opasnosti. Bacio se na stranu, zamahujući pritom stisnutom pesnicom, tako da je pogodio

rančera u grudi. Ovaj se bolno previo i pritisnuo oroz, ali je metak otišao negde u stranu.

Odmah zatim, Hikam se ispravio želeći da potegne revolver, ali je priskočio Sem Boni i udario ga pesnicom u lice. Ovaj je zastenjao i pao nauznak potpuno okrvavljenog lica. Mladi nadzornik pritrča, udari ga čizmom u glavu tako snažno da je odmah izgubio svest.

Onda je pogledao uplakanu devojk, strgao sa ubijenog konja savijeno ćebe i potrčao da je pokrije. Čim ju je ogrnuo, Dru ga je jecajući obgrlila oko vrata. Nije ništa rekao, već ju je tako umotanu podigao u naručje. Bacio je na Hikama pogled pun mržnje, šutnuo ga nogom u stomak i prišao kaubojima koji su Milardu Risu pomagali da ustane.

– Moramo odmah da je odnesemo kući, mister – rekao je glasom koji je iznenadio i njega samog. Delovao je tako „šuplje“ i hladno, tako da se u jednom trenutku upitao da li je uopšte njegov. – Momci će dovući Hikama – dodao je kratko.

Ris je okrenuo glavu i prezrivo pogledom odmerio nasilnika. Lice mu je bilo zgrčeno od bola i u tom času, Semu Boniju je zaista bilo žao Milarda Risa.

– Postarajte se da bitangu dopremite na ranč... – progundao je okrenuvši se. – Pazite, svojim životima mi odgovarate za njega!

– Čuli ste mister Risa – dodade Boni resko. – Dovedite tog kućkinog sina! Morg, ti odjaši do doktora Sindena i kaži mu da je hitno potreban. Nemoj da prihvatiš nikakav negativan odgovor! Ako se vratiš bez njega, prosviraću ti metak kroz glavu!

Morg Pansli kratko klimnu glavom, skoči na leđa svog konja i jurnu prema gradu u najbržem galopu.

Posle njega, nevesela trojka krenu put ranča.

*

– Pa, doktore...? – bojažljivo je prozborio Milard Ris, posmatrajući ozbiljno doktorovo lice. – Koliko je loše?

Omaleni pročelavi čovek sa naočarima odmeri rančera i uzdahnu.

– Reću ci ti otvoreno, Milarde...

– To i hoću – prekinuo ga je Ris nestrpljivo. – Da li ju je onaj nasilnik povredio?

– Nažalost, jeste. Žao mi je što moram to da ti kažem, ali... tako stoje stvari.

Ris preblede. Nekako nemoćno je pogledao u Bonija koji je čvrsto stisnuo usne.

– Idem da donesem konopac – promrmlja najzad mladi nadzornik.

– Stani! – dodade Ris odsečno. – Ovde odlučujem ja, zar ne?

Boni ga začuđeno odmeri.

– Ali, svega mi na svetu, mister Rise... zar ne mislite da on zaslužuje da bude obešen?

– Moram da se složim s tim, Milarde – dobaci doktor Sinden. – Inače, ovo je prvi put da sam ja saglasan sa takvom surovom pravdom.

– Pa... ima pravde i „pravde“ – dodade Ris jedva čujno. – Po onome što si rekao, sada ceo Končo zna šta se dogodilo, jer te je Morg pronašao u salunu. Znači, to nije nešto što mogu sačuvati u tajnosti, zar ne? Zato bi bilo najbolje da svetu pokažem šta se događa onima koji učine neko zlo ženi iz porodice Ris... Ubeđen

sam da se vešanjem Hikama tako nešto ne bi postiglo.

– Zaista? Baš me zanima kako ćete to postići? – odvratila Boni ljutito.

Rekao sam tom kopiletu da me se čuva, ako još jednom bude pogledao Dru. A evo... evo šta je učinio. Zato će biti surovo išiban, a leđa u ranama i ožiljcima uvek će ga boleti i podsećati da je to kazna za zlodelo koje je počinio.

– Možda si u pravu, Rise – dobaci doktor zamišljeno. – Vešanje bi bilo blaža kazna. Još uvek je pijan i ...

– Ovde nije reč o blagosti, dragi moj doktore – prekide ga rančer ogorčenim glasom. – Tamo leži moja kći – nastavio je i drhtavom rukom pokazao u pravcu devojčine sobe. – Ona je najbrutalnije povređena i ne zanima me nikakva blagost prema životinji koja je to učinila! Samo hoću da taj prokletnik zbog toga pati do kraja života! Nigde neće moći da ode i oslobodi se bola koji će ga pratiti i koji nikada neće nestati. Ljudi će ga pitati gde je zaradio ožiljke i tako sve otkriti. Znaće se šta je počinio i večno će morati da se skriva. Uz bol koji ga neće ostavljati... sasvim dovoljno do kraja života.

– Pa, ne znam da li će bito baš tako, Milarde – dodao je doktor obazrivo. – Pošto ste mi ispričali kakav je, sigurno će likvidirati sve one koji se budu suviše raspitivali.

Ris se zlobno osmehnu.

– Ali, ožiljci će ga stalno mučiti! Što se mene tiče, postaraću se da svi saznaju... A sada, želim zadovoljenje u tome što ću mu lično skinuti meso sa leđa! – dodao je i okrenuo se prema svom nadzorniku.

– Idi i veži ga za ono pamukovo drvo pod kojim je sedeo i pijančio. Pre toga mu skini sve do pojasa. Ja dolazim čim uzmem moj veliki bič.

Doktor Sinden ga odmeri.

– Mislim da je bolje da ostanem dok se i to ne obavi.

– Kako god hoćeš – odvratila rančer hladno, uzimajući sa zida dugačak bič od sirove goveđe kože i drškom ukrašenom srebrom.

Proćelavi doktor jedva čujno uzdahnu. Video je odlučnost i nepokolebljivost na gotovo ludačkom izrazu lica Milarda Risa. Divio mu se što je uspeo da sačuva hladnokrvnost i podržavao ono što je ovaj nameravao. Pomislio je na svoju kćerku koja je bila istih godina kao Dru i zadrhtao...

Svaka ti čast, Milarde, pomislio je. Pored svega što se desilo, još uvek si toliko priseban da sam možeš da kazniš tog prokletnika...

*

Milard Ris je disao duboko i ubrzano, boreći se da dođe do daha. Prošlo je izvesno vreme pre nego što je povratio vazduh i pokretom ruke pokazao prema Brejsu Hikamu čije se onesvešćeno i okrvavljeno telo ljuljalo na konopcima privršenim za granu.

– Skinite ga – najzad je izustio Milard Ris i još jedanput okrznuo pogledom kaubojeva iskomadana i raskrvavljena leđa.

Boni i još dvojica su ćutke prišli, prerezali veze i položili telo u cebe, licem okrenutim nadole. Kada su počeli da ga vuku prema spavaonici, rančer se ljuti-

to okrete. Nije više želeo da gleda, niti još bilo kada vidi Brejsa Hikama.

Odložio je bič i shvatio da se oseća malo smirenije. Bio je ubeđen da je postupio pravilno i da je prestupnika kaznio na odgovarajući način. Nadao se da taj njegov postupak neće biti ocenjen kao preterano surov. Možda će reći da je neobičan i nesvakidašnji, ali je bio siguran da će većina ljudi reći kako je životinja u ljudskom obliku koja se zove Brejs Hikam zaslužila ono što je i dobila...

Doktor Sinden za trenutak kleknu pored tela.

– U svakom slučaju... ostao je živ. Hm... leđa će ga boleti do kraja života, jer neke rane...

– Oterajte ga sa ranča! – prekinuo ga je Ris ljutito.

– Noćas neće moći da jaše – odvrati doktor. – Čak i ako se osvesti, ne znam...

– A kada će moći? – dobaci Ris smrknuto.

– Možda ujutro... i to samo možda...

– Dakle, odjahaće ujutro – zaključio Milard Ris glasom koji nije trpeo pogovor. – Učini šta možeš za njega, doktore. Seme, stavi ga noćas u onu staru kolibu za alat – dodao je okrećući se prema Boniju. – Naravno, pre toga ćeš mu oduzeti sve oružje koje ima pri sebi. Kada osvane jutro, ne želim više da ga vidim na ranču. Jesi li me razumeo?

– Postaraću se da bude kako ste naredili, gazda.

Ris ga hladno odmeri.

– Ti si odgovoran za njega – dobacio je, a zatim se okrenuo i pomalo nesigurnim korakom se uputio prema kući.

Osećao se umorno i iscrpljeno. Ubeđen da je učinio ono što je trebalo, on glas-

no uzdahnu. Zašto mi je još uvek teško? Pa zato što tom kaznom nije ništa izmenio... Od toga njegovoj jedinici neće biti bolje... To će joj ostati kao bolan ožiljak za ceo život. Osim toga, priča će se raširiti na sve strane... zaključio je. I koji dobrostojeći rančerski sin će se sada zainteresovati za Dru Ris? Niko, osim možda neki nadzornik kao što je bio Sem Boni.

Iako se nešto kasnije uverio da Dru spava, san mu nikako nije dolazio na oči. U grudima ga je bolelo i još uvek je disao nekako teško i isprekidano. Već po ko zna koji put se upitao zašto se neko zlo nije desilo njemu, a ne njegovoj voljenoj kćerci...?

Dru Ris je uspela da se naspava i kada se sledećeg jutra Sem Boni pojavio na vratima, bila je izuzetno čila i živahna. Iako je sva bila u modricama i ogrebotinama, sedela je u krevetu i sa apetitom jela doručak koji joj je kuvar malopre doneo.

– Zdravo, Dru – pozdravio je tiho. – Kako se osećaš?

– Mislim da mi je bolje – odvratila je devojka spustivši pogled.

– Tvoj tata nije ovde?

– Nije – kazala je kratko. – Hajde uđi, šta stojiš tu!? – pozvala ga je.

On je pažljivo zatvorio vrata i prišao bliže. No čim je ugledao strašnu modricu na devojčinom vratu, iznenađeno je ustuknuo. Modrica i ogrebotina imala je svuda, ali ova...

Kao da je znala šta misli, ona ga nežno uhvati za ruku.

– Oh... nemoj me gledati tako... besno, Seme. Končita mi je rekla šta je tata učinio sa Hikamom.

Mladi čovek ćutke klimnu glavom.

– On je već otišao. Oterao sam ga sa ranča pre izlaska sunca.

– Zaista? Znači, ipak može da jaše?

Sem slegnu ramenima.

– Samo on zna da li može ili ne može. No, ipak je morao. Da je ostao, tvoj stari bi ga verovatno ponovo išibao i... to bi bio njegov kraj. Nemoj da brineš pošto se prokletnik više nikada neće vratiti.

Devojka odjednom uzdrhta i nekako čudno skupi ramena. Već u sledećem trenutku, Sem Boni je shvatio da ona jeca. Brzo joj je uzeo i drugu ruku, pa čak uspeo i da se nasmeši.

– Sve je svršeno, Dru. Ja ne bih želeo da te mučim i teram te da pričaš o stvarima koje želiš da zaboraviš, samo... Želeo bih da znam kako si se našla u onom šumarku, devojko? Pošto si odjurila ispred mene, smatrao sam da si već uveliko stigla. Kako sam se zadržao da konju namestim potkovicu, došao sam malo kasnije i... Da sam stigao ranije, možda bi uspeli da te spasemo...

Nežno ga je pomilovala po ruci.

– Ti nisi kriv ni za šta i više nemoj da misliš na taj način. Znaš, Seme, ja sam... učinila sam nešto vrlo glupo. Videla sam da ti je konj izgubio potkovicu i znala sam da nećeš uspeti da se vratiš pre mraka. I umesto da se vratim kući, sakrila sam se u onom šumarku...

On je zapanjeno odmeri.

– Sakrila si se? Ali, zašto? Šta si htela time da postigneš?

– Sada ne umem da ti kažem – odvratila je tiho. – A onda... kao da me je nešto spopalo. Htela sam da se našalim i vidim šta će ti tata reći kada se vratiš po mraku i još bez mene...

– Ne misliš valjda ozbiljno?

Grickajući nervozno donju usnu, skupila je hrabrost i pogledala ga očima vlažnim od suza.

– Bila je to ludost, priznajem... Ni sama ne znam šta mi je tada bilo. U stvari, ti sam znaš koliko je tata strog i koliko me kontroliše. Ponaša se prema meni kao prema malom detetu i prati svaki moj korak. To me već odavno guši i zato... probala sam da mu vratim milo za drago.

– Sto mu muka, to nije bila dobra ideja, Dru! – prasnu ljutito Sem Boni. – Da li si uopšte razmišljala o sebi i svojoj sigurnosti?

Devojčine oči u trenu ljutito blesnuše.

– Znam da je tako nešto bilo glupo i nepromišljeno – rekla je. – Hikam je verovatno pijan spavao u žbunju, ja ga nisam videla i... Sledeće čega se sećam su bile njegove ruke koje su me čvrsto zgrabile i počele da mi kidaju odeću. Oh...!

Glas joj je zamro u grlu i počela je da jeca. Pokušala je da bude što tiša, ali to joj nije uspevalo. Sem joj je nežnim pokretom sklonio kosu sa čela i pomilovao je po obrazu.

– Nemoj, sada je sve završeno, Dru. Hikam je dobio svoje, a ti si na sigurnom. Znam da ti je sada strašno, ali pretpostavljam da će vreme učiniti svoje.

Njegove reči su je malo umirile.

– Verovatno je tako – odvratila je tiho.

– Samo, ne znam šta da kažem tati, Seme?

– Pa... moraćeš nešto da mu kažeš, a to treba da smisliš što pre. Pretpostavljam da će se stari uskoro probuditi i da...

– Uskoro? – prekide ga ona zabrinuto, posmatrajući kroz prozor dvorište obasjano suncem. – Hoćeš da kažeš da se tata još nije probudio? Pa... to je nemoguće, Seme! Znaš da je on ranorani-lac i da... Oh, da mu se nije nešto desilo! Siguran si da se nije probudio, Seme?

Boni se unervozila.

– Nisam siguran, ali... U stvari, ja ga još nisam video i zato sam pomislio... Odmah sam pretpostavio da ga je sve što se sinoć desilo posebno iscrpelo i da mu je potreban duži odmor.

Ali, Dru je odlučno zavrtela glavom.

– Ne, ne i ne! Ja ga suviše dobro poznajem! Hajde, Seme, idi i probudi ga, molim te...

– Ne boga mi, znaš da tako nešto ne smem da učinim, Dru!

– Ali, zašto? Evo, reci da sam ga ja tražila i da hoću da odmah dođe ovamo. Molim te, Seme. Imam neki neprijatan osećaj od kojeg mi se grči u stomaku....

Sem Boni odmahnu rukom.

– Oh, Dru, ne budi luckasta! Znaš da je sa tvojim ocem sve u redu. Šta bi mu se moglo desiti?

– Idi i probudi ga, Seme – molila je devojka i dalje.

– Dobro. Ali da znaš, moraću da mu kažem kako si me ti naterala. Dobro ti je poznato da ne voli kada ga bilo ko uznemirava.

– Znam sve, ali te ipak molim da pođeš, Seme!

Boni slegnu ramenima, poljubi devojku u obraz i pođe. Kod vrata se zaustavio i namrštivši se dodao:

– Kroz jedan minut ćeš čuti kako urla na mene!

Kada je izašao, Dru se osmehnu, ali odmah posle toga jauknu i prinese prste otečenim usnama. Znači, ne smem ni da se smejem, pomislila je sklapajući oči. Sigurno izgledam strašno... Šta će reći tata kada me vidi?

Ali, sudbina je odredila da Milard Ris više nikoga ne vidi. Jer, kada je Sem Boni zakucao i polako otvorio vrata rančero-ve sobe, zaledio se u mestu.

Ukočenog pogleda je zurio u dršku lovačkog noža Brejsa Hikama koji je virio iz Risovih grudi.

*

– Želim da znam šta je preduzeto da se pronađe i uhvati ubica mog oca! Zahtevam to da znam!

Guverner Teksasa Djuk Lester pogladio se po kratkoj bradici, a zatim nervozno provukao prstima kroz sedu kosu koja mu je dopirala skoro do ramena. Sedeo je u svojoj stolici sa visokim naslonom i dobovao prstima po ivici dugačkog izrezbarenog stola. Sa interesovanjem je posmatrao devojku koja je sedela preko puta i tako žustro mu postavljala pitanja.

Čim je Dru Ris kročila u njegovu kancelariju, osetio je da je devojka posebna. Njene lepe zelene oči sevale su ljutitim sjajem, govorila je odlučno i bez straha, streljajući ga pravo u oči. Bila je odevena u jahaće pantalone, košulju sa prslukom od antilopa ukrašenom resama. Na oba zglavka imala je kožne štitnike, a za desni je bio prikačen korbač iste boje.

Na devojčinom licu još su se nazirali tragovi udaraca koji su sada imali neku čudnu, zelenkasto-žutu boju. I dve ogre-

botine na vratu nazirale su se iza kragne, ali su očigledno već dobro zarasle. Ali, to je mogao da primeti samo onaj ko se pažljivo zagledao u devojku, jer je njena neobična lepota plenila svakog posmatrača i nije mu dala da primećuje bilo kakve nedostatke.

Dru Ris je u maloj, lepo izrezbarenoj futroli pričvršćenoj visoko na desni kuk nosila mali „Smit i Veson“ revolver kalibra 32. U tom trenutku, nervozno je dobovala po njegovoj dršci ukrašenoj crno-belim kockicama i prelepim zelenim očima ljutito odmeravala sedokosog gospodina preko puta.

– Znaate, gospođice Ris, iako će vam to možda zvučati sasvim obično, mogu samo da kažem da je preduzeto sve što se može. Imate moju reč da je tako.

– Onda moram da posumnjam u vašu reč, gospodine – odvratila je oštro, ne ustuknuvši pred guvernerovim iznenađenim licem. – Podsećam vas da je Brejs Hikam još na slobodi, gospodine!

U njenom glasu sasvim jasno se osećao prekor.

Guverner uzdahnu i nastavi:

– Gospođice Ris, proverio sam kod organa reda i mogu da vam kažem da su sve snage stavljene u pokret. To znači da su lokalni, ali i federalni čuvari zakona, kao i teksaški rendžeri angažovani u potrazi za tim banditom. Njegov opis dostavljen je čak i vojnim postajama. Ako hoćete da budem iskren, mogu reći da više od toga zaista ne možemo da učinimo.

Dru Ris naglo ustade.

– Gospodine guverneru, svesna sam činjenice da se za tim Hikamom traga.

Moje pritužbe odnose se na to što taj ubica još nije uhvaćen.

Sedokosi gospodin je jedva uspeo da se uzdrži. Besno je stisnuo šake u pesnice, sprečavajući sebe da tu drsku devojku dobro protrese i podseti je sa kim razgovara. Naime, Djuk Lester nije bio naviknut da mu se neko obraća na taj način, a takav ton nije tolerisao ni rođenoj kćerci prema kojoj je bio izuzetno popustljiv.

S druge strane, morao je da prizna da mu se devojčina hrabrost i nepokolebljiv duh na izvestan način dopadaju. Na kraju krajeva, morao je da je razume: da se pomoć nije pojavila na vreme i izbavila je iz ruku toga napasnika, verovatno više ne bi bila među živima.

– Hoćete li još malo da sednete, mlada gospođice? – upitao je ljubazno, pokušavajući da „spusti loptu“.

Dru ga iznenađeno odmeri. Kolebala se nekoliko trenutaka, a onda jedva čujno uzdahnula i ponovo se spustila u stolicu.

– Čujte, mlada damo – nastavio je Lester lagano – morate razumeti da je ovo sve što možemo da učinimo. Hoću da kažem, taj Hikam je odjahao puna dva časa pre nego što je pronađeno telo vašeg oca. Naravno, posle šibanja je bio veoma slab i izmožden, ali ne zaboravite da su takvi ljudi naviknuti na muke i znaju da prežive u divljini. I pored svih naših napora, čini se kao da je iščezao, jednostavno nestao sa lica zemlje. Očigledno se negde sakrio i čeka da se stvari stišaju. On je čovek koji je i ranije bežao pred poterama i sigurno zna kako da im umekne kada su mu na tragu...

– Ali, prošlo je već dve nedelje! – prekide ga devojka.

Ljutito ju je prostrelio pogledom, a onda je njeno lice dobilo nekako tužan, gotovo bolećiv izraz. Izgledala je kao da će svakog trenutka zaplakati i to ga je ganulo. Zato je odustao od toga da je opominje, već je nastavio u istom tonu, zagledavši se u papire i fascikle na stolu:

– Gospođice Ris, ja nisam čarobnjak i ne mogu prisiliti Hikama da izađe na svetlo dana. Taj se negde prikrrio i sigurno se neće pojavljivati sve dok ne proceni da se vatra već dovoljno ohladila... Čim se bude pojavio među svetom, uveravam vas da će biti uhapšen. Znao, mi ne zatvaramo naše dosijee. Ako je potrebno, neki godinama ostaju otvoreni. Ovaj... hteo sam da kažem da nekada prođe i malo duže vreme, ali pravda na kraju ipak trijumfuje. Zato vam savetujem da se vratite na ranč i pokušate da zamenite oca. Znam da bi mu bilo drago da se pokažete kako ste sposobni da ga vodite. Verujte mi da je tako bolje, kako za vas, tako i za nas. Naravno, vreme će izlečiti svaki bol i vi ćete nastaviti da živite svoj život.

Osmehnuo se i pogledao je, iznenadivši se što joj je lice tako ozbiljno, gotovo bezizražajno. Neko vreme je ćutala, a onda ustala i nagnula se preko stola, razgovetno i lagano izgovarajući svaku reč.

– Sve su to trice i kućine, gospodine guverneru! Mogu vam reći da sam strašno razočarana.

Lester se trže i prkosno isturi bradu. Ali, to je nije nimalo pokolebalo.

– Moj otac vam se uvek divio, gospodine – nastavila je mirno. – Ako se dobro

sećam, podržavao vas je u izbornoj kampanji i učinio mnogo toga u vašu korist...

Na guvernerovom licu pojaviše se crveni pečati.

– Da, da... to je tačno – promrmljao je nerazgovetno. – Bio sam mu vrlo zahvalan i zato...

– Za mene je to još jedan razlog zbog koga bi trebalo da preduzmete specijalne mere i što brže uhvatite ubicu! – prekinula ga je Dru vatreno. – Sećam se da mi je otac uvek pričao kako ste vi čovek koji završava stvari. „On je odličan za Teksas“, govorio bi. „Ima sluha za ljude i sve njihove probleme. Ako ikada budete u nekoj nevolji i mislite da bi guverner mogao da pomogne, slobodno mu se obratite. Ne samo da će vas saslušati, već će i učiniti sve što može“. Dakle, sada znate šta je o vama pričao moj otac!

Lester se nervozno promeškoli.

– Mlada damo, to je istina i mislim da je učinjeno sve što je bilo u našoj moći... Ja jednostavno ne znam šta vi očekujete od mene? Možda čuda?

– Pa... i to je moguće – bio je njen iznenađujući odgovor. – Moj otac je imao o vama takvo mišljenje, da sam vas ja zamišljala kao... neku vrstu natčoveka. Da, možda sam baš očekivala čudo, gospodine.

– Sudeći po vašem držanju, rekao bih da i dalje očekujete to čudo, gospođice – odvratio je Djuk Lester ozbiljno.

Ona prkosno zabaci glavu.

– Rekli ste mi da svi organi reda tragaju za Hikamom, ali bez uspeha. Da li to uključuje i vaše specijalne snage?

Guverner se trže.

– Šta vi znate o mojim specijalnim snagama?

– Samo ono što mi je otac rekao – odvrati Dru mirno. – Naime, radi se o elitnoj grupi ljudi koja pokatkad zbog posla prekorači granicu zakona i za sve učinjeno odgovara samo vama.

– Samo što ste zaboravili da kažete da ti ljudi rade za državu Teksas. Ja ih koristim samo u specijalnim zadacima i slučajevima koji se tiču politike, mlada damo. Ljude koji su članovi te grupe ne mogu prebacivati na obične povrede zakona. Zato imamo odgovarajuće službe: od lokalnih i federalnih šerifa, pa sve do rendžera. Samo, to sam vam već rekao i nema smisla da se ponavljam.

– Ali, sve te vaše službe se u ovom slučaju nisu dobro pokazale – nastavljala je Dru uporno.

Ovo je bilo previše i za Djuka Lestera, te on ljutito lupi šakom o sto.

– Dovraga, devojko, sa mnom se tako ne govori, da znaš! Ne tiče me se ko ste i koliko ste uzrujani, jer niste na ulici! Ako ste već u mojoj kancelariji, onda morate pokazati poštovanje prema starijima!

Dru je pocrvenala, lagano klimnula glavom i oborila oči.

– Oprostite, gospodine – kazala je jedva čujno. – Ja sam... mnogo sam volela svoga oca i strašno me tišti što je njegov ubica još uvek na slobodi.

Djuk Lester klimnu glavom.

– To mogu da razumem – odvratio je mirno. – Znajte da ja lično vodim taj slučaj i da će tako biti i dalje. Hoću da kažem da nisam čovek koji zaboravlja svoje prijatelje, dobrotvore ili rodbinu. Sve što je pod mojom komandom na bilo koji način, radi na hvatanju tog Hikama, gospođice Ris. Samo, morate shvatiti da

jedan deo našeg posla zavisi od sreće ili neke puke slučajnosti. Recimo, veliki broj bandita i ubica uhvaćen je sasvim slučajno: ili im se konj povredio, ili su bili ranjeni pa su morali da potraže lekara, ili ih je pak nedostatak hrane naterao da dođu u neki grad... Zato moramo biti strpljivi i sačekati da u ovom slučaju dođe do nekog srećnog obrta.

Dru Ris ga je posmatrala, ali nije ništa odgovorila.

– Vašim osećanjima to nije od neke velike pomoći, zar ne? – dodade guverner tiho.

Ona ćutke odmahnu glavom i molećivo ga pogleda.

– Zar ne biste mogli... – počela je jedva čujno – ne biste li mogli... bar jednog... odrediti bar jednog specijalca za ovaj slučaj, gospodine?

– Bojim se da ne mogu. U grupi je malo ljudi... Jednostavno ne mogu nikog da izdvojim, gospođice Ris. Žao mi je, zaista.

Zatim je ustao, očigledno joj dajući na znanje da je vreme da ode. Devojka je shvatila poruku, hitro ustala i pružila mu ruku.

– Onda ću sama morati da preduzmem neke mere – kazala je gledajući ga u oči. – Zbogom, gospodine.

Zatim se okrenula i energičnim korakom krenula prema vratima. Mimo svih očekivanja, Djuk Lester je pošao za njom.

– Mislim da bi bilo najbolje da poslušate moj savet i vratite se na ranč, gospođice – dobacio je. – Tamo imate dosta posla i ne bi trebalo da preduzimate...

– To je isključivo moja stvar, guverneru – odbrusila mu je hladno, zausta-

vivši se tek na tren. – Hvala vam što ste mi posvetili vaše vreme, gospodine – dodala je i uzdignute glave napustila kancelariju guvernera Djuka Lestera.

Devojka je već bila na ulici kada se sedokosi Lester pomerio i lagano krenuo prema radnom stolu. Morao je da prizna da je ova poseta bila prilično neuobičajena i da ga je potpuno izbacila iz ravnoteže. Mrmljajući nešto nerazumljivo, seo je u udobnu fotelju i neodlučno uzeo dosije koji se nalazio pred njim.

*

Dru Ris se dovezla na železničku stanicu prilično loše raspoložena. Sa guvernerom nije uspela bilo šta da se dogovori, niti je htela da prihvati njegov savet. Da ode na ranč i da čeka! Ne, ona to nikako nije smela da učini!

Ubica njenog oca još uvek je bio na slobodi, tako da nije mogla da se ponaša kao da je sve u redu. Jedina želja koju je imala bila je ta da vidi Brejsa Hikama kako se njiše na drugom kraju kopca. Bila je rešena da učini sve samo da se ona ostvari.

Osećala se razočaranom i potištenom. Stigla je u Ostin sa nadom, a sada... Teretnim vozom dopremila je ovamo i svoga konja nadajući se da će moći da ga pojaše i vrati se nazad sa čovekom koji bude određen da goni ubicu Milarda Risa. Sada od toga nije bilo ništa, pa se grčevito pitala šta bi trebalo da preduzme.

Zaključila je da mora smisliti neki drugi aranžman, ali izvesti tako nešto nije bilo nimalo jednostavno. Naime, ona je imala dovoljno novca da plati nekoga ko bi joj pomogao da ostvari plan...

Samo... kome u tom slučaju da se obrati? Možda bi trebalo da potraži nekog revolveraša? Ili pak lovca na ucenjene glave? Da, da, to bi moralo da uspe. Kako joj tako nešto ranije nije palo na pamet? Samo, kako da nađe dotične osobe... ?

U tom trenutku, kočija se zaustavila i ona otvori torbicu kako bi uzela novac da plati vožnju. Onda joj se pogled zaustavi na kočijaševim leđima... Pa, da, gradski kočijaš sigurno poznaje mnogo ljudi i zna ko se čime bavi! Pružila mu je novac, rešena da kako-tako započne razgovor.

– Zadržite sitninu, lepo ste me vozili – kazala je ljubazno.

– Hvala vam, mlada gospođice.

– Uzgred – nastavila je zatim – htela bih da vas pitam nešto pre nego što ode te. Tačnije rečeno, potrebna mi je mala pomoć.

– Recite samo – odvrati čovek zainteresovano. – Rado ću učiniti sve što mogu.

– Pa... želim da nađem nekog hrabrog, sposobnog i poverljivog čoveka koji bi bio voljan da za određenu sumu novca obavi jedan... prilično opasan posao. Zna li gde bih mogla da potražim takvog?

– To što ste rekli liči mi na detektivski posao, gospođice. Je li tako nešto u pitanju? Ako jeste, onda je to posao za Pinkertonovu agenciju.

Dru odmahnu glavom.

– Ne baš to, ali je slično... U stvari – dodade ona poverljivo i nagnu se bliže – hoću da pronađem ubicu svoga oca koji se negde krije. Taj čovek nije nimalo naivan, pa bi trebalo da čovek koji ga pronađe bude spreman na sve.

Kočijaš se počeša po bradi.

– Hm... gospođice, stvarno ne znam gde biste mogli da pronađete takvog čoveka. Znam samo da ljudi za takve stvari daju oglas u novinama ili pak raspišu nagradu. Naravno, za sve to treba dosta novca.

Dru klimnu glavom i zamisli se. Znači, tako stoje stvari. Što se tiče novca, to nije bio nikakav problem, pošto je ranč sada bio njen kao i račun u banci. Bila je rešena da plati koliko god treba samo da bi uhvatila ubicu svoga oca. Dok je razmišljala o tome, voz se zaustavio na stanici i putnici su počeli da izlaze iz vagona. Svuda okolo zavladała je vreva, sa raznih strana su se čuli glasovi, dovikivanja, škripa točkova i teško brektanje lokomotive. Dru je još uvek neodlučno stajala pored kočije, dok se kočijaš dvoumio da li da pođe ili sačeka, pa možda poveze nekoga od prispelih putnika. No, većina ljudi je žurno prošla, tako da je peron ostao gotovo prazan. Samo još nekolicina koji su očigledno želeli da izbegnu prvu gužvu, sada lagano išla prema izlazu.

Devojka je još uvek zamišljeno posmatrala sve oko sebe, a onda se i nehotice trгла. Pogled joj je privukao visoki, elegantno odeveni čovek otmenog držanja koji je polako išao peronom, pošto je među poslednjima izašao iz voza. Devojka je pretpostavila da neobični neznanać ima nešto preko trideset godina i u prvih mah nije mogla da shvati zašto ju je privukao. To nije bilo sam zbog elegantnog odela... Onda je uzdahnula i zaključila da joj je pažnju privukao njegov gipki hod, pomalo nehajno držanje, privlačno, ali ozbiljno lice na kome su se isticale

sivoplave oči. U njemu je bilo nečega magnetski privlačnog i to je neodoljivo plenilo njenu pažnju. I sigurno da bi se sve na tome i završilo, da se, ugledavši nepoznatog putnika, kočijaš nije nagnuo prema njoj i došapnuo:

– Hej, gospođice, – rekao je tiho. – Vidite li ovoga u elegantnom odelu?

Ona se trže. Da li je i kočijaš primetio da ona suviše napadno gleda u stranca? No, bila je suviše radoznala, tako da je odmah upitala:

– Ko je to?

– Ime mu je Holidej. Dok Holidej, draga gospođice.

– I onda? Zbog čega je interesantan da mi na njega skrećete pažnju?

Kočijaš se značajno osmehnu i nakrivi glavu na jednu stranu.

– Pa... mislim da bi on savršeno odgovarao uslovima koje postavljate: hrabar je da hrabrijeg teško možete pronaći, pouzdan kada se za nešto zauzme, poverljiv do krajnosti, a uz to i đavolski vešt na revolveru. To je tačno ono što vam treba, draga gospođice.

Dru odmah dodade:

– Da li je on neka vrsta šerifa?

Kočijaš odlučno odmahnu glavom. Zatim se bojažljivo osvrnuo oko sebe i nagnuvši se sasvim blizu k njoj, dodao veoma tihim glasom:

– Ne, on je... nešto posebno. Čuo sam da je prijatelj šerifa Vajata Erpa i da je više puta prednjačio u hvatanju opasnih kriminalaca. On deluje kao... slobodan strelac.

– Slobodan strelac? – ponovi Dru mršteći se. – To bi moglo da se kaže da je lovac na ucenjene glave?

– Ne, ne, to sam samo tako rekao. Dok Holidej je daleko iznad tih smrdljivih zveri, taj čovek je... jednostavno je drugačiji. To ne znači da je potamnio manje banditske žgadije, ali on je... pa, mislim da je uvek na strani zakona. Pored toga, nepokolebljiv je i vraški brz na revolveru. Uglavnom ostvari sve što naumi i uvek drži zadatu reč. Oh, ako njega pridobijete, računajte da ste završili posao.

Dru je još jednom pogledala za Holidejem koji je odmicao peronom, a onda je bez reči mahnula vozaču i potrčala za njim.

– Hej, vi! – povikala je, pokušavajući da ga sustigne. – Mister Holideje, čekajte, molim vas!

Holidej je zastao. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što se okrenuo, ispod oka osmotrivši okolinu. Kada je nekoliko trenutaka kasnije pred sobom ugledao zadihano lice mlade devojkice, instinktivno se namrštitio. Nije je poznavao i to je odmah registrovao. Po navici je lagano spustio ruku do drške kolta i pogledom lagano obuhvatio ostatak perona. Njegovo bogato iskustvo naučilo ga je da ne veruje mnogo u slučajne i neočekivane susrete. Zato je hteo da proveriti da li ima nekoga u okolini, za slučaj da je devojkica samo mamac. No, peron stanice u Ostinu bio je skoro prazan, a kretanje nekolicine prisutnih osoba sasvim uobičajeno i normalno.

Sačekao je da devojkica dođe do vazduha i kaže šta želi.

– Gospodine Holideje – obratila mu se najzad. Moje ime je Dru Ris i vlasnik sam ranča „Srećna potkovica“ u blizini Končoa.

– Da, molim – odvratio je on učtivo.

Ona se zbuni.

– Pa... da li sada znate gde je to?

– Ne, gospodice, ne znam. Možda sam i nekada čuo za taj ranč, ali ne mogu da budem sasvim siguran. Na Zapadu ima dosta rančeva sa tim znakom.

Ona klimnu glavom i još jednom duboko udahnu pokušavajući da se smiri.

– Moj otac se zvao Milard Ris i do nedavno je sam vodio ranč. Ali, sada je mrtav, jer ga je likvidirao neki bandit po imenu Brejs Hikam koji je u bekstvu već dve nedelje. Taj prokletnik je prethodno napao i mene i strašno me povredio. Kao što možete i da pretpostavite, nisam zadovoljna što ubica još uvek nije uhvaćen. Malopre sam bila i kod guvernera koji je odbio da preduzme specijalne mere. I tako... mislim da mi preostaje samo jedno: da lično angažujem nekoga da uhvati Hikama i preda ga u ruke pravde ili ga jednostavno... ubije. A čula sam od ljudi da biste vi mogli da budete čovek koji mi je potreban, gospodine. Naravno, dobro bi vam platila da obavite taj posao za mene... Šta kažete?

– Kažem da malo usporite, gospodice Ris – odvrati Dok mirno.

No, Dru to nije obeshrabilo.

– Da li prihvatate moju ponudu, gospodine Holideje? Hoćete li...

– Čekajte, čekajte malo, devojkice! Koliko vidim, vi ste vatrena i impulsivna osoba... Da, da, sigurno je tako, jer ste prešli dug put samo da biste razgovarali sa guvernerom.

Ona nehajno odmahnu rukom.

– To nije dalo nikakve rezultate, pošto mi je gospodin rekao da je učinio sve što se može. Zamislite, uradili su sve, a ubica je još na slobodi! Osim toga, odbio

je da za ovaj slučaj odredi jednog od svojih specijalnih ljudi i doveo me u situaciju... pa, da sada vama nudim taj posao. Izgleda da ste vi baš onakav čovek kakav mi je potreban, mister.

Holidej je odmeri i hladnokrvno odmahnu glavom.

– Žao mi je, ali tako nešto me uopšte ne interesuje.

Namestio je rever sakoa i rukom pošao ka obodu šešira u nameri da pozdravi devojkicu. No, i ona ga iznenada zgrabi za ruku i zagleda se u njegove čeličnoplave oči.

– Platiću vam hiljadu dolara – rekla je tiho, ali odlučno.

Dok se osmehnu i odrično zavrte glavom.

– Nisu mi potrebni, gospodice Ris. Sada mi treba samo jedno dobro kupanje i malo sna, a posle toga nešto što bi me razonodilo. Upravo sam došao otuda gde biste želeli da pođem i ako hoćete da budem iskren, nimalo se ne žurim da se odmah vratim.

No, Dru nije popuštala.

– Šta kažete na dve hiljade? – upitala je kratko.

Holidej uzdahnu i nabra obrve.

– Slušajte, mlada damo, rekao sam da me novac ne interesuje. Razumite da ne želim da prihvatim posao koji mi nudite. Žao mi je, ali morate naći nekog drugog.

Ona se ugrize za usnu, ne skrivajući razočarenje.

– Možete li mi bar dati neki savet?

– Moj savet vam je da se vratite na ranč i pustite da predstavnici zakona rade svoj posao. Taj Hikam će pre ili posle pasti u njihove ruke. Treba samo biti strpljiv.

– Oh, do vraga sa takvim savetom! – prasnu Dru i besno lupi nogom o zemlju. Zatim se bez reči okrenula i žurnim koracima se uputila niz peron, ljutito udarajući korbačem po listu desne noge.

Holidej pogleda za njom, začuđeno podignu obrve, a zatim se uputi na drugu stranu. Stigavši do kraja perona, on se okreće tražeći devojkicu pogledom, ali nje više nije bilo na vidiku.

Slegnuo je ramenima i uputio se prema hotelu „Grand“, gde ga je čekala njegova uobičajena soba.

*

Devojka Keri Čes dobila je to ime prilikom rođenja, ali ono nije značilo ništa. Mogla se zvati bilo kako drugačije, ali to ne bi uticalo na negativno mišljenje ostalih građana Garden Krika kada je u pitanju bila njena malenkost. Naime, ljudi i žene u gradu nisu imali visoko mišljenje o njenim moralnim kvalitetima, s obzirom na veliki broj muškaraca koji je kraće ili duže vreme provodio pod njenim krovom. Iako je izjavljivala da je udovica, njeni sugrađani joj baš nisu verovali smatrajući da je u pitanju laž sračunata da pridobije njihovu naklonost. Naravno, ona je na neki način morala zarađivati za život, ali časne gospođe Garden Krika smatrale su da je mogla naučiti krojački zanat ili pak raditi kao kućna pomoćnica. Pošto je izabrala „onaj zanat“ koji su praktikovale i salunske devojkice u gradu, Keri nije bila cenjena niti ju je bilo ko gledao blagonaklono.

Sa druge strane, muškarci su smatrali da je ona žena dobrog srca, pa su bili vrlo izdašni u poklonima koje su joj davali.

Zbog reputacije koju je uživala, niko nije smatrao neobičnom činjenicu da je u toku poslednje dve nedelje u kući Keri Čes boravio neki čovek. Niko ga nije video kada je došao, ali za one koji su znali da čitaju određene znakove, bilo je dosta pokazatelja njegovog prisustva. Muško rublje bilo je svakako najočigledniji dokaz, mada bi oni pažljiviji primetili da se na košulji koja se sušila u dvorištu nalaze tragovi krvi.

Nadalje, Keri Čes je povećala količinu namirnica koje je kupovala u trgovini, što je bio još jedan razlog da potvrdi glasine koje su kružile. Uzorne gradske gospode izmenjale su poglede pune neodobravanja i onda kada je plavokosa Keri kupila antiseptična sredstva, zavoj i pamučne uloške. To nije bio prvi put da su one posumnjale kako se kod te „opasne“ žene krije neki odbegli razbojnik i zažalile što u mestašcetu poput njihovog još ne postoji stalni šerif.

Ali, Keri nije obraćala pažnju na ogovaranja i podsmešljive poglede. Tako nešto je odavno pregrmela i brinula je samo svoju brigu. Nikome se nije zamerala, pa prema tome, niko nije ni mogao bilo šta da joj kaže. Uživala je u društvu muškaraca i toga nije želela da se odrekne. Zato je nimalo nisu uzbuđivali prezrivi i besni pogledi žena dok je prolazila uličicama Garden Krika.

Toga dana ona se sa torbama punim namirnica trudila da otvori vrata i uđe u kuću, a da pritom ne ispusti ni jedan paket. Posle manjih peripetija, to joj je ipak uspelo, a onda je nogom zatvorila vrata, uputila se u dnevnu sobu i sa uzdahom spustila torbe na sto. Zatim se uspravila i sklonila pramen kose sa čela.

Bila je veoma zadihana, tako da joj je trebalo nekoliko trenutaka da dođe k sebi.

Keri Čes je bila trideset dvogodišnja žena, duge plave kose i malo krupnija. Bila je prilično lepuškasta, ali svakom ko bi je zagledao bilo je jasno da je u mladosti bila prava lepotica. Naravno, način života učinio je svoje i ona je sada izgledala starija nego što jeste. Još uvek je zadržala prilično lep stas, samo su haljine koje je nosila bile prilično iznošene i izbledele od pranja.

Keri se okrete i uputi osmeh čoveku koji se pojavio na kuhinjskim vratima zastrtim zavesom, držeći otkočen revolver u ruci. Taj čovek je bio nag do pojasa, a preko grudi prelazili su zavoji koji su značili da su mu leđa sasvim „obrađena“ i u ranama. Kosa mu je bila prilično neuredna i videlo se da je sveže izbrijan. Lice mu je imalo nekakav zloban, reklo bi se vučji izraz. Kada se osmehnuo, to je izgledalo kao da se prikrada svojoj žrtvi.

– Bila si dugo odsutna, Keri – dobaci čovek vraćajući oružje u fitrolu. – Ali, vidim da si nabavila sve što mi je potrebno – dodao je, lagano prišao i zagrlio oko pasa. Svoje usne je tek ovlaš spustio na njene.

– Uvek si bila osoba u koju se čovek može pouzdati...

Žena se kratko nasmeja:

– Mislim da si to dobro rekao, Brejse. Stara, dobra i pouzdana Keri Čes: utočište skitnicama, ispovednica, majka, bolničar i još ponešto... Keri sve voli i sve prima, zar ne? Jedino što ne volim to je kada dođe vreme da me moji muškarci napuste. Mrzim da budem sama.

Brejs se samo nasmejao i pustio je iz zagrljaja da bi se odmah zatim okrenuo torbama. Tako je otkrio leđa u zavojima i flasterima, ispod kojih su se videli ostaci zarastajućih rana. Bio je vrlo temeljan i do poslednje sitnice proverio sadržaj torbi.

– Ovo je odlično, Keri – rekao je zadovoljno. – Mislim da će mi biti dovoljno do mesta u koje idem.

Keri se uozbilji.

– A gde si se to uputio, Brejse? Nisi mi rekao kuda nameravaš...

On slegnu ramenima.

– Mislim da ću krenuti prema oblasti Red River. Imam tamo neke prijatelje koji neće imati ništa protiv da budem s njima dok se ova gužva ne stiša.

Žena se namršti.

– Ne znam o kakvoj gužvi pričaš, Brejse. Iako si kod mene već oko dve nedelje, nisi mi rekao u kakvu gužvu si upao.

Hikam se ponovo osmehnu i potapša je po obrazu.

– Ono što ne znaš ne može ti škoditi, mala moja. Ako te neko bude pitao za mene, jednostavno mu kažeš istinu da ništa ne znaš... Uostalom, ja mislim da je tako mnogo bolje. Nego, želeo bih da ti se zahvalim što si se ove dve nedelje brinula o meni. Bez tebe ne bih mogao da se izvučem, devojko.

Ona ga pažljivo odmeri.

– Znam da si se interesovao za smrt onog rančera Risa, vlasnika „Srećne potkovice“... Da nemaš veze sa njegovom smrću? Znam da si tamo radio i...

Već sledećeg trena, Brejs ju je zgrabio za ruku i grubo je zavrnuo. Ona je glasno jauknula, a zatim kleknula na pod, izbegavši na taj način da joj ruka bude

slomljena. Brejs je zurio u nju zlim, mutnim pogledom.

– Šta te se to tiče, dodavola!

Keri pokuša da oslobodi ruku.

– De, de... dobro – progundala je bez daha. – A sada mi pusti ruku, molim te!

Hikam ju je pustio i ustuknuo nazad dva-tri koraka. Ona to iskoristi i brzo ustade, trljajući članak na ruci koji se zacrveneo od snažnog stiska.

– Idi dodavola! – prosiktala je. – I to posle svega što sam učinila za tebe!

Brejs se zagledao u nju, a onda brzo prišao i obuhvatio joj lice rukama.

– Da, da... ti si mnogo učinila za mene, draga moja. Sada je red da ja učinim nešto za tebe.

Ona nabra obrve i zbunjeno ga pogleda.

– A šta to? – upitala je sa nevericom. On se zlurado isceri.

– Vidiš, znam da ne voliš da budeš sama, pa sam udesio da se tako nešto ne desi. Prema tome, obećavam ti da ćeš uskoro imati dosta društva, Keri!

Ona se trže, dok ju je nešto hladno stisnulo oko srca. Iako je Brejs bio miran, poznavala je onaj pakleni sjaj u njegovim očima. Osetila je strah koji ju je pekao u grudima kao parče žeravice.

– Brejse... ja... ja sam samo...

On diže ruke pokazujući joj da ćuti i ljutito napući usne.

– Čekaj, čekaj, umiri se, neću te povrediti, Keri, hajde, polako... Dovraga, samo pokušavam da ti pomognem... Gledaj, pokazaću ti nešto – dodao je i pogledao prema vratima kuhinje. – Miguele? – povikao je glasno. – Hoćeš li doći ovamo, amigo?

Keri se sledi. Prvo je pogledala nasmejanog Hikama, a onda se okrenula prema vratima. U sobu se gotovo istog časa ušunjao krupan bradati Meksikanac obučen u tradicionalno meksikansko odelo, dok je na nogama imao visoke kožne čizme sa žutim mamuzama. Zainteresovano ju je odmerio kao ugalj crnim očima i jedva primetno klimnuo glavom. Sa sobom je u prostoriju uneo miris alkohola i znoja.

Ponovo se okrenula prema Brejsu Hikamu koji ju je čvrsto uhvatio za mišicu. Pokušala je da se oslobodi njegovog stiska, ali tako nešto je bilo nemoguće. Onda je u trenutku shvatila o čemu se radi i počela uplašeno da odmahuje glavom.

– Oh, bože, Brejse? – zavapila je. – Šta si mi to učinio?

On se ponovo isceri.

– Molim? O čemu ti to govoriš, devojko? Ništa ti nisam učinio, zar ne? Pogledaj me, draga moja domaćice! Samo te držim za ruku, zar ne?

Ona još jednom pokuša da se oslobodi njegovog stiska, ali taj pokušaj je bio osuđen na propast. Kada je shvatila da je neće pustiti, prstima druge ruke pokušala je da ga ubode u oči. Iako se izmekao u poslednjem trenutku, uspela je dobro da ga ogrebe po obrazu. Ljutito psujući, Brejs je odgurnu svom snagom, tako da je odletela na pod. Ali, pre nego što je došla k sebi i uspela da ustane, snažni Meksikanac ju je podigao sa poda kao da je u pitanju neka igračka. Shvativši da nema smisla da se i dalje otima, ona nemoćno opusti ruke.

Još uvek ljutit, Brejs joj priđe i snažno je ošamari.

– Kučko! – dobacio je, a onda pogledao u Meksikanca. – Sve je kao što sam rekao: ima divnu plavu kosu, glatku kožu i može se reći da je pred njom dosta dobrih godina. Znači, sto pedeset kao što smo se i dogovorili?

– To je tačno, amigo, – počeo je Meksikanac neodlučno. – Samo, ne može se reći da je baš u prvoj mladosti. Zato mislim...

– Gluposti! – prekinuo ga je Brejs nervozno. – Ako je odvedeš čak dole do Rija, moći ćeš da zaradiš pravo bogatstvo! Koliko znam, tvoji zemljaci obožavaju plavuše. Bilo bi ti bolje da još jednom razmisliš o svemu!

Iako je drhtala od besa i straha, Keri se okrete prema Hikamu.

– Oh, gospode bože! – izustila je kao bez daha. – Kako si mogao ovako nešto da mi učiniš, Brejse? Primila sam te u kuću, hranila te, previjala ti te proklete, odvratne rane! I poslednji dolar sam potrošila kupujući ti namirnice za put! I sada... sada me ti prodaješ tom... tom... goniču robova!

Brejs Hikam ju je ćutke odmerio, a onda kratko klimnuo glavom.

– Sto mu gromova, ja sam ti zahvalan za sve što si učinila, Keri! Ali, kao što si rekla, potrošila si i poslednji dolar za namirnice i ostale stvari koje mi treba ju za put. Samo, da bih stigao do oblasti Red River, treba mi i nešto gotovine, draga moja. A nju najbrže mogu dobiti od Miguela. Čuj, trebalo bi da se raduješ. Za žene tvojih godina on nikada nije platio više od pedeset dolara. Samo na moju preporuku koju visoko ceni, pristao je da plati celih sto dvadeset. Zar nije tako, Miguele?

Snažni Meksikanac se osmehnu.

– Samo sto, Brejse.

Hikam je duboko uzdahnuo i potvrdno klimnuo glavom: to je bila suma na koju je ciljao, ali je pored svega voleo da se pogađa.

– U redu, pobedio si – rekao je. – Neka bude sto, prijatelju.

– Nadam se da će te uhvatiti i obesiti! – povikala je Keri besno. – Volela bih da vidim kako se njišeš na konopcu!

Hikam se glasno nasmeja.

– Neće me uhvatiti, to da ti je jasno, Keri! A znaš li zašto? Zato što si mi ti pokazala kako da im umaknem! Da, ti, draga moja... Ti si mi skratila kosu, obrijala brkove, a odelo sredila i sasvim ga prepravila. Eto, sada sam sasvim drugačiji i ne ličim na čoveka koga oni traže. Onaj Hikam koji je radio na „Srećnoj potkovici“ ne liči baš mnogo na mene, zar nije tako? Kada još promenim ime i priključim se nekoj grupi koja goni stoku prema severu, brzo ću se naći u oblasti Red River. A tamo je moj prijatelj Montana Stret i tamo sam bezbedan, „draga“.

– Proklet da si! – povika žena ljutito i pljunu u pravcu Brejsa Hikama.

On krete prema njoj stisnutih pesnica, ali ga Meksikanac zaustavi.

– Sad je dosta, Brejse – rekao je hladno. – Spremi svoje stvari i gubi se, druškane.

– A novac?

Meksikanac zavuče ruku u džep i odatle izvadi nekoliko novčanica.

– Tačno sto dolara. U redu?

– U redu. Neću više da ti dajem savete. Jedino što hoću da kažem...

– Znam dobro da se brinem o sebi – prekide ga ovaj. – I o njoj, naravno –

dodao je i požudnim pogledom odmerio Keri.

Pošto se pribrala od šoka, ona je već razmišljala kako da se spase. Shvatila je da Meksikanac voli da popije i u sebi se zadovoljno nasmejala. Kada ga ponudi svojim „specijalnim pićem“ možda nikada neće ni krenuti iz Golden Krika...

*

Dok Holidej se dosađivao. Kada je dolazio u Ostin, imao je određene planove, a sada se ispostavilo da ih nije moguće ostvariti. Osim odličnog kupatila sa velikim količinama tople vode i „dobrog“ spavanja kojim se počastio odmah po dolasku, sve ostalo je ispalo sasvim nepredviđeno i do zla boga dosadno.

Već sutradan po dolasku u grad, posećio ga je novinar „Ostinske trube“ i zasuo ga pitanjima vezanim za obračun sa Kotrelom, uz insistiranje da mu kaže kako planira da potroši novac od nagrade na koju je taj bandit bio ucenjen. Naravno, Holidej nije imao pojma da je za njegovim izazivačem bila raspisana poternica u dve susedne države, ali je pomislio da će mu taj novac dobro doći, jer ga u poslednjih nekoliko nedelja sreća na kartama baš nije obilato služila. No, osećaj zadovoljstva zbog te novosti bio je umanjnjen saznanjem da je njegov prijatelj Džoni Mek Hju na zadatku negde južno od Rio Grande, te da se neće vratiti još najmanje dve do tri nedelje. U gradu nije bio ni njegov stari pajtaš Entoni Skajdik sa kojim je proveo dosta prijatnih dana na dobroj, mirnoj Misisipi. Kruna razočaranja bilo je saznanje da je njegova simpatija Blanš Fjuri otišla u posetu prijateljici u Ohajo i da će tamo ostati još

najmanje mesec dana. Sa tako sabranim negativnim poenima, pokazalo se da je dolazak u Ostin bio pravi promašaj, pa je sada razmišljao šta da započne...

Prvih nekoliko dana proveo je u luksuznim restoranima, dok se uveče selio u kockarnice, a bilo ga je i u „plišanim“ budoarima otmenih salunskih dama. No, takav „provod“ mu je ubrzo postao zamoran, pa je zaključio da je zaista teško kvalitetno ispuniti dvadeset i četiri časa. Čudio se kako tako nešto nije primećivao na dugim lutanjima, kada je spavao u preriji ili u malim mestima, ne većim od pedesetak kuća, tesnim hotelskim sobama u kojima je i voda bila luksuz...

U nedostatku druge razonode, posetio je svog krojača i naručio dva odela po poslednjoj modi, računajući da će mu ona dobro doći kada se Blanš vrati. Obavio je još nekoliko sitnih poslova, više puta razgledao sve gradske „znamenitosti“, ali su se i pored toga dani suviše lenjo vukli. Uhvatio je sebe da posle obeda poručuje i drugu šolju kafe kako bi imao izgovor da duže ostane za stolom i bio potpuno neodlučan šta da čini i kako da potroši vreme.

Osećao je da će mu gradska civilizacija doneti odmor i izvesno opuštanje, pošto je uz čuvare reda i rendžere koji su tuda patrolirali, postojala daleko manja mogućnost od drskih izazivača. No, taj osećaj opuštenosti i zadovoljstva držao ga je samo prvih nekoliko dana. Posle toga je počeo da biva nervozan i razdražljiv, što ni sam sebi nije mogao da objasni. Tako se osećao i tog popodneva dok je stajao pored šanka i ispijao svoju uobičajenu čašu piva.

Verovatno bi se i taj dan završio kao i oni pre njega, da se u tom trenutku za šankom nije našao pripit kauboj, jedan od mnogih pratilaca stoke koja je tih dana u velikim krdima prispela u Ostin. Nestabilan na nogama od viška popijenog alkohola, zateturao se baš kada je prolazio pored Holideja i zakačio ga po ruci. Ne očekujući ovako nešto, Dok je uspeo da „spase“ čašu, ali je skoro sve pivo prosuo po košulji i reverima sakoa. Ionako već razdražen, on se ljutito okrete želeći da ščepa pijanca za revere, ali je u poslednjem času uspeo da se suzdrži. Samo je ljutito i pomalo cinično procedio:

– Kakav šmokljan!

Pijani kauboj je to čuo, zaljuljao se na petama i zastao. Onda se lagano okrenuo, vratio se do Doka u zaplićući jezikom mu se uneo u lice.

– Vi ste nešto rekli, nacifrani gospodine?

Sada više nije mogao da se uzdržava. Vraćajući jednom rukom maramicu u džep, on onom drugom dograbio pijanca za prsluk i podiže ga što je više mogao.

– Još bi se svađao, budalo? Rekao sam ti da si šmokljan i budi srećan što se završilo na tome! – prosiktao je besno.

Pijanac iskolači oči, uplašen Dokovim izrazom lica. I verovatno bi se sve završilo na tome, da se nije umešao njegov drug, snažan kauboj sa brazgotinom na obrazu koji je zaudarao na znoj i alkohol. Brzo je prišao Doku i snažno ga zgrabio za rame.

– Pusti mog prijatelja, mister – rekao je glasom kao iz bureta.

– Idi dodavola! – odbrusi mu Holidej, trgnuvši se i na taj način se oslobodivši njegovog stiska.

To je razbesnelo kauboja sa ožiljkom koji je zamahnuo pesnicom, želeći odmah da se obračuna sa drskim gospodinom. Ali, pustolov je očekivao ovaj potez, pa se zato hitro izmakao, a ispred sebe isturio pijanog kauboja koji je unezvereno kolutao očima. Već u sledećem trenu, jadnik je strahovito jauknuo, jer ga je pogodila pesnica njegovog druga i skoro odnela iz Holidejevih ruku. Koristeći napadačevo iznenađenje, Dok gurnu pijanca u stranu i zadade onome sa ožiljkom dva snažna krošea: jedan ga je pogodio u bradu, ali drugi je promašio, pošto se kauboj vešto izmakao.

U tom trenutku, Holidej je zapeo za oborenog pijanca, sapleo se i pao, a onaj drugi je hitro prišao i udario ga čizmom u grudi. Ipak, Dok je uspeo da mu uzvрати udarac, ali se u istom času pijanac pridigao, tako da su oba počela da kidišu na njega, bodreni povicima ostalih prisutnih. Neko kao što je bio Dok Holidej očigledno nije uživao naklonost u ovakvoj sredini. Sada su i opklade počele da padaju i stvar se „zakuvavala“.

Holidej se sada kotrljao po podu izbegavajući udarce nogama kojima su ga njegovi protivnici zasipali. Već sledeći zamah čizmom promašio mu je slepočnicu tik za nekoliko santimetara. Onda je učinio natčovečanski napor i prevrnuo se unazad, sasvim do zida. Počeo je polako da se podiže, a onda je ugledao stolicu, uhvatio je za nogu i zavitlao prema onom sa ožiljkom. Ovoga puta „oružje“ je pogodilo cilj, a snažni kauboj je zastenjaio od bola i pao na pod zajed-

no sa stolicom. Holidej mu tada pritrča, još dva puta ga dobro raspali po bradi i... onesvešćeno telo kauboja snažno tresnu na pod.

Baš u tom trenutku neko je nešto povikao, što je za Doka bio dovoljno upozorenje: munjevito se okrenuo, taman da sačeka pijanca koji se klatio i spremio da mu skoči na leđa. Jednom rukom ga je ljutito zgrabio i odbacio prema zidu... Čuo se samo tup udarac, a onda se i drugo telo bezglasno „prućilo“ po podu.

Skoro bez daha od umora, Holidej se leđima naslonio na šank i ugledao jednog od salunskih „gorila“ kako mu prilazi sa palicom u ruci. Umirujućim pokretom je podigao ruku, izvadio novčanik i pokušao da se osmehne raskrvavljenim usnama.

– Platiću svu štetu – kazao je isprekidano.

Gorila je zastao, zbunjeno ga pogledao, a onda se osmehnuo i pružio ruku. Dok je izvadio nekoliko krupnijih novčanica i stavio ih na šank, a zatim uzeo novčić od pet dolara i bacio ga na pod, pored kauboja sa ožiljkom.

– Ispite još po jedno piće, amigosi – rekao je glasno, uzeo šešir i praćen zadi-
vljenim pogledima, žurno napustio salun.

Čim je ostao sam, naslonio se na zid i čekao da dođe do daha. Zatim se lagano popeo do sobe i odmah uputio u kupatilo. Posle dvadesetak minuta bilo mu je mnogo bolje. Čist, u urednom odelu i sa cigarom u zubima, čak je pokušao da se nasmeši. No, odmah je odustao od te namere, jer su ga rasečene usne strahovito pekle.

Dok se pred ogledalom češljao i razgledao mali podliv ispod desne jagodice,

začulo se kucanje na vratima. Dok se u dva skoka nađe pored kreveta i iz opasača lagano izvuče svoj kolt sa drškom od slonovače. Lagano je krenuo prema vratima, vodeći računa gde će stajati kada ih bude otvorio. Osećao se mnogo bolje, pitajući se zašto mu je ona grozna tuča u salunu pričinila uživanje i popravila raspoloženje.

– Ko je? – upitao je zauzevši položaj pored vrata.

– Mister Holideje...? – čuo se ženski glas sa druge strane. – To sam ja, Dru Ris!

Holidej promrmlja neku kletvu. Iako je jasno čuo devojkicu, nije spustio kolt, niti napustio svoje mesto pored zida.

– Šta želite, gospođice Ris?

– Želim da razgovaram sa vama. Mogu li da uđem?

On se za trenutak zamisli.

– Mister Holideje? – pozva ga devojkica u čijem glasu se osećalo nestrpljenje.

– Jeste li sami? – upita Dok najzad.

– Zašto...? Oh, naravno da jesam! – odvratila je iskreno.

On pođe korak nazad i povuče rezu. Zatim se vratio nekoliko koraka unazad i ostao tako da stoji, još uvek sa koltom uperenim u istom pravcu. Posle nekoliko sekundi, vrata su se lagano otvorila i iza njih se pojavila devojkina glava. Malo se trgla kada je u Dokovoj ruci ugledala kolt, ali je ipak hrabro ušla. Lagano je zatvorila vrata i podigla ruke u vis.

– Kao što vidite, moj revolver je još u futroli – rekla je mirno. – Osim njega, drugog oružja nemam.

Holidej klimnu glavom i spusti oružje, mada ga je još uvek zadržao u ruci. Podigao je nogu na obližnju stolicu i laktom

se naslonio na koleno. Sada je imao dovoljno vremena da malo bolje osmotri svoju posetiteljku.

Devojkica je bila odevena vrlo ukusno i elegantno, gotovo isto kao i onog dana na staničnom peronu. Samo, sada je imala drugu košulju, niske čizme, a kosu je vezala u rep i to trakom koja je bila iste boje kao i košulja. Njene prelepe zelene oči posmatrale su ga sa interesovanjem. Ipak, činilo mu se da Dru Ris izgleda pomalo umorno.

– Šta mogu da učinim za vas, gospođice? – upitao je ljubazno.

Primetivši modricu na njegovom licu i rasečenu usnu, ona izusti jedno kratko „ah“ i dodade:

– Vi ste se tukli – kazala je i to je bila više konstatacija nego pitanje. U njenom glasu nije bilo ni optužbe ni negodovanja i to je izazvalo Dokove simpatije.

– Mala rasprava u salunu – kazao je, odgovarajući na pitanje koje joj je pročitao u očima. – Nego, šta vas je dovelo ovamo, gospođice Ris?

– Pa... došla sam da vas zamolim za savet.

On mahinalno izdignu obrve.

– Savet? O čemu?

– O čoveku koga bih htela da angažujem.

– Ah, da... U pitanju je lovac na uce-njene glave ili tako nešto. Tražite osobu koja bi sredila... Brejsa Hikama, ako se ne varam?

Ona stisnu usne i uozbilji se.

– Tačno tako. A sada ću uz džepa košulje izvaditi komad papira... Kažem vam da slučajno ne pomislite da imam neko oružje.

Holideja žacnu njen pomalo podsmešljiv ton, ali očuta. Odmah zatim, devojka izvadi iz džepa savijen komad papira. Tek tada on vrati kolt u opasač.

– Lejsi Mek Grou – pročitao Dru neko ime.

Dok se trže.

– Molim? Dovraga, njega nikako nemojte!

Ona uzdahnu.

– Eto... To znači da sam bila u pravu što sam došla kod vas. Pošto ne poznajem nikoga u gradu, pomislila sam da ćete mi pomoći oko ovih imena koje sam dobila. I... još jednom se izvinjavam što sam ovako upala.

On se nasmeši. Ova devojka bivala mu je sve simpatičnija.

– Ako ćemo iskreno, ne poznajete ni mene, gospođice Ris. Ipak, Lejsija vam nikada ne bih preporučio.

Ona nabra obrve.

– Razumem. Znači li to da je nepouzdan?

– On je nikakav kučkin... Da, da, on je apsolutno nepouzdan, gospođice. Ako bi saznao da imate novac pri sebi, bio bi u stanju da vam prereže grkljan u toku noći i onda otperja sa plenom.

Dru preblede i lagano precrta prvo ime na papiru.

– Dobro, prihvaću vaše mišljenje, mada sam i sama sumnjala u njega. A sada... šta kažete o čoveku koji sebe naziva Čejen Vud?

Holidej odmahnu glavom.

– Dobar je u obračunu revolverima, ali kao tragač ne vredi ni pola lule duvana. Sem toga, druškan je dosta naklonjen viskiju.

Dru još jednom precrta ime na papiriću, stisnu usne i pomalo ljutito pogleda svoga sagovornika.

– Onda ostaje samo čovek po imenu Starbak...

– Zek Starbak? – zapitao je Holidej.

– Ne znam kako mu je kršteno ime, ali mislim da je Zek.

Holidej klimnu glavom.

– Jeste, to je on. Bivši rendžer, dobar na revolveru, pristojan tragač i prilično pošten.

Dru je očekivala da će Dok još nešto reći. Ali, pošto je on ćutao, oštroumno je primetila.

– Ali... ne biste mi ga preporučili?

– Od ove trojice on je najbolji.

– To sam shvatila, svakako. Ali, vi mi ga ipak ne biste preporučili, zar ne?

Holidej odmeri devojku i uzdahnu.

– Čujte, gospođice Ris. Vi niste imali vezu sa takvom vrstom ljudi i ne znam da li ćete shvatiti šta pričam. Na neki način, svi oni su ubice.

– Isto kao i vi – dodala je Dru hrabro.

Dok je osmotri kroz poluspuštene trepavice, a onda lagano klimnu glavom.

– U principu je tačno, mada ima neke razlike. U većini slučajeva, ja sam branio svoj život, a to je pravo svakog čoveka... čak bi se moglo reći da je u pitanju prirodna obaveza produženja vrste. Bilo je i drugih slučajeva, ali sa moje strane uvek sa poštenim motivima. Ovim ljudima je najvažniji novac i zato na njih ne treba previše računati. Ako dođe do nevolje, gledaće da spasu sebe, a vas će ostaviti na cedilu.

– To je rizik koji sam spremna da prihvatim – dočeka ona ozbiljno.

– Ali, zašto, za ime boga? Sada je samo pitanje vremena kada će taj Hikam biti uhvaćen. Zar ne možete toliko da sačekate?

– Ne, zaista ne mogu. Suviše sam nestrpljiva i ne mogu ni da pomislim da nešto mirno radim dok ubica moga oca uživa na slobodi. Znate, volela sam svoga oca, iako se baš u svemu nismo slagali. U svakom slučaju, nije zaslužio da umre sa nožem tog prokletnika u grudima. To je zaista strašno i neću se smiriti dok tu bitangu ne vidim na vešalima!

Iznenaden njenom žestinom, Holidej tiho zviznu.

– Shvatam vaša osećanja, gospođice, ali... Jeste li se raspitivali ovde, u Ostinu? Da li ste našli nekog lovca koji bi pošao u poteru za banditom?

– Raspitivala sam se, ali nisam imala uspeha, gospodine. Jedino što sam uspela da saznam je da se Hikam pridružio nekoj grupi goniča koji teraju stoku na sever. Ne znam da li je informacija tačna, ali sam se raspitivala, ponešto platila i... to je sve što sam saznala.

Dok se namršti.

– Takvim obaveštenjima ne možete u potpunosti verovati.

Ona odmahnu glavom.

– Meni se čini da mogu. Pratila sam tu vest od izvora i utvrdila da potiče od čoveka koji je napustio jednu grupu goniča i ostao u Ostinu. Čovek koga je opisao odgovarao je Hikamu, mada mi je kauboj kazao da je izgledao malo drugačije kada im se pridružio. No, kladim se da bi posle nedelju dana, bez brijanja i kupanja, to bio „pljunuti“ prokletnik koji je ubio mog oca.

– O kojoj grupi se radi?

– Radi se o družini Tima Mek Kejna, mislim da ga zovu „Munja“.

Holidej se za trenutak zamisli.

– Da, da... on je zaista prošao ovuda. To mu je uobičajeni put, koliko se sećam. Odavde produžuje do oblasti Red River, a onda dalje, sve do Dodža.

– Eto vidite. A Brejs Hikam ima prijatelje u Red Riveru. Znam da se time često hvalisao.

– Znači, to bi ipak mogao da bude tačan putokaz...

– Ja verujem da jeste – potvrdi devojka odlučno. – I mislite da je od ovih ipak najbolji taj Starbak?

Holidej uzdahnu. Kada je kasnije analizirao svoj postupak, nije mu bilo jasno zbog čega je baš rekao ono što je rekao. Jedino ako je još bliže hteo da upozna tu temperamentnu, skladno građenu zelenooku lepoticu... Ili mu je bilo suviše dosadno? No, bez obzira na razlog, povod i trenutno raspoloženje, Dok je u tom trenutku odrečno odmahnuo glavom.

– Ne, mislim da sam od svih najbolji ja – rekao je mirno.

Devojka iznenađeno zatrepta:

– Š... šta?

On izvi kraj usana na svoj karakterističan način.

– To znači da ću prihvatiti vašu ponudu, iako sam u početku imao druge namere, gospođice. Ali, stvari su se izmendale, pa je i moj odgovor sada drugačiji. Znate, gospođice Ris, meni je strašno dosadno. Okolo se ništa ne događa, prijatelji na čije prisustvo sam računao nisu tu i zato sam zaključio da mi jedna avantura više neće škoditi. Prema tome, računajte da ste našli svog čoveka. Ne sviđa

mi se karakter tog Hikama i zato ću se potruditi da ga šćepam.

Dru ga je nekoliko trenutaka odme-
ravala ozbiljnim pogledom, a onda se
osmehnula pružajući mu svoju malu, ne-
govanu ruku. Holidej ju je bez razmi-
šljanja prihvatio, začuđen čvrstinom nje-
nog stiska.

– Odlično! Uzgred ću vam reći da sam
iznos nagrade povećala na tri hiljade
dolara.

– Kada smo prvi put razgovarali, rekao
sam vam da mi novac nije važan.

– Svejedno, nagrada ipak ostaje. Može-
te li se pripremiti za jedan čas? – zapi-
tala je. – Ja mogu.

– Hej, čekajte! Ne mislite valjda i vi da
podete?

– Da, baš to mislim, gospodine Holi-
deje.

– Ne, bogami, nećete.

Ona ga ošinu besnim pogledom i
nasloni ruke na bokove.

– Hoću! Poći ću ili... Ili od dogovora
nema ništa!

– Kakvog dogovora, gospodice? Pris-
tao sam da obavim taj zadatak zato što
mi se tako sviđa, bez obzira na nagradu
koju ne tražim i sve ostalo. Ali, ne želim
da se i vi u to uplićete, da me ometate i
zadajete mi brigu bez koje svakako
mogu.

– Polazim i ja! – ponovila je ona krat-
ko.

Dok je pogleda ispod oka. Dvourumio se
nekoliko trenutaka, a onda je slabost
prema toj energičnoj lepotici prevagnu-
la i... njena želja je odnela pobjedu. Kise-
lo se osmehnuo i klimnuo glavom, ni sam
ne znajući zašto. Jer, unapred je znao da
će mu u trenucima opasnosti devojka

smetati, ali je isto tako slutio da će njeno
prisustvo na dugom putovanju biti neka
vrsta osveženja. Konačno, Blanš Fjuri je
sama kriva što je do ovoga došlo. Nije
trebala da otputuje u Ohajo i izneveri nje-
gova očekivanja.

*

Sunce je visilo na nebu kao džinovska
pomorandža, a njegovi zraci jedva su se
probijali kroz debeo sloj prašine koji je
prekrivao preriju.

Goveda su mukala, njihala oborenim
glavama i mehanički hodala kroz žegu
koja je pritiskala sve: kako životinje i
biljke, tako i ljude. Ujednačen tutanj
kopita ogromnog stada čuo se kao pot-
mulo udaljeno bubnjanje, prekidano
samo povicima i psovkama kauboja koji
su ih okruživali, terali napred ili bacali
laso na one koji su se iskrili malo dalje
kako bi ih vratili u grupu.

Iza glavnine krda kretala se grupa od
tridesetak poludivljih konja koje su go-
nili ukrotitelj i njegov pomoćnik. Iza njih
su kloparala kola sa arnjevima na čijem
sedištu je sedeo kuvar, lenjo zevao i
upravljao kajasima.

Tim Mek Kejn zvani „Munja“ sedeo je
u sedlu svog prašinom prekrivenog konja
na vrhu obližnjeg brežuljka i zavijajući
cigaretu, posmatrao krdo goveda u ravni-
ci ispod sebe. Pre toga je već odjahao
napred i pronašao mesto gde će se žvoti-
nje napojiti i odmoriti preko noći. Pri-
paljujući cigaretu, do pola se okrenuo
napred, ka tankoj liniji vode u Spun
Kriku. Poslednji put kada je tuda pro-
lazio, morali su da teraju stoku da prepli-
vava reku i bori se sa snažnom maticom.
No, posle nekoliko meseci suše, nekada-

šnja reka pretvorila se u običan potok, tanku vodenu nit koju su na nekim mestima činile samo pojedinačne, plitke barice.

Na osnovu svih znakova činilo se da im predstoji dugo, suvo putovanje. Nestišica vode razdražujuće je delovala na ljude koji u stalnoj prašini nisu mogli čestito ni da se okupaju, a kamoli rashlade. U takvim, nemogućim uslovima strasti su znale da buknu za čas, tako da su i miroljubivi kauboiji često bili spremni da potegnu revolver ili nož zbog najmanje sitnice. To nije značilo da je Mek Kejn izgubio kontrolu nad svojim ljudima. Naprotiv, mogao je veoma lako da ih obuzda, jer je bio brz na revolveru, ali i dovoljno hrabar da uspostavi mir sa nekoliko udaraca.

No, takve situacije su bile nešto što je iskusni gonič poput Mek Kejn uvek želeo da izbegne. Jer, svađe su dovodile do toga da ga ljudi napuste i ostanu u naseljima duž puta, tako da je ostajao bez dovoljno radne snage. Ali, to je „premošćavao“ tako što je u usputnim mestima angažovao druge ljude, mada je to činio veoma nerado. Jer svoje redovne kauboije zapošljavao je na početku posla, kada je imao dovoljno vremena da ih proceni i vidi da li su sposobni za ovaj težak i iscrpljujući posao.

Zato je smatrao da je imao sreće kada je južno od San Antoana pronašao ukrotitelja konja. Naime, čovek koji je brinuo o konjima i pošao sa njima na put oboleo je od zapaljenja slepog creva, dok je njegov pomagač takođe žurno napustio grupu. Tek kasnije su shvatili da je ovaj drugi sa sobom „pokupio“ i ukrotiteljeve stvari, ali tu se više ništa nije

moglo. Srećom, taj čovek po imenu Brant naišao je u pravi čas i odmah pokazao da sa konjima ima priličnog iskustva. Severno od San Antoana, u Skvirelhedu, našao je Brantu pomagača: bio je to osamnaestogodišnjak za koga je Mek Kejn pretpostavio da je pobegao od kuće, ali mu to nije smetalo. Momek je bio pristojan, spreman da radi i obavlja poslove koje niko drugi nije hteo.

Da, da... razmišljao je posmatrajući krdo koje se kretalo lagano, poput morskih talasa pri povetarcu, srećan je što je pronašao čoveka koji se razume u konje. Ipak, morao je da prizna da mu se taj čovek uopšte ne dopada kao ličnost.

Dopadati je bila slaba reč za ono što je Mek Kejn mislio o novom ukrotitelju. Bio je to zao i hladan čovek, što je i pokazao već prve nedelje boravka u grupi. Naime, jedne večeri je u mladićevu ćebad stavio zmiju zvečarku. Ta „šala“ je bila više nego opasna, pošto je neiskusnog momčića mogla koštati života. Na sreću, Mek Kejn se našao u blizini baš kada je dečko podigao ćebad i ispred sebe ugledao zmiju koja se zvečeći spremala za skok. Baš kao što mu i nadimek govori, Mek Kejn je reagovao munjevito, pošao rukom prema koltu i jednim preciznim hicem otkinuo zmiji glavu. Naravno, posle toga je izgrdio Branta pred svima, napomenuvši da će ga, ako se nešto slično ponovi, najuriti iz grupe bez konja i vode.

Sledećih nekoliko dana, Brant je bio tmuran, a za vreme zaustavljanja u Ostinu izazvao je nekoliko tuča. Obojicu svojih protivnika na smrt je izudarao služeći se najprljavijim trikovima. Da je u tom trenutku mogao da pronađe čoveka koji se bar malo razume u konje, Mek Kejn

bi odmah otpustio ovakvog „radnika“. No, ukrotitelje konja bilo je pronaći još mnogo teže nego obične goniče. Jer, ljude baš nije privlačilo višenedeljno putovanje po preriji, stalan rad i odsustvo najosnovnijih uslova što se tiče hrane i smeštaja.

Pošto je ugasio opušak na jabuku sedla, Mek Kejn ga je otpiknuo kažiprstom i poterao konja niz padinu. Jašući prema krdu pažljivo je osmatrao kako se kauboji ponašaju, lagano puštajući stoku da silazi prema reci. Tu se zadržao nekoliko minuta, a onda odjahao do konja.

– Kako ide, Dejvide? – upitao je morka.

On se nasmeja, otkrivajući red savršeno belih zuba.

– Odlično, mister Mek Kejne – odvratio je veselo. – Prašina je strašna, ali napredujemo.

– U redu – odvrati on i rukom dodirnu obod šešira. Zatim je sa leve strane objahao krdo i zaustavio se na mestu gde je Brant pokušavao da vrati dva razigrana konja u gomilu. Čutke mu je pomogao da ih smiri, a onda produžio dalje.

Iako je sve bilo u redu, njemu se misli ponovo vratiše na problematičnog ukrotitelja. Naime, posle desetak dana Brant više nije ličio na onog uredno izbrijanog čoveka koga je u Alisa Platu, pored San Antoana, primio da vodi brigu o konjima. Kosa mu je sada bila duža i prilično neuredna, bio je neobrijan i činilo mu se da pušta brkove. Nije vodio računa o higijeni čak ni koliko ostali goniči i posle nekoliko dana napornog jahanja, neprijatno je zaudarao.

Njegov instinkt mu je govorio da sa tim čovekom nešto nije u redu. Sada se kajao

što se u Ostinu bar za tren nije zaustavio pored rendžerske ili šerifske stanice i pogledao da li na njihovim poternicama postoji slika čoveka koga je on poznavao kao Branta. No, sada nije bilo vremena za žaljenje i on se lagano vrati nazad.

– Imam jednu pritužbu na tebe, Brante – dobacio mu je Mek Kejn odsečno.

Na licu Brejsa Hikama nije se pokrenuo ni jedan mišić. Još uvek je netremice posmatrao konje koji su mirno silazili prema reci.

– Dvojica naših ljudi – nastavi Mek Kejn – kažu da si preturao po njihovim stvarima dok su bili na noćnoj straži.

Hikam ga kratko odmeri i prezrivo dunu kroz nos.

Mek „Munja“ oseti kako ga obuzima bes.

– Da li je to sve što imaš da kažeš, drugar? Čovek koga njegovi drugovi optuže da je lopov mogao bi bar da protestuje!

Brejs izvi usne u nešto nalik na osmeh.

– Ne tiče me se šta bilo ko od vas misli o meni.

– Možda te se ne tiče, ali postoje neke stvari koje moraju da se raščiste. Put do Dodž Sitija je dug.

– Ali nema još mnogo do mesta u koje ja idem!

Mek Kejn nabra obrve.

– Zar me napuštaš, Brante?

Ovaj slegnu ramenima.

– Samo sam hteo da stignem do oblasti Red River. Ako se ne varam, do glavnog rečnog prelaza stići ćemo u roku od dvadeset i četiri časa.

Kejn ljutito opsova.

– Do vraga, druškane! Lepo sam te pitao da li ćeš ostati do Dodža i dao si mi potvrđan odgovor!

– Biće da sam tada lagao – odvrati Hikam podsmešljivo.

Voda grupe ga ošinu gnevnim pogledom.

– Može biti da si lagao i u vezi sa drugim stvarima...

– Možda.

– Dovraga, Brante, čovek koji je u stanju da potkrada svoje drugove je, po mom mišljenju, običan nitkov!

Hikam se odjednom uozbilji.

– Dokaži to – odvratio je hladno.

– Možda i hoću – rekao je „Munja“ i već sledećeg trenutka u njegovoj ruci se stvorio otkočen revolver. Brejs Hikam se primetno trgao kada mu je Kejn pokretom ruke pokazao da digne ruke uvis.

Nekoliko trenutaka je oklevao, a onda zažmirio, pustio vođice i lagano podigao obe ruke.

– Još, još gore! – prasnuo je Kejn. – Tako, tako... A sada ću da pretresem tvoje bisage i druge stvari, mister. Ako se slučajno mrdneš, prosviraću ti kuršum kroz glavu. Jasno?

Hikam nije rekao ništa. Kejn mu je zatim prišao, ali se zadržao na metar dva od njegovog konja.

– Sjaši! – kratko je naredio.

Hikam ga je bez reči poslušao. Odmah zatim, Kejn je odvezao njegove bisage i bacio ih na zemlju. Potom je jednom rukom otkopčao dva smotana ćebeta, bacio ih na zemlju i odmotao nogom. Pritom je vodio računa da prati svaki eventualni Hikamov pokret.

U međuvremenu, pridružila su im se trojica kauboja, a za njima je stigao i mladi Dejvid. Ispostavilo se da je dečak video „razgovor“ između ove dvojice, pa

je brzo pozvao ostale. Najstariji od njih, kauboj po imenu Kit, nabra obrve i upita:

– Neka neprilika, gazda?

Odgovorio mu je Stenli Mun, mlađi čovek koji se nalazio sa njegove desne strane.

– Pretpostavljam da je sve zbog toga što smo se Marv i ja žalili da je Brant pretresao naše stvari dok smo bili u noćnoj smeni. Je li tako, gazda?

– Tačno tako – potvrdi Mek Kejn, odvijajući nogom ostatak zamotanog ćebeta. Tu se nalazilo nekoliko stvarčica uključujući i mali kožni novčanik.

– Prepoznaješ li nešto od toga, Mune? – upitao je brzo.

– Naravno da prepoznajem! – povika Stenli Mun. – Ovaj novčanik pripada Marvu. U njemu je novčić od jednog dolara koji mu je majka dala kada je pošao od kuće. U stvari...

Zastao je za trenutak i besnim pogledom ošinuo Hikamovo bezizražajno lice. Ovaj nije rekao ništa, pa se Mun saže i razgleda ostale stvarčice: jedan perorez sa drškom od sedefa, nekoliko srebrnih ukrasa, jedna fotografija polunagih žena za koje je Mun tvrdio da su bile njegove, paklo duvana, crvena svilena maramica koju su kauboji vezivali oko vrata, kao i brijač široke oštrice sa okrnjenim vrhom.

– Sve su ovo naše stvari – dobacio je Mun, naglašavajući svaku reč.

Mek Kejn i ostali prezrivo odmeriše Hikama. Jer, iako ove sitnice nisu bile značajne ni skupe, imale su veliku vrednost za njihove vlasnike koji su ih ljubomorno nosili sa sobom. Krađa među kaubojima iz iste družine smatrana je kao ozbiljan prestup, jer su svi članovi

radili zajedno i trebali jedno drugome da priteknu u pomoć u svakoj neprilici. Zato je krađa smatrana veoma ozbiljnim prestupom, a izdajnici su surovo kažnjavani: neki su bičevani, vučeni preko vatre, a ponekad čak i ubijani.

Naravno, sve je to dobro znao i lažni Brejs Hikam koji se predstavljao kao Brant Merli. Nije mnogo brinuo o tome dok je razgovarao samo sa Mek Kejnom, ali kada su došla i ova trojica... onda se već zabrinuo. Osim toga, videvši da se nešto događa, prilazili su i ostali, što nikako nije mirisalo na dobro: moglo se desiti da se onako ljuti obruše na njega, dobro ga premlate ili pokušaju čak i nešto više.

Mek Kejn je još uvek držao Hikama na nišanu, mada je njegova pažnja bila smanjena i usmerena na ostale ljude koji su prilazili. To ga je naljutilo, pa im je razdraženo mahnio rukom:

– Dovraga, momci! Vratite se kod krda i produžite da radite! Ja ću ovo srediti! Ova zmija se neće izvući, jer...

– Gazda! – prekinuo ga je Dejvidov uspaničen glas.

On se munjevitom okreće i spazi kako Hikam u ruci drži revolver koji se diže prema njemu. Trebalo mu je nekoliko sekundi da se pribere i odluči da li da pritisne obarač i... baš te sekunde su bile fatalne.

Hikamov revolver je dva puta planuo, prigušujući prasak metka koji je bio ispaljen iz Mek Kejnovog revolvra. Vođa grupe se trgao od udara kuršuma u prsa i razrogačenim očima posmatrao svoju košulju na kojoj se širila krvava mrlja. Taj pogled je zadržao čak i kada

je pao na zemlju, a konj mu se, snažno propinjući, nezgodno srušio preko njega.

Istoga trena Hikam se munjevitom okrenuo na drugu stranu, kako bi sprečio akciju ostalih koji su se mašili za opasake. No, shvativši koliko je njihov protivnik brz i povrh svega neverovatno surov, nijedan od kauboja nije izvukao oružje do kraja. Hikam se osmehnuo bledim, jedva приметnim osmehom videvši da je dobar deo kauboja krenuo za krdom koje se zbog pucnjave dalo u bezglav trk. To je značilo da mu ostaju dečak, Mun i još dvojica koji su bili već prilično uplašeni.

– Niko ne može da kaže kako šanse nisu bile jednake – procedio je mirno. – Šta ti kažeš na to, Kite?

Kaubojevo lice bilo je namršteno i belo kao kreč. Samo je kratko odmahnuo glavom i procedio:

– Izgleda da je tako.

– Ali, ti si bio uhvaćen na delu, zmijo! – grmnuo je Stenli Mun i pokazao rukom na sitnice još uvek razbacane po ćebet. – Pa, sve ono su moje stvari! Moje i Marvove!

– Znači li to da me optužuješ za krađu? – upitao je Hikam.

Mun je zaustio da da potvrdan odgovor, ali je primetio zlorad sjaj u Hikamovom pogledu i za trenutak zastao. Činilo mu se kao da je u tim đavolskim očima ugledao skori dolazak svoje sopstvene smrti. I nehotice se lecnuo, osetivši grč u stomaku i neku neobjašnjivu mučninu koja ga je obuzela. Duboko je udahnuo kako bi došao do vazduha i skoro žut u licu lagano odmahnuo glavom.

– Uh, pa možda sam pogrešio. Oh... da! Izgleda da jesam. Kada bolje razmislim,

moja maramica je bila plava i nije mi jasno kako sam mogao da je pomešam sa ovom. A slike... pa ima mnogo sličnih. Nisam siguran da je ovo baš moja.

Hikam ga hladno odmeri.

– A one stvari za koji si mislio da su Marvove?

– Ja... izgleda da sam i tu pogrešio.

Sada se Brejs Hikam zadovoljno isceri.

– Naravno da jesi. Jesi li vi ostali čuli? Mun me je opravdao, sve je bila greška.

– Đavola greška! – grmnu Kit sa druge strane. – Uplašio si ga! Ja neću da progutam...

Hikamov revolver planu i svi se uplašeno trgoše. Već sledećeg trenutka, Kit se stropoštao na zemlju pritiskujuću rukom desno rame.

– Mašio se revolvera – dobacio je Hikam, obuhvatajući pogledom ostale. – Video si to, zar ne, dečko?

Mladi Dejvid je zaprepašćeno zurio u čoveka ispred sebe, ne mogavši da dođe do daha. Preleteo je pogledom preko mrtvog Mek Kejna, zabrinuto odmerio ranjenog Kita i smogao snage da pogleda Hikama pravo u oči.

– Da... video... sam – promućao je jedva čujno.

– Da, pomislio sam da ćeš ti videti – rekao je zadovoljno. – U redu – dodao je posmatrajući Kita, preživeće, ali... ruka mu neće mnogo koristiti. Ti, Mune, smotaj to ćebe i priveži ga za sedlo mog konja. I namesti mi bisage... važi?

Mun požuri da uradi ono što mu je naređeno. Ostali su sve ćutke posmatrali, blede u licu i potpuno nepomični. Izbegavali su da pogledaju svoga druga Kita koji se grčio u prašini.

Čim je Mun stavio ćebe i bisage na Hikamovog konja, ovaj se vinu u sedlo. U tom trenutku postojao je jedan vremenski prostor kada su se ostali mogli mašiti oružja, ali se niko nije usudio. Kada se namestio u sedlu, Hikam kroz poluspuštene kapke odmeri celu okolinu. Nije mu bilo svejedno kada je video da iz pravca krda dolazi nekolicina goniča.

– Sjaši – naredio je brzo trećem kauboju, dok je Dejvidu dao znak da ostane tu.

– Ti i Mun odlazite, brzo! I pritom ostavite svoje revolvere!

Već sledećeg trenutka, opasači sa oružjem pali su u prašinu, a kauboji se lagano uputili prema krdu. Onda je Hikam zabrinutom momčiću dao znak da mu preda svoj kolt, a zatim mu naredio da pojaše ispred njega. Kada su odmakli nekoliko koraka, okrenuo se i povikao prema Munu i ostalima:

– Kada ti prijatelji dođu ovamo, slobodno im reci da ne idu za mnom! Ako samo posumnjam da me neko goni, odmah ću ubiti dečaka.

Stenli Mun huknu kroz nos, ali ništa ne odvrati. Proklinjao je lopova i ubicu koji im je sve ovo učinio. Naravno, hulja je znala da je mladić omiljen među kaubojima i zato ga je uzela kao taoca... Nije ni sumnjao da bi ga Hikam ubio bez razmišljanja. Do ovog trenutka mogao je na pravi način da upozna njegovu surovost.

Onda se trgao, videvši da se Kit lagano pridigao i uzeo svoj revolver. Upravio ga je prema Hikamu, ali nije stigao da povuče oroz. Metak iz revolvera tobožnjeg ukrotitelja konja pogodio ga je pravo u grudi i on se bez glasa sruči na zemlju.

Brejs Hikam se nasmeja. Znao je da momčić koji se znojio pred njim predstavlja njegovu kartu do slobode.

I on je nameravao da je iskoristi.

*

Duž puteva kroz preriju, novost se brzo rašćula: Mek Kejn zvani „Munja“ bio je mrtav. To je izazvalo priličnu pometnju s obzirom da se radilo o čoveku koga su mnogi poznavali i veoma cenili. „Munja“ je desetine i desetine kauboja naučio osnovnim pravilima teškog kaubojskog života i veliki broj ljudi je u dogonima stoke pod njegovim vodstvom proveo nezaboravne dane.

Zbog toga je vest o njegovoj smrti izazvala opšte zgražanje i mržnju prema čoveku koji ga je bezrazložno ubio. Ime Brant izmamilo je mnoge kletve, a neki od Munjinih bliskih prijatelja pojahali su konje i pošli u poteru za ubicom. Ali, posle određenog vremena su odustali, ljuti i razočarani. Prokleti Brant kao da je u zemlju propao.

Kada se mladi Dejvid Dek pojavio u Vičita Holsu, južno od Red Rivera, to je svakog iznenadilo. Naime, vest da ga je Brant poveo kao taoca brzo se raširila, tako da su, s obzirom na priče koje su kružile, ljudi mislili da ga više nikada neće videti.

– Uspeo sam da pobegnem jedne noći kada me je poslao da donesem drva – pričao je momak svojim slušaocima. – Bili smo ulogoreni na malom izvišenju sa severne strane visoravni Medison Het. Pričao je o Vičita Holsu i o tome kako je iskoristio neku devojkicu po imenu Keri, koju je kasnije „poslao“ u Meksiko. Kada je o tome govorio, smejao se kao

da je u pitanju neka šala, ali nisam uspeo da shvatim o čemu se radi. U svakom slučaju, mene je samo interesovala činjenica da je Vičita Hols trideset milja zapadno od mesta na kome smo se zaustavili. Ranije je od jednog usamljenog rančera koga smo sreli oteo bocu viskija i već je bio prilično pripit. Počeo je da viče na mene, udario mi šamar i naredio da idem da donesem još drva. Na visoravni je bilo prilično hladno...

Momak za trenutak zastade, zatvori oči i uzdahnu.

– U prvi mah nisam mogao da verujem svojim ušima. Najzad mi je skinuo konopac kojim sam noću bio vezan. Pretpostavljam da mu je zbog popijenog viskija opreznost malo popustila... A možda je mislio da se neću usuditi da krenem bez konja i udaljim se od tople vatre i udobnog ležaja. No, ja sam to ipak učinio. Čim sam zamekao van logora, potrčao sam koliko me noge nose. Zapamtio sam na kom mestu je sunce zašlo i uputio sam se u tom pravcu. Čuo sam ga kako psuje za mnom, a nešto kasnije je opalio i dva-tri hica. To je bilo pre tri dana...

Mladićevo lice bilo je ispečeno od sunca, usne naduvene i ispucale, a oči upale. Čizme su mu bile pocepane na donovima, a odeća prekrivena prašinom. No, bio je živ i iznenađujuće spreman da ispriča ljudima sve o Brejsu Hikamu: kako je tekao „obračun“ i na koji način je taj prokletnik uspeo da napusti grupu i izbegne osvetu ostalih kauboja.

Kada je Dok Holidej sa Dru Ris dojahao u Vičita Hols, odmah je čuo šta se priča po gradiću. Nije oklevao ni trenutka, već je otišao pravo u hotelsku sobu

koju su za dečaka platili poznanici „Munje“ Mek Kejna. Naravno, nakon dečakovog pojavljivanja, za Hikamom je pošla potera, ali se vratila praznih ruku, jer ju je bandit očigledno nadmudrio.

– On nikada nije rekao da se zove drugačije nego Brant, poštov... gospodine Holideje – zamucio je zbunjeno, jer je imao tremu što razgovara sa nekim kao što je Dok Holidej. Osim toga, tu je bila i trema zbog prisustva lepe Dru Ris, a on je bio nag do pojasa, pokriven samo lakim krevetskim čaršavom...

– Da, da – odvrati Holidej klimajući glavom. – Šta god da je rekao, mi znamo da je u pitanju prokletnik po imenu Brejs Hikam koji je učenjen zbog ubistva oca ove mlade dame iz Končoa.

– To mi je lako da poverujem – reče momek. – On je opaki kućkin sin... izvinite, gospođice. U svakom slučaju, surovijeg nisam video. Imao sam mnogo sreće što sam živ uspeo da se izvučem.

– I meni se tako čini – složio se Holidej.

– A da li ti je rekao kuda namerava da pođe? – dobaci Dru Ris nestrpljivo. Pošto je videla da se Dok namrštio, prkosno je napućila usne. – Zar nismo izgubili previše vremena tražeći ga u svim onim mestima uz put?

– To nam je zaista oduzelo vremena – složio se Holidej. – Ali, takvo vreme nije izgubljeno. Čuli smo za Mek Kejna, a sad slušamo i priču ovog momka. To „gubljenje vremena“ dovelo nas je dotle da smo Hikamu bliži nego ikada.

Devojka ljutito dunu kroz nos.

– On je vraški daleko od nas!

– Možda da, a možda ne. A vi prestajte sve da vidite crno, gospođice!

Ljutito ga je odmerila, ali nije želela da se prepire. Okrenula se prema mladiću i žurno dodala:

– Možda je ipak rekao kuda ide?

Dejvid slegnu ramenima.

– Uh... taj tip baš nije bio govorljiv, gospođice. Rekao je samo da ide ka oblasti Red River, ali koliko sam mogao da razumem, to je prilično velika teritorija...

– Naravno da je velika! – prekide ga devojka nervozno. – Obuhvata stotine kvadratnih milja, zar ne? Pored toga, puna je bandita i najrazličitijih opasnih tipova koji se drže blizine Oklahome u slučaju da im s predstavnicima zakona nađu za petama. Oh, tamo ga nikada nećemo pronaći!

Dok nije obraćao pažnju na njeno uzbuđenje.

– Ukoliko se tamo uputio, nemamo drugog izbora nego da pođemo za njim – rekao je mirno. – Osim ako ne želite da odustanete?

Prostrelila ga je besnim pogledom.

– Kako tako nešto možete i da me pitate? – prosiktala je ljutito.

Holidej se lukavo osmehnu.

– Onda moramo da krenemo u oblast Red River. U svakom slučaju, ja moram.

– Mi moramo! – dobacila je odsečno.

– Ostavimo to za kasnije, mlada damo. Nego, momče... molim te da pažljivo razmisliš i prisetiš se šta je taj druškan govorio kada je pominjao oblast Red River.

Mladić nabra čelo.

– Pa... većinu onoga što je rekao govorio je pod dejstvom alkohola i mnogo toga nisam mogao da razumem. Stalno je mrmljao i čudno zaplitaio jezikom.

– Je li uopšte pominjao neko ime? – pokušao je Holidej da ga podseti.

Momek je neko vreme ćutao, a onda pucnuo prstima.

– Hej, pominjao je nešto, samo... mislim da je u pitanju neko mesto...

– Možeš li da se prisetiš? – dobaci Dru uzbuđeno.

– Pokušaću... – odvrati Dejvid i nabra obrve. – Čudan naziv je bio u pitanju... Stret. Da, da, Stret! Pa, pored toga Juta, ne, ne... Vajoming. Ne, nije ni to... Sada znam. Montana Stret, da, tako je rekao! Istina da ne znam nijedno mesto koje se tako zove, ali možda vam ovaj naziv ipak nešto znači.

– U Virdžiniji postoji mesto sa sličnim nazivom – reče Holidej zamišljeno. – Isto tako, u tvrđavi Larami u Vajomingu postoji ulica sa tim imenom. No, oba mesta su daleko odavde i od oblasti Red River... – dodao je i okrenuo se prema devojci. – Rekli ste da se Hikam hvalio kako ima prijatelje duž reke.

– Da. Izgleda da je hteo da ostavi utisak na kauboje, pa je pričao da zna neke ucenjene osobe. Ali, to sam vam već rekla.

Dok se zamisli i uzdahnu.

– Sada sam se setio da je postojao neki razbojnik koji se zvao Džonat Stret. Taj prokletnik je opljačkao Prvu nacionalnu banku u Montani i tom prilikom „zbri-sao“ celokupan personal: od blagajnika i knjigovođe, pa sve do direktora. Čuo sam da su mu posle toga dali nadimak Fontana – dodao je i ponovo se okrenuo prema mladiću. – Da Hikam nije mislio na tog Montana Streta? Pokušaj da se prisetiš još nečega, momče...!

Mladić se pridiže, povukavši čaršav kojim je bio pokriven skoro do brade.

– Da... možda je baš na njega mislio, mister. Ko što sam već rekao, reči su mu bile dosta zbrkane, tako da nisam mogao sve najbolje da razumem. I... bio sam prilično uplašen.

– Zar? – dobacila je Dru pomalo prezrivo.

– Sasvim je razumljivo bojati se čoveka kao što je Hikam – predložio joj je Holidej.

Devojka prezrivo otpuhnu.

– Ah, ja ga se nisam bojala ni onda kada me je napao... Borila sam se do poslednjeg daha i da sam mogla da šćepam neko oružje, sigurno bih ga ubila – dodala je energično, odmeravajući Dejvida prodornim pogledom.

– Pa nije svako tako hrabar kao vi – dobaci Holidej uz bled osmeh. Zatim je klimnuo glavom i pružio ruku dečaku.

– Hvala, momče – kazao je ljubazno. – Bio si mi od velike pomoći. Zbogom i gledaj da što pre ozdraviš.

Dejvid klimnu glavom i pocrvene, jer su ga još uvek pekle devojčine reči od pre nekoliko trenutaka. Zato nije smeo da je pogleda u oči, ali ju je čuo kako kaže:

– Mislite li da smo dobili neku korisnu informaciju?

– Uveren sam da jesmo. Montana Stret je ucenjen u više država i nadam se da ću moći da utvrdim gde je viđen poslednji put.

– A kako ćete to uraditi?

On se osmehnu.

– A šta mislite, šta sve nauči čovek koji se godinama kreće po Divljem za-

padu? Hm, verujte da imam svoje načine, gospođice Ris.

Još jednom je klimnuo glavom Dejvidu i bez reči izašao. Dru krenu za njim, a onda zastade, iz torbice izvadi zlatan novčić od pet dolara i stavi na ivicu kreveta.

– Hvala ti na pomoći – kazala je kratko i požurila za Holidejem. Na hodniku mu je gotovo uletela u naručje, jer nije očekivala da će je Dok sačekati ispred vrata.

– Oh, mislila sam da ste otišli... – izustila je crveneći, jer su im se tela na trenutak dodirnula. Krv joj je jurnula u obraze, pošto je osetila čvrstinu njegovih gipkih mišića. Obuzelo ju je neko toplo i slatko osećanje koje se nije javilo nikada kada je bila u zagrljaju Sema Bonija. Naime, u tom trenutnom dodiru bilo je nekog obećavajućeg, golicavog nagoveštaja muškosti koje ju je ispunilo čudnim uzbuđenjem.

Ipak, uspela je da se uzdrži i tobože ljutito požurila niz stepenice.

*

Posmatrajući devojkę preko vatre koja se gasila, Holidej se jedva primetno osmehnu. Zapazio je da je kao po nekom uobičajenom ritualu, postavila svoj ležaj dosta daleko od njegovog. Sem toga, svoj mali revolver je stavila pod jastučić koji je nosila u ćebetu uredno smotanom i zakačenom za sedlo. Kada se spuštala u „postelju“, lice joj je uvek bilo okrenuto prema njemu.

To su bili znaci koji su govorili da mu devojkę ne veruje. Zapitao se da li je to nešto lično, ili je opreznost Dru Ris rezultat njenog ružnog iskustva sa Brejsom Hikamom...?

Lagano pijuckajući kafu i pušeći poslednju cigaretu pred spavanje, on ju je ispratio krajičkom oka kada je za trenutak nestala u mraku. Vratila se veoma brzo, energičnim pokretom izula čizme, otkopčala opasač i zavukla se ispod ćebeta.

– Laku noć, gospođice Ris – rekao je tiho.

– Još nisam spremna za spavanje – odvratila je kratko. – Kada budem spremna, onda ću vam reći „laku noć“.

– Kako god hoćete – rekao je bacivši opušak u vatru. Zatim je i sam izuo čizme, izvukao kolt iz futrole i zavio se u ćebe. – U zoru će biti prilično sveže – dodao je kratko.

Ona nije odgovorila. Iako je sklopio oči, iskusni Dok Holidej je osećao da ga devojkę posmatra. Otvorio je oči i preko poluugašene vatre joj dobacio upitni pogled.

– Zar nešto nije u redu?

– Ništa značajno – odvratila je neodlučno. – Samo... interesuje me kako se čovek kao vi odao ovakvom životu? – dodala je nešto sigurnije.

– Čovek kao ja? – ponovio je Holidej.

– Da, da, naravno. Pre nego što sam došla da vas pitam za savet i sama sam se raspitala o vama, gospodine Holideje. Ljudi vas poznaju kao pustolova i čoveka o kome po Divljem zapadu kruže legende. No, nisu znali da mi kažu ko ste vi u stvari. Ipak, nešto sam saznala. Ispostavilo se da ste obrazovan čovek koji je, da je hteo, mogao negde na Istoku imati sasvim drugačiju budućnost. Ali, sve ste to odbacili, napustili roditeljsku kuću i došli na Zapad. Živite od danas do

sutra, lako trošite novac, ljubavnica vam je trenutno na putu i...

– Čekajte malo – preseče je Dok strogo – niko vam nije dao pravo na takve kvalifikacije.

Ona izvuče ruku ispod ćebeta i napravi umirujući gest.

– U redu, izvinite... bilo je to moje lično gledište. Dakle, saznala sam da vam je prijateljica na odmoru, pa sam se odmah setila kako ste mi rekli da se dosađujete. Inače, rekli su mi da ste hrabri, pouzdani... možda „najtvrdi orah“ na celom Divljem zapadu. Pa... zbog svega toga sam se upitala kako je došlo do toga da čovek vašeg društvenog ranga postane pustolov i revolveraš...?

Osmehnula se toplim, prijateljskim osmehom koji je na neki način razoružao Holideja. Nije mogao da se ljuti na nju, jer je bila neiskusna, iskrena i veoma dobra. Svoje pravo lice skrivala je nadmenošću i kapricioznošću. Posle doživljaja sa Hikamom, u njenim očima mogla se pročitati pritajena, duboka tuga. Razmišljajući o tome, Dok se iskreno nadao da će vreme izlečiti rane i da će ova mlada devojka biti u stanju da ponovo pronađe svoju srećnu zvezdu.

– Vaš otac mora da je imao pune ruke posla kako bi ljude sa ranča držao dalje od tako lepe mlade dame kao što ste vi.

Njene oči radosno sevnuše i Dok shvati da je zadovoljna zbog komplimenata.

– Uglavnom im nisam dozvoljavala da mi priđu, pa nije ni bilo potrebe da interveniše.

– Uglavnom?

– Pa... bio je jedan izuzetak: mladi nadzornik Sem Boni. On je, kako da kažem... prilično sladak i veoma dobro smo se sla-

gali. No, tata nije voleo da Boni bude u mojoj blizini. Bilo je trenutaka kada je hteo i da ga otpusti, ali Sem je bio odličan nadzornik i to je ipak prevagnulo.

– Sada ćete moći o svemu sami da odlučite, gospođice.

Dru se uozbilji i klimnu glavom.

– Da, tata je mrtav, ali... sve je tako komplikovano. Ni sama ne znam kako će me ljudi posmatrati posle... posle onoga što mi je taj Hikam učinio. Ne znam ni kako će se Sem ponašati. Ali, o tome neću da razmišljam sve dok ovaj prokletnik ne bude mrtav – kazala je i za trenutak začutala. – Dovraga, mister Holideje! – dobacila je odmah zatim. – Vi ste jedan strašno vešt čovek! Vešt i lukav! Majstorski ste skrenuli razgovor, pa smo završili razgovarajući o meni, a ne o vama.

Dok se osmehnu.

– Moram da priznam da me više interesujete vi nego ja sam. O sebi sve znam, gospođice.

– Da, ali ja ne znam! Iskreno mislim da bi trebalo mnogo bolje da poznajem čoveka sa kojim putujem kroz ovu divljinu. Zar nisam u pravu?

– Zvuči razumno, ali o tome ćemo neki drugi put. Treba da krenemo veoma rano i do mraka pređemo dobar deo puta. Biće najbolje da se sada odmorimo – dodao je i povukao ćebe sasvim do brade. – Laku noć.

Ona se nervozno promeškolji.

– Čekajte malo, gospodine! Ne možete tek tako da me učutkate! Imam prava da saznam nešto više o vama!

– Drugi put – odvratio je Dok kratko i navukao ćebe preko glave.

Dru Ris ljutito stisnu usne i poče da se prevrće na svom „ležaju“. No, pošto Holidej nije davao znaka od sebe, ona se najзад umiri i sklopi oči.

Kada se ujutru probudila, Doka Holideja nije bilo. Ali, vatra je gorela i ona joj se približi, još uvek zavijena u ćebe. Holidej je opet bio u pravu, pomislila je. Jutro je veoma hladno i ona u jednom trenutku oseti kako joj zubi cvokoću. Kada se malo ugrejala, vratila se do svog ležaja da savije ćebe i iznenađeno zastala. Na svome sedlu koje je ležalo pored uzglavlja, primetila je savijeni beli papirić koji je ličio na neko pisamce. Brzo ga je zgrabila i počela da čita sledeći tekst.

„Ne volim što sam ovako postupio, ali mislim da je krajnje vreme da pođete kući, Dru. I sami znate da je ovo više moj, nego vaš posao i da ću sam biti mnogo pokretljiviji. Ne brinite se, uhvatiću tog prokletog Hikama. A vi se usredsredite na to da uhvatite nekoga kao što je Sem Boni. Videćemo se u Ostinu. Dok.“

Savila je papir dok joj se lice grčilo od srdžbe. Onda je strašno opsovala, što nikako nije priličilo mladoj devojci. Zatim je iscepala pismo u komadiće.

– Eh... nećete me se tako lako rešiti, gospodine Holideje! – promrmljala je ljutito. – Neka vam je jasno da me nećete odbaciti tek tako!

Kada se malo smirila, shvatila je da je tako nešto bilo lakše reći nego učiniti. Gde bi mogla da traži Doka Holideja? Na koju stranu je otišao? Bilo joj je jasno da takav iskusni zapadnjak neće za sobom ostaviti nikakav trag. Osim toga, bio je dovoljno mudar da informacije koje je pokupio o Montana Stretu

sačuva isključivo za sebe. Znala je samo da je poslao telegram u Ostin i da je otuda stigao neki odgovor. Rekao je samo da mora pronaći nit koja će ga dovesti do Streta i da se nada da će, kada mu to pođe za rukom, tamo naći i Brejsa Hikama.

Ali, iskusni Holidej nije joj rekao gde ta nit počinje, niti kako da je sledi.

Odgurnula je nogom ogaravljeni tiganj i lončić za kafu i zagledala se u prostranu, hladnu prazninu visoravni.

Pošto nije znala kojim putem je Dok krenuo, jedino rešenje je bilo da se vrati u Ostin. Ovde je lako mogla umreti od gladi ili zime, jer nije verovala da će u ovoj divljini uopšte moći da pronađe Doka Holideja.

Nije više smela da sedi na mestu, pošto joj se hladnoća uvlačila u kosti. Trebalo je krenuti što pre. Put je bio dug i moći će još jednom dobro da razmisli o svemu.

*

U Vendelovoj uvali nije bilo predstavnika zakona. Bilo je to malo naselje na samoj ivici oblasti Red River. Pored dvadesetak kuća razbacanih po okolini, mesto se sastojalo od saluna, trgovine mešovitom robom i još nekoliko objekata u kojima su se nalazile razne kancelarije.

Vendelova uvala takođe je bila mesto u koje su često svraćali lovci na bizone da popune svoje rezerve pića, hrane i municije. Naravno, pored profesionalnih lovaca, tu je svraćalo mnoštvo sumnjivih ljudi na putu za udaljenije teritorije, Indijanci iz rezervata, razni begunci i odmetnici koji su želeli da odu što dalje, tamo

gde noga predstavnika zakona možda nije ni kročila.

Zvanično, naselje nije bilo deo Teksasa, a nije pripadalo ni teritoriji Oklahome. Na neki način, ceo ovaj kraj je bio jedna vrsta ničije zemlje po kojoj su lutala indijanska plemena, odmetnici i banditi najrazličitije vrste. Onaj ko bi pozeleo da teritoriju pripoji sebi, morao bi prvo da je „očisti“ od lopova i svih mogućih prestupnika. To je bio posao koji niko nije želeo da preduzme i život „ničije zemlje“ je tekao kao pre.

Holidej do sada nikada nije bio u Vendelovoj uvali, mada je već nekoliko puta prolazio duž Red Rivera. U stvari, na svojim ranijim putovanjima prolazio je kroz jedan mali deo ove oblasti na severu, ali nikada još nije stigao do Uvale koja je bila duboko na jugu.

Koliko je mogao da predvidi, ovde ga niko nije poznavao, što bi trebalo da za njega bude velika prednost. Poruka koju je dobio iz Ostina, govorila je da bi Montana Stret mogao da se nalazi negde u „ničijoj zemlji“. Taj ubica je predvodio bandu zločinaca koji su napadali logore lovaca na bufala, ostavljajući za sobom pravu pustoš. Naravno, Dok je Montana Streta poznavao samo po čuvenju, ali je pretpostavljao da će, pošto mu se Hikam pridruži, biti veoma teško da utvrdi gde se nalaze.

Onda se setio Vendelove uvale.

Ako Hikam zaista namerava da se pridruži Stretu, bilo je gotovo sigurno da će tu svratiti kako bi popunio svoje залиhe. Zato je napravio plan i uputio se tamo, ne bi li saznao nešto više o čoveku koga je tražio.

Naravno, ono što je nameravao bilo je izuzetno opasno i osetljivo. Pretpostavljao je da će, smatrajući ga za stranca, prema njemu svi biti sumnjičavi i da mu neće otvoreno kazati čak i ono što znaju. To je značilo da se mora opredeliti za drugu taktiku i pokušati da se prikaže kao jedan od njih, čovek sumnjive prošlosti, u bekstvu od zakona. Zato je još na početku putovanja svoje gradsko odelo zamenio putnom jaknom, prsnikom od kože, kaubojskim pantalonama, šarenom košuljom i kratkim čizmama od grube kože.

No, sada nije morao da se brine za svoj izgled. Jahao je umornog konja, bio prekriven sitnom prašinom, dok mu je lice zaraslo u bradu. Bisage su mu bile potpuno prazne, tako da je onima koje je sreo na ulici izgledao kao čovek koji je duže vreme proveo u preriji, bolje reći, onaj koji beži pred nekom poterom. Jahao je gotovo ukrućen u sedlu i s vremena na vreme bi se jedva primetno osvrnuo.

Ulazeći u glavnu i jedinu pravu ulicu, zaustavio se ispred izbledeleg natpisa iznad trgovine, namestio bolje opasač i za tren izvadio svoj kolt sa drškom od slonovače. Lagano je oduvao prašinu sa mehanizma za okidanje, a onda ponovo vratio oružje u futrolu. Zatim je podigao glavu i pogledao duž ulice čije su se poslednje kuće gubile u jari koja je „visila“ nad prerijom.

Iako nije verovao u tu mogućnost, Dok se ipak nekoliko puta osvrnuo da proveriti neće li se odnekuda pojaviti Dru Ris. Naravno, nigde nije bilo nikakvog znaka na vidiku i on glasno odahnu. Bilo mu je drago što je uspeo da umakne devoj-

ci, jer nije želeo da joj se dogodi nešto loše. A ovo su bili krajevi u kojima je čovek mogao svašta da očekuje. Pretpostavljao je da se vratila u Ostin ili neki drugi grad na severu... Naravno, nije potcenjivao njenu odvažnost i hrabrost, tako da je uzeo u obzir i mogućnost da je pokušala da ga pronađe sa praznim bisagama i nešto vode u čuturici. Naravno, ostavio joj je dovoljno hrane i vode, ali samo do najbližeg grada. Ipak, nadao se da je izabrala ono prvo rešenje i da je sada bezbedna i sigurna.

Došavši do saluna, on sjaha, u dva koraka pređe preko trotoara i lagano gurnu izbledela leptir vrata. Dvojica dokoličara pogledali su ga sa neskrivenom radoznalošću. Samo su izmenjali poglede ništa ne komentarišući.

Unutra je bilo hladno, mračno i zagušljivo. Šok posle zaslepljujućeg dnevnog sunca bio je priličan, tako da je Holidej odmah po ulasku zastao i zakoračio u stranu, kako bi se navikao na tamu i dim. Osim toga, bio je to njegov uobičajeni potez, mala predostrožnost koju je primenjivao kao „čovek u bekstvu“. Dok se pored zida saluna kretao ka šanku, ruka mu je ležala na dršci kolta. Znao je da tako nešto neće proći nezapaženo i krajičkom oka video kako ga svi posmatraju.

Bio je, dakle, u centru pažnje i to je prihvatio sasvim normalno. Naime, izazivaće zainteresovanost ljudi sve dok oni sami ne zaključe da je jedan od njih, a ne neki preruseni šerif. Kada ga prihvate, više nije trebao da brine.

Nekolicina muškaraca oslonjenih na šank okrenula se i pažljivo ga odmerila. On im je uzvratio istom merom, a za-

tim se obratio krupnom, sedokosom čoveku koji je stajao iza šanka.

– Pivo, krčmaru – rekao je kratko, palcem zabacujući šešir sa čela. – Dok ispijem ovo, ti pripremi drugo.

Krupni barmen se nije ni pomerio. Stajao je oslonjen na šank i zurio u gosta.

– Jesi li gluv? – dobaci Dok iznervirano.

– Nisam. Samo... još nisam video lov, stranče.

– Mogu da platim.

– Dokaži.

Holidej se zagleda u njegovo crveno lice, krenu rukom prema opasaču i... već sledećeg trenutka oružje je bilo upereno u prsa sedokosog debeljka. Malo njih je moglo da prati ovaj njegov pokret, ali ga je Dok namerno izveo znajući kakav utisak njegova brzina može da ostavi na ljude. Zato je rešio da stvar završi dok se prisutni nisu pribrali od iznenađenja.

Pivo – ponovio je kratko, ni milimetar ne pomerajući kolt.

Čovek samo klimnu glavom i procedi.

– Dobro... razumeo sam. Pivo...

– I pazi da izneseš najveće čaše koje imaš – dodao je Dok ne ispuštajući iz vida krčmareve ruke. Jer, moglo je da se desi da već sledećeg časa debeljko ispod šanka izvuče neku pušku...

Ali, izgleda da je krčmar bio suviše uplašen, tako da mu nešto slično nije palo na pamet. Hitro je skinuo sa police dve, ne preterano čiste čaše i stavio ih na šank. Za to vreme, Holidej je u ogledalu uprljanom od muva posmatrao ostale. Niko nije napravio ni najmanji pokret.

– Četrdest centi – dobaci krčmar, dubokim jasnim glasom.

Dok iz džepa prsluka izvadi novčanicu od pola dolara i spusti je na tezgu. Zadovoljno je klimnuo glavom, vratio kolt u futrolu i, zadržavajući još uvek ruku pored drške, levom rukom uzeo čašu. Žudno ju je ispio do dna, a onda uzeo i drugu.

– Dobro pivo – rekao je kratko. – Možeš li da mi pripremiš nešto za jelo?

Donekle smiren, krčmar počeo da briše kapljice pene sa glatke, sjajne površine. Izgleda da je to bio signal ostalima da je sve u redu, pa je u prostoriji ponovo nastao žagor: jedni su nastavili da pričaju, drugi da igraju karte, a nekoliko gostiju je prišlo i zatražilo još po jedno piće. Sada je bilo jasno da je gazda prihvatio došljaka i da je sve bilo u redu.

– Šta bi želeo da pojedeš? – upitao je ljubazno.

– Šest jaja, debeo odrezak i nekoliko komada pite. Posle toga dosta kafe.

Krčmar se osmehnu.

– Izgleda da si dugo bio na putu?

– Tako je – potvrdi Holidej kratko. – Može li?

– Naravno. Mogu da spremim hranu ukoliko imaš još ovoga – kazao je uzimajući novčić od pola dolara.

Dok iz džepa izvadi novčanicu od pet dolara i stavi je na šank.

– Poslednji novac – kazao je muklo.

– Biće dovoljno, stranče. Jelo je gotovo za dvadesetak minuta!

Zatim je nasuo Doku još jedno pivo i zamakao u odaju iza šanka. Holidej se malo nagnu, posmatrajući u ogledalu ljude iza sebe. Iako su bili malo opušteniji, mnogi su i dalje motrili na svaki njegov pokret. Verovatno im je bio potreban

neki jači dokaz da se radi o jednome od njih...

No, Holidej nije žurio. Izvadio je duvankesu i papir i počeo lagano da zavija cigaretu. Video je da za jednim stolom u pozadini sedi neki čovek i pažljivo ga motri ispod oka. Iako je izgledao nezainteresovano, predosećanje iskusnog pustolova nije ga varalo: taj neznanac ga je motrio pažljivije od svih ostalih.

Dok je zavijao cigaretu, setio se opisa koji mu je dala Dru Ris i zaključio da je usamljenik, crne kose i dugih tankih brkova niko drugi nego Brejs Hikam. Jer, izgledao je baš onako kako ga je devojka opisala, sa revolverom i opasačem na levoj i velikim lovačkim nožem na desnoj strani bokova.

Dok je u prvi mah bio iznenađen pošto je pretpostavljao da je Hikam već daleko. No, verovatno je postojao neki razlog zbog koga se ubica zadržao baš ovde i on je rešio da taj razlog pronađe.

Stavio je cigaretu u usta, a onda se nečega setio i lagano se uputio ka stolu na kome je Hikam redao karte.

– Imaš li palidrvce? – upitao je Dok ljubazno.

Ovaj odloži kartu koju je držao u ruci i podiže pogled.

Visoki neznanac stajao je pored njega naizgled ravnodušan i nezainteresovan, dok mu je na usnama igrao čudan poluosmeh. Naravno, Hikam je odmah primetio njegov opasač, kao i to da mu je ruka bila sasvim blizu drške kolta. Naravno, pre toga je video onu scenu sa krčmarom i o svemu imao određeno mišljenje.

Još uvek ćuteći, Brejs Hikam odloži i ostale karte i pogleda Holideja u oči.

Obojica su bila svesna da ih ostali posmatraju.

Onda je bandit zavukao prste u džepić košulje i odmah zatim ih izvukao.

– Kao što vidiš, nemam palidrvce – hladno je odbrusio.

Holidej slegnu ramenima i osmehnu se.

– Ne smeta. Pripaliću svojim.

Hikam se trže kada je ovaj ležerno stavio cigaretu među usne, izvadio palidrvce iz džepa i kresnuo ga o ivicu stola. Za trenutak je blesnuo plamen i sasvim jasno obasjao banditovo lice. Pošto je pripalio cigaretu, on baci drvce na pod i polako ga pritisnu nogom. Zatim je otpuhnuo dim prema Brejsu Hikamu i namestio na stolu pogrešno postavljenu kartu.

– Imaš li nešto na umu, stranče? – progundā Hikam tiho, oslanjajući prste leve ruke na ivicu stola, tik iznad drške revolvera.

Dok sleže ramenima.

– Hteo sam samo da govorim s tobom. Ti si Brant, zar ne? Onaj što je ubio Mek Kejna?

U salunu odjednom nastade mrtva tišina. Ljudi se sedeli bez pokreta i napeto iščekivali, spremni da se bace u zaklon pri najmanjem znaku neposredne opasnosti.

Brejs Hikam zažmiri, mada mu se na licu nije pomerio nijedan mišić.

– Šta ako jesam? – odvratio je posle kraće pauze.

– Hteo sam samo da te vidim!

– Pa, lepo, video si me. Kako mi se čini, gledaš me već dosta dugo.

Dok levom rukom načini umirujući pokret.

– Polako, prijatelju. Ja nemam ništa protiv tebe, veruj mi. Znam samo da je Mek Kejn bio brz na revolveru... Koliko sam čuo, kada si ga smakao, on te je držao na nišanu.

Pošto je bandit ćutao, Dok dobaci;

– To je već brzina u koju teško mogu da verujem.

– Hoćeš li da se uveriš? – progundā Hikam kroz zube. U istom trenutku, nekolicina ljudi najbližih izlazu, lagano ustade i šmugnu napolje. Odmah zatim, vrata su se širom otvorila, začulo se jedno „Ah!“ i ženski, Holideju dobro poznati glas.

– To je on! To je Brejs Hikam, čovek koji je ubio moga oca!

Dok je u sekundi bio svestan svega. Učinilo mu se kao da mu je neko pljusnuo hladnu vodu u lice. Iako je želeo, nije okrenuo glavu prema vratima, pošto ga je sopstveni revolverski instinkt naterao da potegne svoj kolt, čak i pre nego što je vratio pogled na Brejsa. Ali, u istom momentu ubica je skočio iz stolice kao izbačen iz katapulte, odgurnuo Holideja delić sekunde pre nego što je njegov kolt planuo. Odmah zatim se začuo pucanj, tane je probilo sto i otkinulo po veći komad drveta. Tada se Hikam zateturao i njegov revolver je grmnuo, mada pod nešto nižim uglom nego što je želeo.

Holidej se zatetura nazad pokušavajući da odgurne sto u stranu. Osetio je dodir vrelog olova po butini i mimo volje se „spustio“ na kolena. To mu je spaslo život, pošto je Hikam ponovo opalio. Ovoga puta mu je metak odneo šešir, ali to ga nije sprečilo da ponovo puca na bandita koji se u dva skoka našao pored

zadnjih vrata, dok mu se na desnoj strani košulje širila krvava mrlja. Iako se žurio da što pre napusti salun, Hikam još jednom opali, tako da se Holidej bacio na pod. U istom času, začuo je iza sebe rezak prasak pištolja malog kalibra... Nije bilo dvoumljenja: sada je znao da Dru Ris puca iz njenog malog „Smit Veson“ revolvera.

Dok hitro skoči i ispali još jedan hitac na Hikama koji je nestao u vratima. Zatim je devojčin revolver prasnuo još dva puta, a onda je zavládala tišina.

Hramajući zbog lake rane na butini, Holidej pođe do vrata. Naslonivši se na zid, obazrivo je provirio napolje. Iako je Hikam bio već na kraju ulice, Dok podiže kolt, pažljivo nanišani i ispali poslednji hitac. Ali, zakasnio je za delić sekunde, jer se bandit tren ranije izgubio iza ugla.

Još dok je punio revolver, neko mu je prišao. Bila je to Dru Ris, prašnjavog odela, ali lica crvenog od sunca i očiju koje su uzbuđeno sjale.

– Ne dajte mu da pobegne! – povikala je mašući rukama. – Za njim!

Iza nje u salunu, ljudi su se polako počeli dizati sa poda.

– Ja mislim da je ovaj kučkin sin neki šerif...! – povika jedan, a ostali zažagoriše.

To je za Holideja bilo dovoljno da shvati kakva opasnost im preti. Stežući zube da bi savladao bol, zgrabio je devojku i, povukavši je sa sobom na ulicu, ispalio još dva metka. Ljudi ponovo polegaše po podu.

Begunci potrčase dalje, a Dok se okrete da bi prema vratima saluna ispalio još jedan metak. Učinilo mu se da je video kako krčmar stavlja dvocevku na prozor

kako bi ih bolje nanišanio. Zato jače potrča, snažno uhvati Dru i povuče je iza ugla. Sada se kao srećna okolnost pokazala to što su ostavili konja sa druge strane, tako da su imali vremena da skoče u sedlo i pojure.

– Brzo, samo brzo! – povikao je devojci. – I ne okrećite se!

Shvativši da su u velikoj opasnosti, devojka bez reči podbode konja i jurnu niz ulicu. Dok je jahao samo nekoliko metara iza nje i već izvukao pušku iz futrole pored sedla. Za svaki slučaj je pripucao prema iznenađenim „posmatračima“, jer nije hteo ništa da rizikuje.

Čim su napustili poslednje kuće, oko ušiju im zazvižda topao vetar užarene ravnice. Holidej se osvrte i ugleda grupu ljudi koja se skupljala u glavnoj ulici...

Da li će ih goniti? To nije mogao da zna, jer su takve stvari zavisile od najrazličitijih okolnosti. Puneći revolver, bacio je pogled na levu stranu i ugledao konjanika koji je jahao tako brzo, kao da ga đavoli gone.

To je prokleti Brejs Hikam, zaključio Dok. Ako nas budu gonili, nećemo moći da pratimo ubicu, zaključio je ljutito.

*

– Kako se usuđujete da kažete tako nešto? – povika Dru ljutito i nesvesno jače pritegnuvši zavoj na Dokovoj butini.

On zastenja.

– Lakše, devojko, lakše malo... Da se niste onako iznenada pojavili i izgovorili Hikamovo ime, sada bi već bio naš.

Dru ga sumnjičavo odmeri.

– To samo vi kažete. Bolje priznajte da sam vam spasla život. Trebalo bi da pokažete bar malo zahvalnosti...

– Čujte, gospodice Ris – prekide je Holidej ljutito. – Ja sam prepoznao Hikama i počeo da razgovaram sa njim, kako bih ga se dočepao. Sasvim svejedno da li tada ili kasnije... Pošto sam bio sumnjiv svima u salunu, morao sam da delujem polako, inače... Pa, pomislili bi da sam šerif i za čas bih bio mrtav. Zato sam hteo da se predstavim kao revolveraš i...

– Oh, tako znači... – prekide ga ona nešto mekše.

– Da, da... Na bilo koji način bih ga sreo, ali vi ste naišli i povikali kako vam je ubio oca – reče Dok, za trenutak začu-ta i gurnu šešir na potiljak. – Hm... izgleda da smo gonioce skinuli sa vrata – dodao je pogledavši između dva brežuljka. – Izgleda da ih je zavarao onaj lažni trag koji sam ostavio. Iako se još vidi mali oblacić na severu, pretpostavljam da će brzo odustati i vratiti se kućama.

I pored te konstatacije, on se i dalje zadržao na mestu sa koga je mogao da posmatra predeo.

– Jesmo li izgubili Hikama? – upitala je Dru tiho.

– Mislim da nismo. Dok smo bežali iz Uvale, video sam ga kako juri prema jugoistoku. Pretpostavljam da je, čim je prošao Rim–kanjon, skrenuo sasvim na istok...

– Zar...? Znae kuda se uputio?

Dok nije odmah odgovorio.

– Pretpostavljam da se uputio u srce oblasti Red River, tako da je morao na istok. Gde će se zaustaviti, to ne znam. Ipak, verujem da će se pojaviti u nekom naselju ili logoru lovaca na bizone. Trgovci kožama često prave velike logore, gde dolaze lovci koji im donose ogromne količine koža na prodaju. To bi

moglo biti sasvim zgodno mesto za čoveka u bekstvu.

– Znae li gde su ti logori?

– Neka mesta dobro poznajem, dok sam za druga samo čuo. Kada nađemo jedno, upoznaćemo se sa situacijom i videti šta dalje.

– Zar ne bi bilo bolje da nekako pro-nađemo trag i krenemo za njim?

Holidej odlučno odmahnu glavom.

– Možete utrošiti koliko god hoćete vremena, ali to neće ništa vredeti. Ni Hikama, niti bilo koga drugog ne možete pratiti na ovoj teritoriji. Stotine odmetnika i probisveta tumara ovuda i zaista je teško...

– Shvatam... razumela sam – prekinula ga je bezvoljno.

Dok je odmeri, iznenađen tonom njenog glasa i malodušnošću koja joj se mogla pročitati na licu.

– Zašto ste tako tihi, gospodice Ris? Gde je nestala sva vaša energija?

Devojka podiže glavu i oči joj ponovo sevnuše nekadašnjom vatrom.

– Pretpostavljam da sam malo umorna i... to je sve. Ali, nemojte misliti da sam se predomislila ili na bilo koji način odustala. Znaite, nastaviću sve dotle dok Brejs Hikam ne bude uhvaćen ili mrtav! I još nešto... Shvatam da sam vam sve pokvarila i da ste zbog mene mogli da stradate. Pored toga... izgleda da sam sve namerno učinila, samo da bi vam se osvetila što ste me ostavili samu na visoravni. Sada mi je žao zbog toga, ali...

Holidej se pogladi po bradi.

– Računao sam da ćete se vratiti kući, gospodice... Izgleda da sam potcenio

vašu tvrdoglavost... ovaj... odlučnost i priznajem da je to bilo rizično.

– Rizično? – ponovila je Dru iznenađeno. – Pih, ne plašim se nikakvog rizika!

– Zaista? – dobaci Dok ironično. – Pa, ja bih to najradije nazvao nepromišljenost. Draga moja gospođice, da li vam je jasno da u onu rupu od saluna nikada ne zalaze mlade i lepe devojke? Da nisam bio tamo kada ste se pojavili, vaša sudbina bi bila zapečaćena.

Dru se nasmeja.

– Oh, nemojte preterivati, gospodine Holideje! Nisam osoba koju može da uplaši nekoliko pijanih muškaraca. Osim toga, imam i revolver.

– To znam, ali... mislite da bi vam pomogao? Snaga rulje je takva da... Oh, zaista mi je drago što tako nešto niste upoznali. Da su se ustremili na vas...

Dru pocrvene. Setila se iskustva sa Hikamom i strašan bol joj je presekao grudi. Sada je shvatila u kakvu opasnost je dovela sebe i Holideja. I to samo zbog slepe želje da mu se osveti što ju je ostavio. Već u sledećem trenutku je počela da drhti, a onda osetila njegove ruke oko svojih ramena.

– De, de... nisam trebao da kažem tako nešto. Znam da si duboko povredena, ali... ne brini. Sve će biti u redu...

Shvativši da joj se prvi put obraća sa „ti“, Dru se oloni na njegove grudi i odahnu. Bilo joj je lepo u tom čvrstom zagrljaju, osećala se nekako toplo, zaštićeno, ali u isto vreme i uzbudljivo. Bila je zatečena, pošto nikada nije osetila ovako nešto.

Posle nekoliko trenutaka, on se odmače i lagano joj podiže bradu.

– Sada je sve u redu, Dru?

Klimnula je glavom.

– Hoćete li mi dozvoliti da pođem sa vama?

Dok se nasmeši. Devojčino lice opet je dobilo stari, bezbrižni izraz i bilo mu je drago zbog toga.

– Ne vidim drugog izbora – odvratio je. – Ovde vas svakako neću ostaviti.

– U redu – odvratila je kratko.

– Ali samo za sada – dodao je Holidej.

– Kada stignemo do Nakome, vi ćete ostati tamo, a ja ću produžiti za oblast Red River.

Htela je da mu se suprotstavi, ali je na vreme odustala. Kratko se nasmešila i kazala:

– Videćemo kada za to dođe vreme.

Holidej uzdahnu. Pretpostavljao je da će sa tom devojkom biti još nevolja. No, sada nije bilo povratka. Morao je da nastavi i sprovede svoj plan na najbolji mogući način.

– U redu – odvratio je kratko. – Treba da se spremimo za počinak. Uskoro će pasti mrak.

*

Sledećeg dana prešli su Crvenu reku i ušli u nenastanjenu oblast. Holidej je pretpostavljao da je i Hikam uradio isto i da je sada bezbedan od svih potera. Naime, da je jahao levom obalom reke, još uvek bi se formalno nalazio u Teksasu, u stalnoj opasnosti od rendžera, federalnih jedinica ili mnogobrojnih lokalnih šerifa. U srcu oblasti Red River te opasnosti nije bilo. No, ni tu nije mogao da se opusti, jer se svuda moglo naleteti na lovce na učenjene glave koji su krstarili „divljom zemljom“.

Holidej i Dru su napredovali bez problema. Devojka nije Doku pravila nikakve smetnje i u potpunosti je sledila njegove savete i uputstva. Ponekad bi besno sevnula očima ili ljutito stisnula usne, ali mu se nije otvoreno suprotstavljala. I sam Holidej se čudio ovakvom ponašanju. Činilo mu se da je devojka za kratko vreme prilično sazrela i sada drugačije razmišljala. Osim toga, ono na visoravni Medison Het bila je za nju zaista dobra škola.

Bio je dan i jahali su u potpunoj tišini. Kada su zašli u brda, Holidej je već počeo da oseća nelagodnost, što je bio jasan predznak mogućih loših događaja. Zašli su u jednu uvalu i on ustuknu. Opasnost je bila tu, mogao je gotovo da je „namiriše“. Napravio je poseban manevar i naleteo na devojčinog konja, što ju je nateralo da uplašeno krikne. Životinje su se sudarile i obe poklekale na prednje noge, dok je Holidej jednom rukom pritegao vodice, a drugom izvadio pušku iz futrole.

– U zaklon! – povikao je. – Iza one stene, pozadi!

Dok je uspeo da pridigne svoga konja baš u trenutku kada su sa obe strane uvale zapraštale puške. Dvojica „nevidljivih“ u zasedi su želeli da ih uhvate u unakrsnu vatru, ali je Holidejeva brza akcija to onemogućila. Dru se spetljala pokušavajući da ispravi konja, a kada joj je hitac prozviždao pored lica, napregla je svu snagu da pridigne životinju i brže bolje se sakrila iza stene.

Inače, Dokov postupak ju je iznenadio i zbunio. Smatrala je da će i on krenuti za njom, ali to se nije dogodilo. Dao joj je nekoliko uputstava, podbo konja peta-

ma i sada je imala priliku da posmatra manevar koji je videla svega jednom i to kada su Indijanci napali logor njenog oca.

Naime, Dok je iz sedla kliznuo u stranu, držeći jednu nogu van uzengije. Levom rukom se čvrsto držao za jabuku sedla, ostajući nekako da „visi“ sa leve strane konja, u trku pucajući iz puške preko konjskog vrata. U jednom trenutku mahnio je rukom držeći pušku samo za ručicu punjenja i malim, gotovo automatskim pokretom ubacio u cev novi metak. Puška je opalila, a zatim se ponovilo isto...

Stigavši u zaklon, devojka iz futrole izvadi pušku. Tanad koja su fijukala oko Holideja, stvarala su oblačiće prašine koji su u vazduhu pravili razne figure. Sa desne strane su se začula dva hica, a sa leve samo jedan. Dok je još uvek jahao kroz jarugu kada je ona ugledala strelca sa leve strane i prinela pušku obrazu. Začuo se prasak i udar kundaka malo ju je zaljuljao u sedlu. Čovek sa leve strane se izmakao i odskočio u stranu. Videlo se da je iznenađen i Dru se osmehnula. Bila je zadovoljna što je bar za trenutak pomogla Holideju.

Za to vreme on je već bio daleko u jaruzi, dok su mu oko glave zujali kuršumi. Onda se, isto tako iznenada, vratio u sedlo sa namerom da istera konja na čistinu. Daleko iza sebe čuo je pucnje i obradovao se kada je shvatio da je u pitanju devojka: to mu je savršeno odgovaralo i ponadao se da će hrabra Dru Ris bar još koji minut zaokupljati pažnju napadača.

Sada je skrenuo zadihanog konja uz blagu padinu i poterao ga punom brzi-

nom. Kada je umorna životinja počela da usporava, skočio je iz sedla i pomalo pognut, pešice požurio uz brdo. Bio je gotovo pri vrhu kada su meci zapraštali svuda okolo. Hitro se bacio u stranu, pao iza neke gomile zemlje i neprestano se kotrljajući, uspeo da zategne ručicu puške i ubaci nov metak. Onda je zastao, žurno kleknuo i opalio. Potrčao je napred nekoliko koraka i još jedanput ponovio isto. Sledio je još jedan „juriš“ i... treći put je imao sreće. Začuo se kratak i oštar jauk i napadač je pao sa uzvišenja. Dok je uspeo da vidi njegovo telo kako se kotrlja i pada dole u ambis sa druge strane stenovitog uzvišenja.

Naravno, on nije časio ni časa, već je slobodno potrčao do mesta gde se čovek malopre nalazio. Bilo je to zgodno udubljenje, sa dve strane zaklonjeno od radoznalih pogleda. Ipak, Dok je legao na zemlju i bacio pogled prema drugoj ivici uvale. Napadač koji se tamo nalazio ipak ga je primetio, ali bilo je suviše kasno. Hici su već praštali i Dok vide kako se čovek uhvati za ruku. Ispustio je pušku, okrenuo se i pokušao da zamakne iza litice. No, bio je dovoljan još jedan Holidejev hitac i on se uhvati za rame i pade na zemlju kao klada.

Holidej otpuhnu i lagano krete dole. Uzjahao je konja i za minut-dva stigao do mesta na kome je ležao drugi napadač. Iako je bio ozbiljno ranjen, čovek je još uvek bio živ i potpuno svestan. Dok se za trenutak zamisli razmišljajući šta da preduzme. Podigao je glavu i pogledao bledu Dru Ris koja je prišla sa puškom u ruci.

– Dobro ste se poneli, devojkco – pohvalio ju je kratko i iskreno.

Ona baci pogled na ranjenika.

– Je li još živ?

– Da. Bio je prilično uporan, pa sam morao da ga smirim.

Dru sjaha i otvori bisage nešto tražeći. Već sledećeg trenutka, klečala je pored ranjenika sa zavojem i bocom antiseptika u ruci. Sasula je nešto tečnosti na ranu i bandit bolno jeknu.

Holidej ih odmeri.

– Previjte ga malo, tako da ga mogu ispitati – dobacio je.

Ošinula ga je besnim pogledom.

– Ponekad pomislim da niste bolji od Hikama, znate li to, gospodine Holideje?

On se trže. Izgledalo je da je iskreno pogođen njenim rečima.

– Kako vam je tako nešto palo na pamet? – upitao je pomalo uvređeno.

– Pa, ovaj čovek je ranjen, a vi mislite o tome kako da ga ispitajte!

– Zašto da ne? Hteo je da likvidira i mene i vas.

– Znam, ali sada je bespomoćan. Trebalo bi da ga odnesemo lekaru.

Holidej nabra obrve.

– U blizini nema lekara, gospođice. Najviše što možemo je da ga iskoristimo.

Devojka se ćuteći nadnela nad ranjenika i počela da ga previja. Holidej joj je pomogao da ga ispravi i previje mu rame, a onda je uzeo čuturicu, poprskao mu lice vodom i pružio mu da popije nekoliko gutljaja. Čovek je čudno zatrepao i pogledao ga uplašenim, široko razrogačenim očima.

Dok nije želeo da okoliši.

– Teško si ranjen – obratio mu se kratko. – Mi smo za tebe učinili što smo mogli i mislimo da je sada red da učiniš nešto za nas.

Ranjenik se trgnu i grozničavim pogledom potraži devojk.

– Oh, gospođice, nemojte dopustiti da umrem! Boli me!

– Do prvog lekara je prilično daleko – prekinuo ga je Holidej grubo. – Ako nam pomogneš, možda ćemo te i odvesti tamo. Dakle... šta si odlučio? Nemamo vremena za čekanje.

Čovek se zakašlja i pokuša rukom da obriše usta. Videvši da mu je ruka krvava, uplašeno se trgao.

– Šta... šta želite da znate? – promućao je.

– Ko te je unajmio da nas pobiješ? Tebe i tvog ortaka?

– B... Brejs... Hikam – odvratio je čovek bez dvoumljenja.

– Znaš li gde je otišao?

– K... Koton kanjon. Da se pridruži Montana Stretu...

Holidej nabra obrve.

– Ma nemoj? A zašto bi tebi rekao kuda namerava?

– Da... dao nam je samo polovinu novca i... rekao je da... da ćemo ostatak dobiti kada... kada donesemo... vaše leševe...

– Ah, tako... Pa, priča mi zvuči logično... Imaš li još nešto da nam kažeš?

– Ne, ne, kunem se! – zavapio je i molećivo pogledao devojk. – Oh, odvedite me lekaru, preklinjem vas!

Ona ga je posmatrala bleđa u licu, ne mogavši da sakrije lagano podrhtavanje brade.

– Da, naravno – odvratila je saosećajno. – Samo, prvo treba dobro da te previjemo i utegnemo ti nogu i ruku.

Pogledala je u Holideja očekujući da on potvrdi njene reči. No, Dok ju je uzeo za ruke i ćutke povukao u stranu.

– Imam jedan predlog za vas, Dru. Naime, ako toliko želite, vi ga slobodno odvedite lekaru. Nakoma je u ovom pravcu i to na otprilike dva dana jahanja. Samo, mislim da će biti mrtav pre nego što uopšte stignete do grada.

– A vi? – upitala je devojka radoznalo.

– Ja nastavljam za Koton kanjon. Pa... to smo i hteli, zar ne? – dobacio je prilazeći konju.

Dru žustro pođe za njim.

– Nije valjda da ćete ga tek tako ostaviti?!

Holidej uzdahnu. Osećao se pomalo umorno, tako da mu nije bilo do prepirke.

– Čujte, gospođice – odvratio je mirno. – Želite li da uhvatim Hikama ili ne?

– Naravno da želim, ali... ali ne možemo ostaviti ovog čoveka na samrti! To je nečovečno! Pomozite mi bar da mu namestim ruku i nogu i onda da ga popnemo na konja!

Dok nevoljno klimnu glavom.

– Dobro, ali to je sve. Odvedite ga u Nakomu, a posle me potražite u Koton kanjonu... ako želite.

– Naravno da želim – odvratila je devojka i za trenutak oborila oči. – Ali, ne mogu da budem baš tako nehumana...

Holidej samo odmahnu rukom.

– On tu reč i ne razume, gospođice Ris – prekide je ironičnim glasom.

Devojka ga zamišljeno odmeri.

– Ali, ja je razumem i to je važno. Znam šta ta reč znači kao što znam i svoje ljudske obaveze...

– A kada bi on bio Hikam?

Dru se zamisli.

– To bi, naravno, bilo nešto sasvim drugo... mada... nisam tako sigurna.

Holidej kleknu pored razbojnika i opipa mu nogu.

– Dajte da završimo to, Dru. Kada sunce krene prema zapadu, hteo bih da budem daleko odavde.

*

Stražar sa dvocevkom u ruci doviknu nešto konjaniku koji se približavao uzanom prolazu – jedinim prirodnim „vratima“ koja su morala da se prođu da bi se ušlo u uvalu zvanu Koton kanjon.

– Još jedanput ti kažem da odmah staneš, mister, ili će ti se glava otkotrljati niz padinu! – viknu čovek oštro.

Brejs Hikam istog trenutka zategnu vođice i diže ruke do visine ramena. Bacio je pogled prema čoveku koji je stajao na steni iznad puta.

– Vidim da si razuman! – dobaci glas zadovoljno. – Kako se zoveš?

– Brejs Hikam. Došao sam da se vidim sa Montana Stretom. On me dobro poznaje.

Čovek otpljunu u stranu i nonšalantno odvrati.

– Možda je zaista tako, ali ja te ne poznajem, druškane. I dok mi se ne kaže drugačije, ti lepo otkopčaj opasač i baci ga na zemlju. Isto važi i za revolver kao i za pušku... Ali, bez trikova, samo jednom rukom...

Hikam se nekoliko trenutaka dvoumio, a onda ipak rešio da posluša. Shvatio je da nema šanse protiv čoveka koji ga drži na nišanu i kao na dlanu ima svaki njegov pokret. Kada je uradio sve što mu je naređeno, stražar klimnu glavom.

– U redu je, zadovoljan sam tobom. A sada poteraj konja niz jarugu i to sasvim lagano. Ja ću biti iza tebe.

Hikam ćutke potera konja niz kanjon, a stražar krenu za njim ivicom kamenog ispusta. Na mestu gde se kanjon širio, sa jedne strane je ugledao puno pećina prosto urezanih u liticu. Na drugom kraju, Hikam ugleda krovove tri ili četiri brvnare.

– Pođi prema kolibama – naredio mu je stražar.

Hikam se isceri.

– Zar se ne brineš što si ostavio ulaz bez straže?

Čovek se osmehnu i pokretom glave pokaza naviše, prema vrhu stene. Tu je ugledao još jednog stražara sa puškom u ruci. Očigledno, Stret je pazio da skrovište bude dobro čuvano.

Kada se približio, Brejs ugleda neko licinu ljudi koji su mirno sedeli i razgovarali. Ostali su malo podalje bezbrižno dremali i videlo se da se svi osećaju veoma sigurno. Spazivši flašu sa pićem u ruci jednog od bandita, Hikam pohlepno obliznu usne. Ugledavši ga, čovek podiže flašu i veselo ga pozdravi:

– Zdravo, Brejse! Dugo se nismo videli, zar ne?

– Tako je, Džek – odvrati Brejs Hikam i pogleda na levu stranu baš kada se na vratima brvnare pojavila jedna prilika.

Bio je to omalen, pomalo dežmekast čovek koji je nosio dva ukrštena opasača sa revolverima i šešir širokog oboda. Prijateljski se nasmejao, prišao Hikamu i pružio mu ruku.

– Brejs Hikam! Hm... stvarno mi je milo što te vidim, čoveče!

Brejs sjaha, prihvati pruženu ruku i doviknu stražaru koji je još uvek bio iza njega:

– Sada mi donesi oružje!

Ovaj ga nezainteresovano odmeri i sleže ramenima.

– Oružje je tamo gde si ga i ostavio, druškane – odvratio je okrećući konja. – Ako ti je potrebno, ti se vrati i slobodno ga uzmi.

Rekavši to, on se okrete i odjaha. Montana Stret se veselo nasmeja, jer se Brejsovo lice crvenelo od ljutine.

– Znači, ipak si stigao, drugar – progundao je zamišljeno, odmeravajući Hikama svojim buljavim, zlim očima. – Mogu ti reći da sam očekivao da se pojaviš. Čuo sam da si imao neke neprijatnosti kod Končoa, a onda i nešto sa Mek Kejnom blizu Vendelove uvale?

– Do vraga! Novosti zaista brzo putuju! Stret sleže ramenima.

– Držim uvo na zemlji. Nego... znaš li ko je bio onaj čovek sa kojim si se sukobio kod Vendela?

Hikam odmahnu glavom.

– Nisam se zadržavao da bih mogao da saznam. Ali, ostavio sam dva momka na putu da se pobrinu za njega. Naravno, i onu curu što je sa njim...

Montana Stret se nasmeja.

– Moraće da upotrebe sve svoje znanje ako žele da udese Doka Holideja!

Hikam se trže.

– Holideja? – ponovi iznenađeno. – Nisam znao da se i on u to umešao!?

Stret slegnu ramenima.

– Ne znam šta je tačno u pitanju, ali sigurno je da se radi o Doku Holideju. Misliš li da će ti ljudi koje si ostavio moći da ga srede?

Hikam sada više nije bio tako siguran.

– Pa... pretpostavljam da hoće. Radi se o Meskitu i Palmeru. Obojica su dobri, a Holidej se neće nadati...

Stret se još glasnije zacereka.

– Holidej ima neko šesto čulo i prosto oseti takve stvari. Ako ih spazi pre nego što ga pogode, gotovi su.

Hikam je sada delovao pribranije.

– Možda... U svakom slučaju, to će ga usporiti.

– Možda, druškane, možda... Name-ravaš li da ostaneš ovde ili si samo u prolazu?

– Neću se duže zadržavati. Hteo sam za Arkanzas, pa onda do Luizijane i dalje, niz Misisipi. Za ljude kao što sam ja tamo ima dosta mogućnosti.

Stret se počesa po bradi.

– Za tako nešto treba i novca.

Hikam klimnu glavom.

– Tako je. Računao sam da možda imaš nešto gde bih mogao da pomognem.

Montana zadovoljno coknu jezikom.

– Nisi izgubio nimalo od svoje oštroumnosti, drugar. Ako baš hoćeš da znaš, imam nešto na umu i... treba mi još jedan čovek. No, hajde unutra, pa ću ti sve ispričati.

*

U Nakomi uopšte nije bilo prijatno. Vazduh je zaudarao na ustajale i neštavljene bizonske kože, znoj i viski. Ne naviklom strancu sve je to delovalo jako neprijatno. Osim toga, svuda je bila prisutna prašina koja se lepila za kožu, uvlačila u grlo i nozdrve. Kola sa neštavljanim bizonskim kožama ponekad bi sasvim zakrčila ulicu, tako da uopšte nije moglo da se prođe. Ljudi su se tada lju-

tili i psovali vozare, dolazilo je do tuča, a nisu bili retki ni oružani obračuni.

Dru Ris je zbog svega toga bila strašno iznenađena kada je ušla u grad. Miris koža izazivao joj je mučninu, tako da je bila prinuđena da uzme maramicu i veže je preko donjeg dela lica. Naravno, u toj sveopštoj gužvi niko nije obraćao pažnju na devojkicu koja vodi sa sobom konja na kome se klatio teško ranjeni čovek.

Uprkos Dokovom predviđanju, ranjenik je još uvek bio živ, pa se devojkica žurno probijala kroz gužvu želeći da što pre stigne do lekara. Kada je najzad našla ordinaciju, primio ju je mlad čovek sa naočarima, dugom kosom i tankim, kao olovkom nacrtanim brkovima. Sa mukom su ga uneli u kuću.

Posle pola sata izašla je iz ordinacije sa nekim čudnim osećanjem u srcu. Iako je lekar rekao da čovek neće preživeti, bilo je delimično zadovoljna pošto je smatrala da je učinila sve što je bilo u njenoj moći. Ako je sudbina želela drugačije, ona tu nije mogla ništa...

Uzdahnula je, uzela oba konja za uzde i posle nekih desetak minuta već ih je smestila u gradsku štalu. Iako se malo pomučila, uspela je da nađe pansion sa pristojnom sobom i toplom vodom. Kada se malo sredila i sišla na ručak, osećala se kao druga osoba. Pomislila je na Holideja i srce joj je zaigralo. Kada bi samo mogla da zna šta se sa njim dešava...

– Dru, konačno sam te našao! – prenu je jedan glas iz razmišljanja. – Tražio sam te u svim pansionima duž reke i već sam izgubio svaku nadu!

Okrenula se i zapanjenim pogledom posmatrala Sema Bonija. Bila je toliko iznenađena, da u prvi mah nije znala šta da kaže ili učini...

– Oh, nije moguće... Seme! Ne mogu da verujem! Šta te je, pobogu, dovelo ovamo? Zašto nisi na ranču?

Boni se ušepRTLji. Bilo je očigledno da nije očekivao ovakav doček.

– Pa... Manuel će brinuti o svemu – promućao je zbunjeno. – Ti znaš da je on pouzdan i da...

– To znam, ali mi nije jasno zašto si došao? – prekinula ga je.

Uzeo ju je za ruku i pomogao da ustane.

– Reći ću ti na putu do doktora.

– Do doktora? – zapitala je sa nevericom. – Ne razumem.

Boni se nasmeši.

– Čekaj, sve ću ti objasniti. Čuo sam da je neka devojkica dovela ranjenika u grad i odmah požurio do lekara. Naravno, oduševio sam se kada sam shvatio da si to ti. Onda mi je lekar rekao da te dovedem, jer je onaj razbojnik na umoru i želi da ti kaže nešto o Brejsu Hikamu.

– Onda, hajdemo! – povika Dru, zgrabi šešir sa stolice i povuče Bonija za ruku.

*

Čim je ugledao stražara na ulazu u Koton kanjon, Holidej je znao da će morati da ga likvidira. Sa mesta na kome se nalazio mogao je pogledom dopreti do prolaza i dela kanjona. Video je da se u dubini prostora naziru brvnare, ali je sve bilo prilično daleko. No, Dok je pretpostavljao da unutra ima nekoga, iako

se sada, dok traje neopisiva vrelina, ništa nije micalo niti čulo.

Po ponašanju stražara shvatio je da je sam i da neće imati većih problema. Čovek nije bio previše revnosta, mada je redovno šetao kratkim kamenim puteljkom koji mu je bio na raspolaganju. Pored toga, dosta je sedeo i pušio, baš kao čovek kome je dosadno i koji nema s kim da progovori.

Dok je ostavio konja u šumarku u blizini, a onda nastavio pešice, sa zapetom puškom u ruci. Dosta vremena mu je trebalo da se došunja do svog sadašnjeg položaja odakle je mogao da posmatra ulaz u kanjon. Ležao je već puna dva časa u iščekivanju hoće li stražar biti zamenjen ili ne. Iako mu je izgledalo da je čovek sam, morao je da bude sasvim siguran u to. Ako bi nepromišljeno zapucao, a ispostavi se da su banditi u blizini, sam ne bi izvukao živu glavu. S druge strane, ako pak banditi nisu bili u kanjonu, onda je samo gubio vreme, dok je Brejs Hikam svakog minuta odmicao sve dalje i dalje.

Bila je to situacija u kojoj je od dva zla morao da se odluči za manje: on je izabrao da motri na čuvara. Računao je da i čovek na straži mora znati nešto o tom banditu, ako se tu uopšte pojavio.

Posle više od dva sata bio je ubeđen da stražar čuva prilaz praznom kanjonu. No, nije bilo načina da mu priđe, a da ga ovaj ne primeti i ne pripuca. Promeškoltio se na svom mestu u visokoj travi i namestio se onoliko udobno koliko je to bilo moguće. Sa jednog niskog drveta odlomio je račvastu granu, zabio je u zemlju i na račvast kraj lagano naslonio pušku.

Nišanio je dugo i pažljivo, jer je svaka greška morala biti isključena. Posmatrao je čoveka koji je sedeo i pušio, dok mu je dvocevka bila oslonjena o stenu. Ciljao je u desnu nogu, negde između kolena i kuka, zaustavio dah i opalio. Već u sledećem trenutku stražareva noga je poletela uvis kao izbačena oprugom, a onda se začuo tup udarac o zemlju. Drugi Holidejev hitac odbacio mu je dvocevku van domašaja ruke, mada je bio toliko obuzet bolom da nije pomišljao ni na kakav otpor.

Naime, njegovo zgrčeno telo počelo je da se kotrlja niz puteljak i najзад, preko kamenog ispusta, palo u jarugu u oblaku prašine.

Holidej ustade i potrča. Jednim okom je osmatrao kanjon u kome nije bilo znaka života, dok je sa druge strane spremno očekivao stražarev napad. Međutim, svuda okolo je vladala tišina.

Dok se brzo našao pored čoveka koji je jaukao držeći se za nogu i uperio mu cev puške u grudi.

– Da li ima nekoga u kanjonu, amigo? – upitao je pritiskajući mu grudi vrhom čizme.

Čovek počeo da krklja i preplašeno zakoluta očima.

– Ni... nikoga – procedio je. – Tu sam... samo ja... na straži!

Po izrazu njegovih očiju, Dok shvati da čovek govori istinu. Jedva primetno se osmehnuo i stavio cev puške čoveku ispod brade.

– A sada, amigo – nastavio je mirnim, blagim glasom – reći ćeš mi gde je Brejs Hikam, inače...

Šemrok je prvobitno bio mesto za sastajanje na velikoj Crvenoj reci, kako su je nazvali prvi lovci na bizone zvani „bežači“. Naime, oni sami su najradije upotrebljavali ovu reč koja je svoje korene imala u prošlosti i doživljajima prvih lovaca. Naime, nekada su lovci punom brzinom jurišali u stado bizona u trku i koristeći teški kolt, iz neposredne blizine pucali žrtvi iza uha, zatim je obarali i bežali što su brže mogli da ih ostale životinje ne bi pregazile. Neki su, opet, koristili puške i sa veće udaljenosti gađali životinje u kičmu iznad plećke, ranjavali ih, da bi ih po odlasku krda sasvim dokrajčili.

Svi lovci su sami skidali kože sa svog ulova, strugali ih, usoljavali... a zatim ih tovarili na grubo sklepana kola ili nosiljke i prevozili do unapred određenih mesta na Crvenoj reci, gde su ih u dogovoreno vreme čekali kupci.

Šemrok je izrastao na širokoj rečnoj okuci i neprestano se širio. Ime je dobio po jednoj kožarskoj kompaniji iz Čikaga koja je tako reći, imala monopol nad trgovinom kože u toj oblasti. Kasnije je kompanija propala, druge su došle na njeno mesto i sve je teklo kao pre. Naravno, naziv Šemrok je ostao, kolibe i šatore zamenile su brvnare i mesto se lagano širilo. Ljudi su otvarali gostionice i panzione, trgovina kožama je cvetala i ako je imao da plati, niko nikoga nije pitao za prošlost. Ljudi su odlazili i dolazili, neki su se zadržavali samo dan dva i nestajali da se više nikada ne vrate.

U gradiću je sada postojalo nekoliko stalnih agenata i predstavnika trgova-

ca kožom koji su otkupljivali sirovine za preradivačka preduzeća na istoku. Najveća od svih otkupnih stanica bila je agencija „Kec pik“ koja je imala i svoj vozni park za transport kože do najbliže železničke stanice. Osim toga, agencija je plaćala u gotovom novcu koji je redovno dopreman pod stražom, a naročito kada se očekivalo prispeće velikih količina kože.

Sada je bio takav slučaj.

Lovci na bizone, do tada rasuti po dolini Čukasa, lagano su se okupljali i kretali ka Šemroku, terajući kola koja su se povijala pod teretom sirovih kože. Bili su željni zadovoljstva koja je nudilo naseljeno mesto, ali nisu mogli da žure pošto su im kola veoma sporo napredovala. Jednu družinu je, srećom bez većih posledica, napala grupa Indijanaca koji su zbog nekog razloga napustili rezervat.

Ipak, lovci bufala bili su veoma zabrinuti. Iako ih Indijanci nisu ponovo napali, u jednoj uvali su pronašli telo belog čoveka odevenog u indijansko odelo. Videlo se da se kretao ranjen, ali nije mogao dalje od jaruže, gde je pao iz sedla. To ih je navelo da posumnjaju da su i drugi napadači bili Indijanci. Stvar je bila krajnje sumnjiva i neobična.

Ubrzo su tačno znali da su i ostali napadači bili preobučeni belci, jer su otkrili da su iz točkova na kolima ukradeni sigurnosni klinovi. Posle predene dve tri milje, sa jednih kola su spali točkovi i rasuli se po zemlji. Pre nego što su uspeali da teret ponovo natovare, isto se desilo i sa drugim kolima.

Lovci su povezali „dva i dva“ i shvatili da ih neko namerno zadržava, kako ne bi na vreme stigli u Šemrok. No, nikako nisu mogli da dokuče zašto se to radi...

Ali, Dok Holidej je znao. Stražar u Koton kanjonu otkrio mu je plan Montana Streta. Naime, trebalo je zadržati lovce, tako da za svoje kože ne mogu da naplate novac koji ih je čekao u skromno čuvanom trezoru agencije „Kec pik“. Kao i uvek do tada, novac je stigao samo dan pre planirane isplate, kako bi se smanjio rizik od pljačke. Stret je insceni-
rao napad na lovce, što je značilo da će novac ostati u agenciji dan duže. Pošto je znao da obezbeđenje nije veliko, smatrao je da sa još nekolicinom ljudi može da je napadne i opljačka pripremljeni novac.

Holidej je ujahao u grad na potpuno iznurenom konju. Žurno je sjahao i ostavio ga u štali na početku ulice, naredivši da se o životinji vodi najveća moguća briga. Odmah zatim, kupio je drugog konja i naredio da ga čeka u potpunosti spreman i osedlan. Posle toga je sa puškom u ruci pošao da potraži agenciju „Kec Pik“. U stvari, štalski momak mu je pre toga objasnio da je „Pikova“ brvnara malo izdvojena od naselja i da je smeštena na jednom rukavcu reke koji zavija ulevo. Samo je klimnuo glavom i žurno pošao u tom pravcu, nadajući se da će ipak stići na vreme.

Prešavši gotove dve trećine puta, Holidej začu dva snažna hica. Odmah mu je bilo jasno da je zakasnio i da je napad počeo. Gotovo je protrčao pored poslednjih zgrada i, izašavši iz naselja, ugledao brvnaru na kojoj je pisalo „Kec pik“.

Kuća je bila udaljena oko stotinak metara, na padini koja se spuštala do obale. Sedmorica Stretovih ljudi kružili su oko brvnare i zasipali je kuršumima. Iznutra bi se čuo pokoji pucanj: izgledalo je da su službenik agencije i njegov pomoćnik odlučili da pruže otpor, iako su napadači bili nekoliko puta brojniji.

Sigurni da se ovoj dvojici niko neće pridružiti, banditi su delovali opušteno i gotovo bezbrižno. No, Holidej nije razmišljao ni trena. Spustio se iza jednog oborenog debla i brzim pokretom ubacio metak u cev: opalio je, pet puta brzo repetirao, a onda opet opalio. To je uradio planski, pošto se tako stvara utisak da ima više napadača...

Jedan bandit je kriknuo i pao sa konja koji se sapleo o neki panj. Dok je pucao, Holidej za tren oka spazi Brejsa Hikama koji je žurno umakao iza ugla kuće. Što se tiče Montana Streta, njega je prepoznao na osnovu crteža i opisa koji su se nalazili na mnogobrojnim poternicama. Banditski vođa je bio nekako poluokrenut u sedlu i žustro dovikivao ljudima da uzvrate paljbu i pucaju prema mestu na kome se Holidej nalazio. On je ponovo vešto napunio pušku i pripucao. Odmah zatim, meci su počeli da „dobuju“ po deblu i Dok se prilepi uz zemlju.

U istom trenutku, jedan od branilaca agencije istrčao je na terasu i pucao najbližem banditu u leđa. To je iskoristio Dok i ponovo pripucao. Onda je Hikam jednostavno „izronio“, brzo skočio na trem likvidirajući čoveka ispred sebe. Taman kada je Dok hteo da pripuca na prokletnika, on šmugnu unutra i zalupi vrata za sobom.

Holidej glasno opsova: to baš nije očekivao. Unutra je bio još jedan čovek agencije, a Hikam je...

Njegovo razmišljanje prekide kiša kuršuma koja je zasula deblo. Progundao je neku kletvu, jer nije mogao da se pomeri i udalji se sa tog prokletog mesta. Onda je začuo topot kopita i video kako mu se nekolicina njih približava. Ne čekajući ni časa, izvukao je kolt, pripucao, a onda se bacio na drugu stranu. Dok su oko njega praštali meci, opet je ponovio isti manevar: video je da je pogodio jednog, drugi i treći su se izvukli... Osetio je kako ga je zrno okrznilo po ramenu, a onda čuo pucnje iza sebe. Banditi su iznenađeno zastali i posmatrali svog druga koji je bez glasa skliznuo niz konjske sapi. Kada su shvatili da iz pravca Nakome dolaze dva jahača kao pojačanje, okrenuli su se i nadali konje u trk.

Holidej uzdahnu i lagano ustade. Dru Ris mu je prilazila zajedno sa mlađim čovekom koji je još pucao u pravcu bandita. Onda je zavládala tišina...

– Gde je Hikam? – upita devojka umesto pozdrava.

– U brvnari – odvrati Dok kratko. – A sada se sklonite u zaklon sa tim kaubojem koji obožava da puca. Ja ću se pobrinuti za Hikama.

– Samo da vam kažem da... – počela je Dru ljutitim glasom. No, nije uspela da završi rečenicu, jer ju je Holidej povukao iz sedla i gotovo bacio na zemlju iza debla. Odmah zatim, kuršum ispaljen sa prozora brvnare prozviždao je neposredno pored njih.

Sem Boni hitro leže pored Holideja i reče:

– Ne brinite se ništa, gospodine. Ja ću paziti na nju. Inače, zovem se Sem Boni i prešao sam toliki put samo da je zaštitim. Znaite, ja je volim i ne mogu da zamislim da joj se nešto desi.

Holidej klimnu glavom, dodirnu prstima obod šešira i u „cik-cak“ trku pojuri prema brvnari. Gotovo istoga trena jedan metak mu je prozviždao pored obraza, a onda se začula lomljava stakla na drugoj strani kuće: izgledalo je, naime, kao da Hikam hoće da „iskoristi“ prozor i kukavički se izvuče.

Ne časeći ni časa, Holidej pojuri prema stepenicama, potrča preko trema i svom snagom skoči na vrata: udarac je bio toliko snažan, da je Dok morao da se baci napred kako ga sama krila ne bi poklopila. Nastavio je da napreduje puzeći po podu i držeći otkočen kolt ispred sebe.

Tek sada, kada se slegla prašina, mogao je da se osvrne oko sebe: odmah je spazio Hikama sa jednom nogom na prozoru i vrećom novca u ruci. Iznenađen ovakvim upadom, bandit mehanički opali...

Kolt Doka Holideja sa drškom od slonovače planuo je dva puta. Brejs Hikam se trže i ispusti vreću sa novcem na pod. Začuo se neprijatni zveket; Brejs posrnu i uhvati se za okvir prozora. Pokušao je još jednom da podigne ruku, ali onda ga Dokov hitac pogodi i po treći put. Sada se njegovo telo čudno zaljulja, a onda tresnu na pod sobe, ostavljajući na zidu veliku crvenu mrlju.

Holidej se uhvati rukom za rame i tek tada shvati da je pogođen. Bol je bio jak, ali podnošljiv i on koraknu prema Hikamu koji je krkljao na podu. Lice mu je bilo sve bleđe i bleđe i Dok se strese. Znao je da je ovom čoveku ostalo samo još nekoliko trenutaka i da ga je smrt šćepala svojom ledenom šapom.

Iznenadio se kada je Hikam lagano podigao ruku i dao mu znak da pride bliže. Poslušao ga je, mada mu je to pričinjavalo bol. Lagano se nagnuo nad umirućeg bandita i čuo ga kako mrmlja:

– Ni... nisam... ubio Risa... – procedio je.

Dok se trže. Zbog čega Hikam priča ovako nešto sada kada je svestan da mu je kraj blizu?

– Ne razumem, Hikame – kazao je. – Mislim da ti ovo nije potrebno.

– Brejs odmahnu glavom uz bolnu grimasu. Videlo se da ga je taj pokret stajao napora, ali ipak nije odustajao.

– Ne lažem! Boni je... uzeo je... moj nož... veče... pre toga. On je... to je uradio... i krivicu svalio na mene. Ja... aaah, dovraga!

Začuvši pucanj revolvera iza sebe, Holidej se instinktivno izmače i izvuče kolt. Ali, bio je više nego iznenađen kada je pred sobom ugledao Sema Bonija sa revolverom u ruci. Onda je pogledao u Hikama, video kako mu se lice zgrčilo i onda brzo opustilo. Znao je da je sve gotovo.

Ponovo se okrenuo i ugledao Dru koja je stajala pored Sema, očiju raširenih od straha.

– To nije bilo potrebno, Boni – dobacio je Dok hladno. – Ionako bi umro za nekoliko minuta.

– Učinilo mi se da ima neko skriveno oružje – pravdao se, još uvek ne spuštajući revolver.

– Ne vredi, Seme – dobaci Dru muklo. – Čula sam šta je Hikam rekao, da znaš. To me je podsetilo da ti je tata one večeri rekao da mu uzmeš oružje – dodala je očiju punih suza. – Samo... nije mi jasno, zašto? Zbog čega si to uradio, Seme?

Boni je neko vreme ćutao kao da se dvoumi da li da odgovori ili ne.

– Nije me smatrao dovoljno dobrim za tebe, čak i posle događaja sa Hikamom – procedio je najzad. – Kada je rekao da niko od bogatih rančerskih sinova neće hteti da te uzme, kazao sam da ja hoću, a on... on te ipak nije dao. Posvađali smo se i... i tako se završilo.

Dru tiho zajeca.

– I šta sada, Boni? – upita Holidej. – Tek sada te ona neće hteti. Moraćeš oboje da nas ubiješ, pošto znamo da si ti ubica.

On klimnu glavom i lagano odmeri Doka.

– Da... nažalost... izgleda da je to jedini put.

Podigao je revolver, ali se Dru prenu-la, hitro mu prišla i snažno ga ošamarila.

– Kako si mogao da učiniš tako nešto? – povikala je.

Iznenađen ovakvom devojčinom reakcijom, Boni se zatetura u stranu. Holidej to iskoristi, munjevito trže kolt i pripuca. Boni je taman pružio ruke prema devojci želeći da je iskoristi kao štit, za-stade za trenutak, kao da ne veruje da

se to njemu događa. Drugi Dokov hitac bio je još precizniji i njegovo telo se s treskom sruši preko tela trgovačkog agenta koje je ležalo nešto dalje.

Dru prestrašenim pogledom obuhvati ceo prizor, a onda pokri lice rukama. Već u sledećem trenutku osetila je kako je čvrste i snažne ruke privlače u zaštitnički zagrljaj.

Sve je bilo gotovo: strah, neizvesnost, želja za osvetom i bol za ocem... sve se

to izgubilo kao u nekoj izmaglici i ustupilo mesto ogromnom, bezgraničnom olakšanju.

Holidej se smešio. Uskoro će Dru Ris krenuti u novi život. Pomilovao je devojku po kosi i pogledao reku koja se svetlucala. Još jedna epizoda se srećno okončala i on će uskoro nastaviti dalje.

A dokle?

To je bilo pitanje na koje nije znao da odgovori.

KRAJ

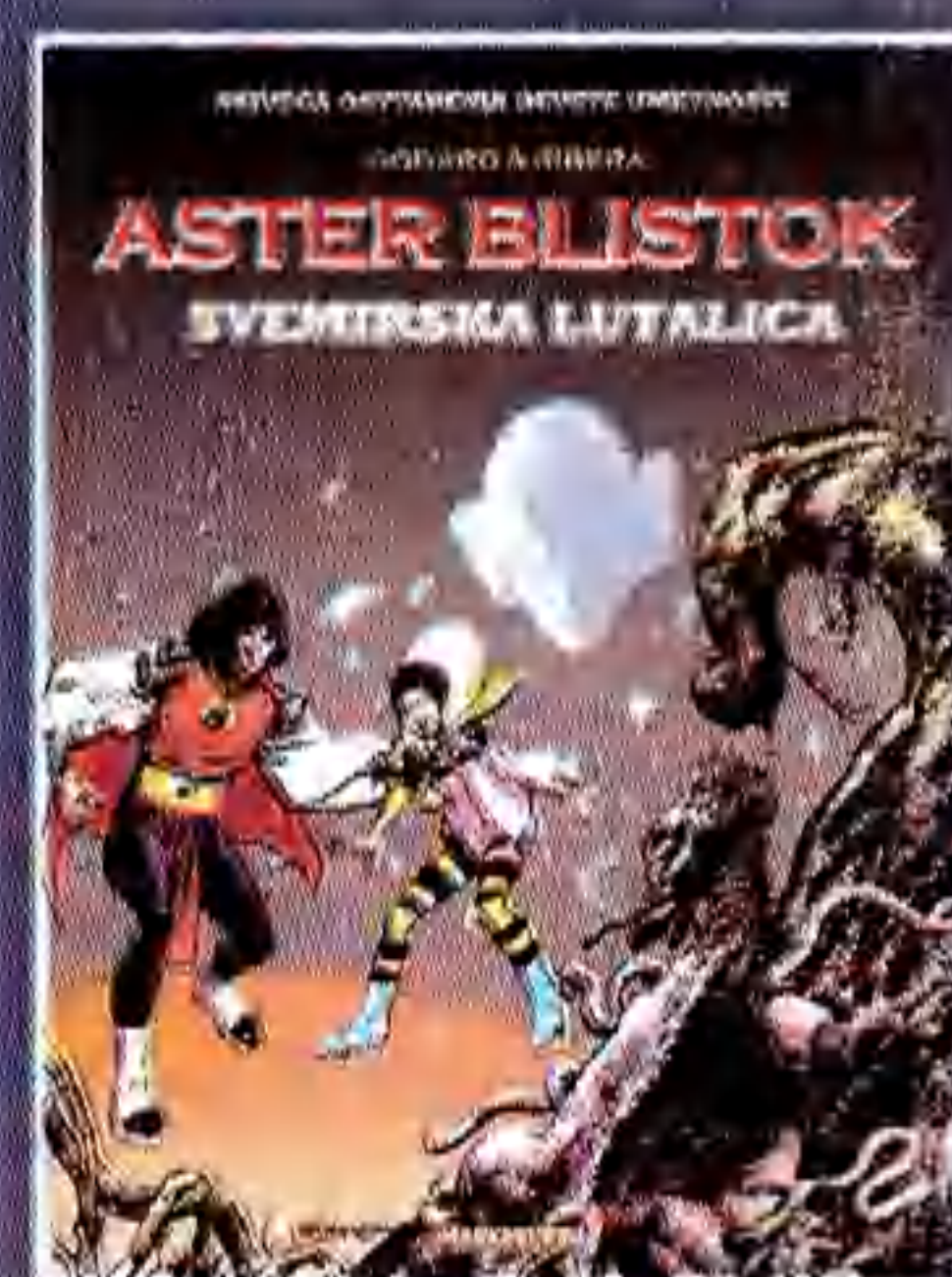
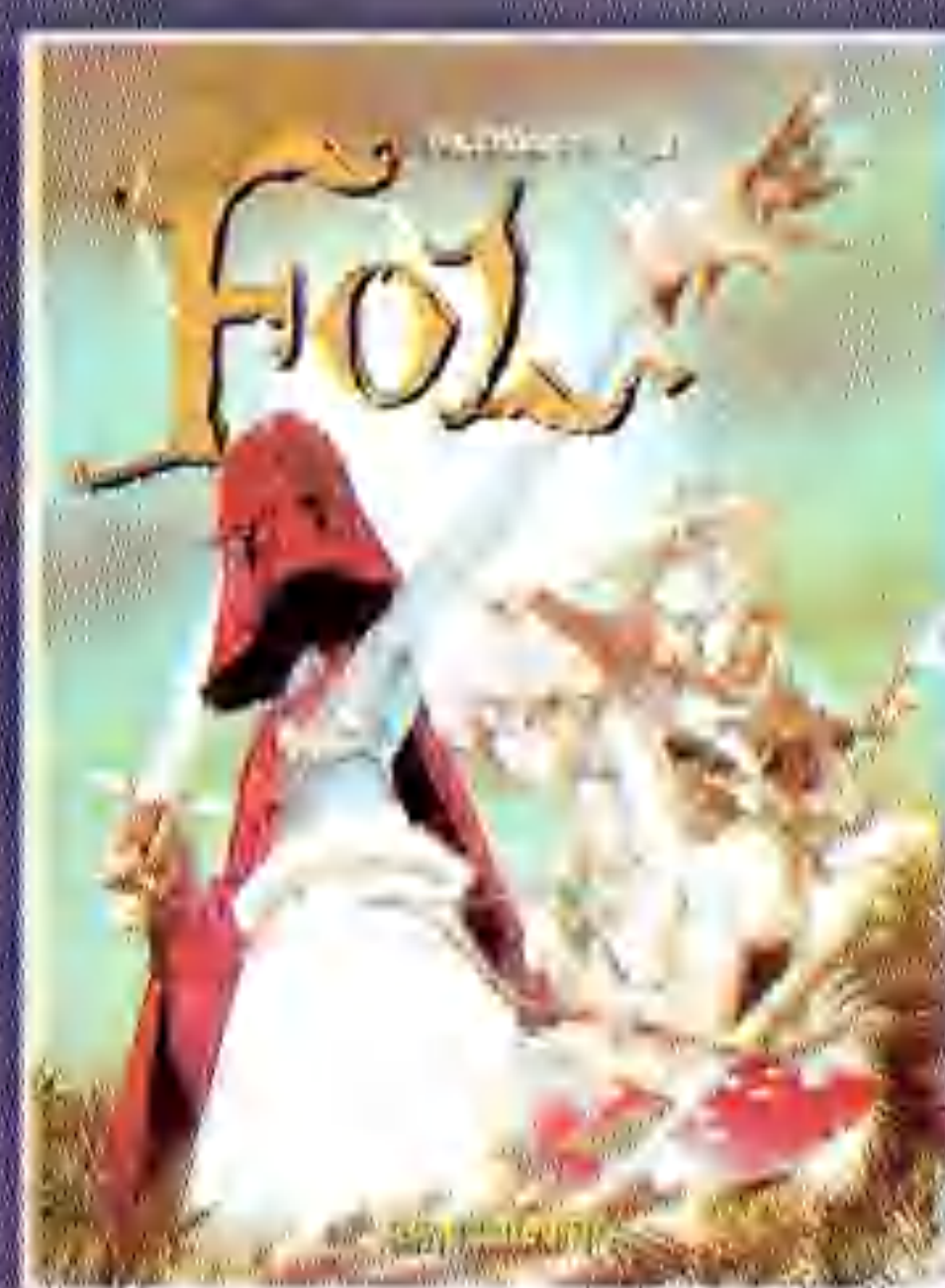
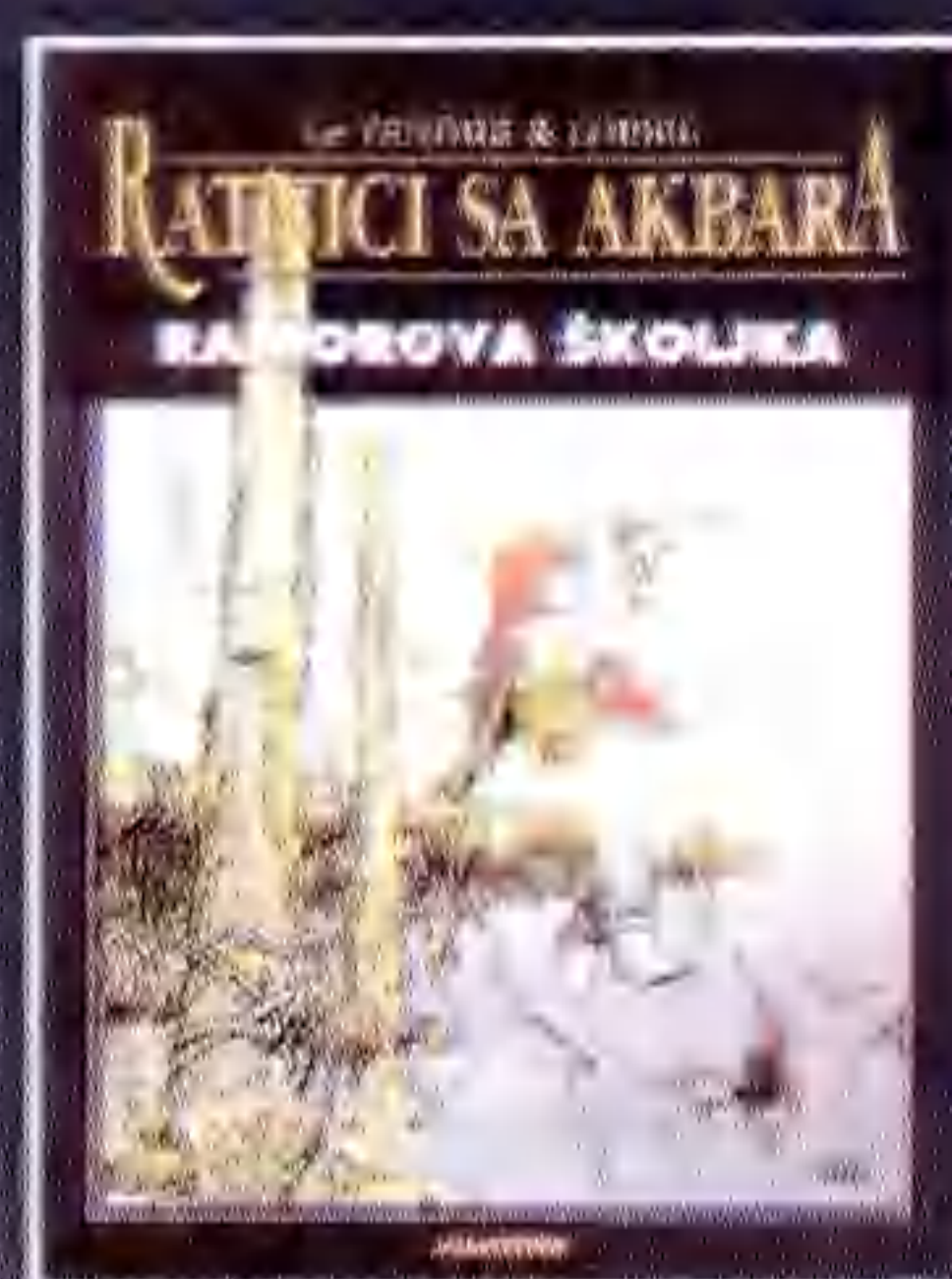
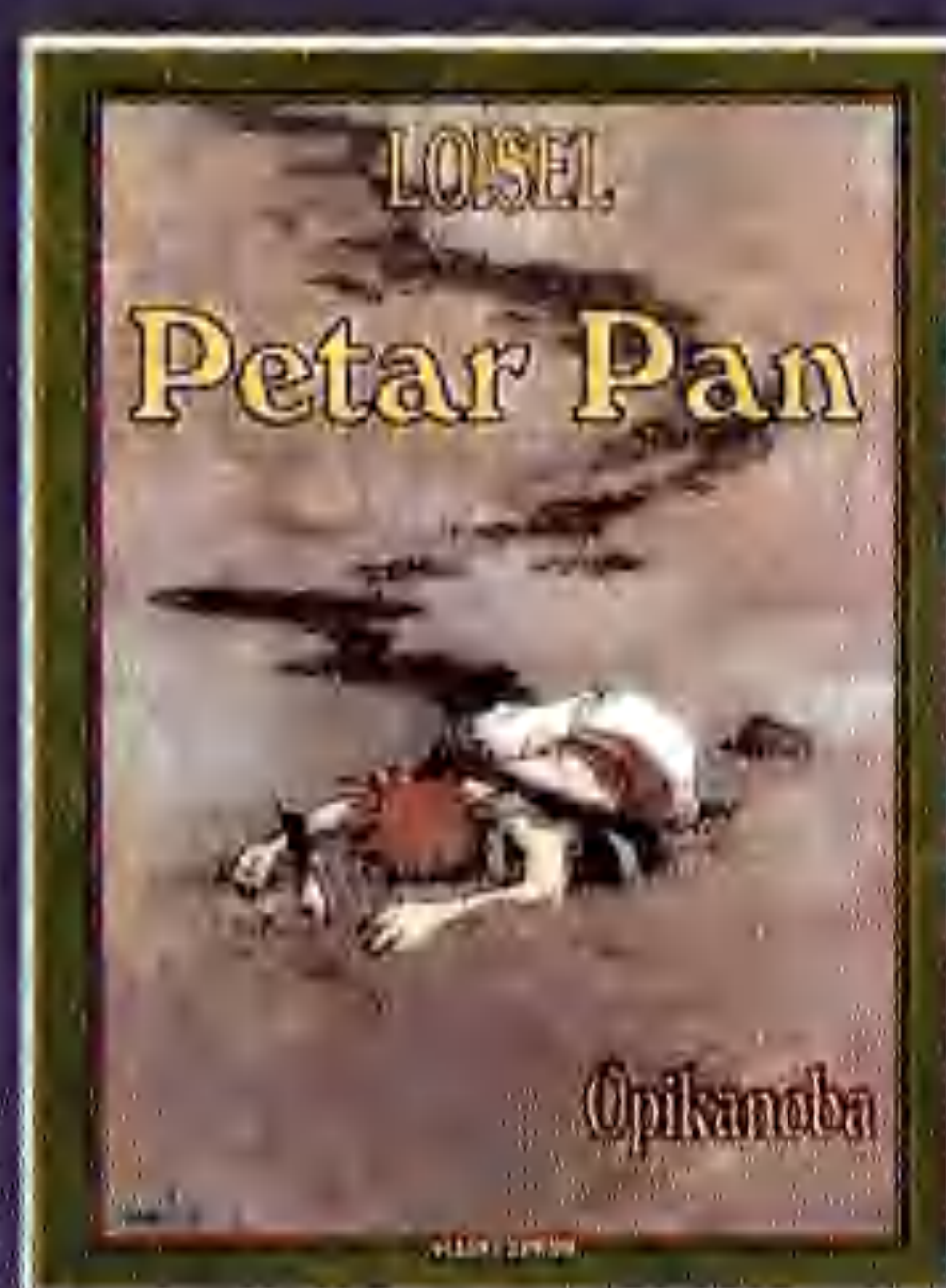
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00344

